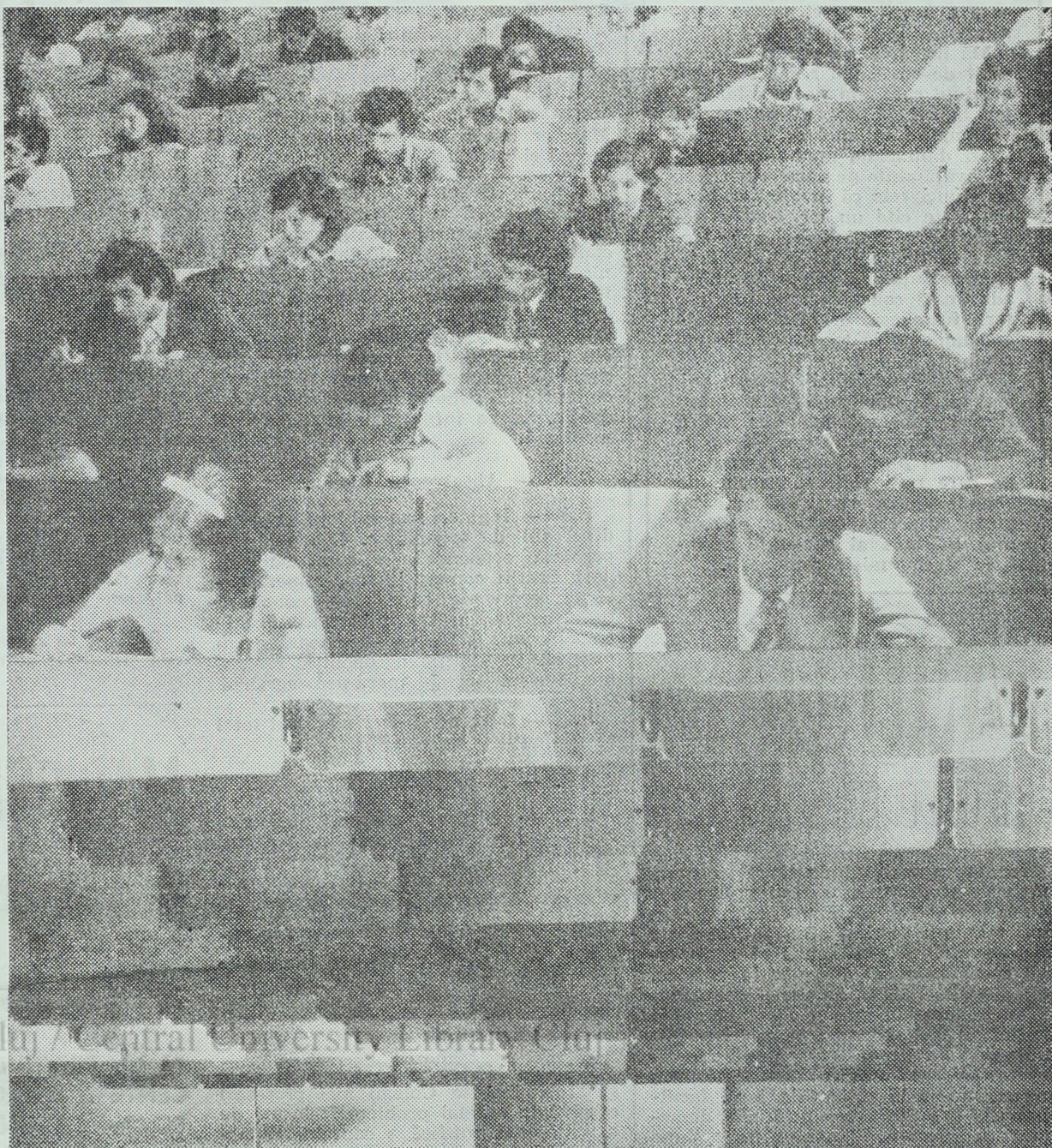

„Să punem la baza întregii activități a învățămîntului nostru tot ce este nou în domeniul științei, tehnicii, culturii.

Să pornim de la faptul că ceea ce se cunoaște pînă acum nu este decît un punct de plecare în activitatea noastră viitoare de cercetare, de pătrundere tot mai adîncă a tainelor cunoașterii umane“.

NICOLAE CEAUȘESCU

IN PAGINILE 8-9 :

SESIUNEA — TEMPERATURA STĂRILOR DE SPIRIT

FEBRUARIE DE LUPTĂ ȘI DE JERTFĂ

An de an, la mijlocul lunii februarie revine în memoria noastră o pagină nepieritoare de istorie a țării, prilejuind omagierea glorioaselor fapte ale celor ce au luptat și au murit pentru nobilele idealuri ale creării unei societăți mai bune și mai drepte, lipsită de exploatare, pe aceste meleaguri.

La 16 februarie 1933, în citadela luptei de clasă a muncitorimii române de la Grivița piereau sub gloanțele opresiunii muncitorii ridicăți la luptă sub conducerea nemijlocită a Partidului Comunist Român, forță politică clarvăzătoare, reprezentantul unic al celor ce munceau în grelele condiții oferite de un capitalism în plină criză.

Printre cei aflați atunci în fața armelor se afla și tinărul Ioan Trimbaci, venit în Atelierele de montaj-locomotive ale Griviței de la Timișoara, după ce aici făcuse Școala de ucenici, avîndu-l coleg printre alții pe Leontin Sălăjan. La transferul în capitală, comisarul de poliție ce avea să-i completeze buletinul a exclamat: „a mai venit un comunist!“

Astăzi, comunistul Ioan Trimbaci, pensionar C.F.R. în al 12-lea an, un bătrîn cu priviri calde și vorbă domoală, povestește cu o uimitoare acuitate evenimentele iernii lui '33: „Era o iarnă grea și geroasă. Condițiile de muncă erau grele și salariile neindestulătoare, mai ales pentru

cei cu familii. Pe vremea aceea T.B.C.-ul făcea ravagii printre muncitori. Erau în ateliere mulți comuniști, oameni de omenie, în jurul cărora ne stringeam tot mai ades în curtea uzinei. Ne vorbeau despre ofensiva claselor exploatare împotriva clasei muncitoare, despre nedreptatea ce domnea asupra condițiilor în care munceam și a felului în care eram plătiți de patroni. Ne stringeam cu toții la semnalul ciocănitului în tampoanele vagoanelor și locomotivelor aflate în montaj, făcut cu sculele de către activiștii celulelor de partid. Printre noi, agitația era tot mai mare, se organizaseră comitete de acțiune, se vorbea tot timpul de grevă. În dimineața zilei de 15 februarie, semnalul a fost același. Am părăsit lucrul și am ieșit în curtea uzinei. Sirena suna tot timpul. Dincolo de gardul uzinei au apărut nu după mult timp unități ale armatei și jandarmilor. Intrările în curte erau păzite de pichete de muncitori. Pe străzile laterale se adunase multă lume. Am fost somați să părăsim uzina, dar nimeni nu s-a mișcat. Am zărit din locul unde mă aflam mai multe mitraliere îndreptate spre noi. Noaptea am răma; în uzină.

În zorii zilei de 16 februarie, după ce fuseseră schimbate citeva unități ale armatei care refuzaseră să deschidă focul s-a pre-

zentat în fața porților comisarul regal Hotineanu care ne-a somat să părăsim curtea în 5 minute. Am rămas din nou pe locurile noastre. Atunci, comisarul a ordonat comandantului militar să tragă. S-a auzit semnalul gornistului și apoi au început să suiere în jurul nostru gloanțele. Muncitorii au început să se prăbușească în sînge. Ne-am retras în ateliere. Uzina a fost luată cu asalt, apărarea noastră dezarmată nereușind să facă față mitralierelor. În cele din urmă au reușit să ne scoată din uzină. Mulți muncitori au fost bătuți sălbatic cu patrulele armelor. Am fost ținuți cu burta în zăpadă și apoi ridicăți și duși la arest, unii direct în închisoarea Jilava, alții la jandarmerie, eu fiind dus la Prefectura poliției, unde am fost înghesuți în picioare în celule neincăpătoare. Așa am stat două zile, fără mîncare. În ziua de 18 februarie ni s-a dat cite un castron cu fasole peste care era așternut un strat gros de zăpadă“.

Ascult atent, prin fața ochilor îmi trec imagini pe care imaginația mea, ajutată de istorie, le reconstituie totuși, cu greutate: piepturi neapărate în fața unei grindini ucigătoare de plumb, sîngele înroșind zăpada... îmi

(Cont. în pag. a II-a)

LUCIAN RISTEA

(Urmare din pag. 1)

vuieste cumva în suflet sunetul sirenei lui Roaită, împuşcat alături de ceilalți tovarăși ai săi, îmi rămâne pe retină imaginea minii înclătate pe lanțul sirenei care a mugit atunci pentru eternitate...

Mă încercă un sentiment deosebit de emoție și respect pentru bătrînul care îmi povestește, sfătos la cei 72 de ani pe care îi va împlini în curînd, pentru că „vezi dumneata, unul din primele învățăminte pe care le-am tras pe atunci este că în viață trebuie să existe cite un loc pentru fiecare lucru și fiecare lucru trebuie să fie la locul lui. Și, iată, oameni înțelepți, de o adîncă și adevărată conștiință, au făcut o țară frumoasă, în care se înalță apartamente în locul vechilor cocioabe.”

Din adîncul inimii, pentru voi, eroi ai deșinerii noastre, prinosul tinerei generații în noua eră a noii patrii, cu gînd curat de mulțumire și promisiunea că steagul pe care l-ați ridicat, înroșit de sîngele vostru, va fi dus mai departe, cu aceeași hotărîre, pe drumul luminos al societății socialiste și comuniste românești.

PANORAMIC STUDENTESC

În scurta vacanță de după sesiune activiștii ai centrului nostru universitar au asigurat comandamentele pentru trei tabere de odihnă (Busteni, Mamaia și Semenic). Și s-ar spune că timișoreni s-au descurcat din nou de minune. Ca dovadă, după plecarea comandamentelor din sus-numitele stațiuni prea puțini au fost tudenții pe care i-a lăsat inima (și banii!) să-și prelungească vacanța, cei mai mulți revenind cu promptitudine la obligațiile lor... facultative. ● Sub motto-ul „În domeniul profesional libertatea de acțiune a studenților e nelimitată” Bogdan Popescu, vicepreședintele cu probleme profesionale al Consiliului A.S.C. al Facultății de Electrotehnică, face publică la gazeta de perete, sub genericul „Cursuri ale studenților pentru studenți”, o nouă (și) admirabilă inițiativă a studenților electrotehniști: „Un grup de entuziaști ai anului V, cărora li s-a alăturat un foarte bine pregătit și muncitor student din anul II (!!) vor încerca (...), oarecum experimental, dar cu tendință de permanentizare, să inițieze discuții-curs pentru studenții din anii I, II și chiar III, în citeva domenii de specialitate (...). Aceste cursuri vin să suplinească și, noi credem, să îmbunătățească, dacă e posibil, programa de învățămînt, aducînd studenții mici încă de pe acum în contact cu noțiuni și elemente practice ale meseriei lor.” Și — am adăuga noi — constituie o nouă treaptă în procesul de modernizare a învățămîntului și de formare a unor specialiști adaptați imperativelor viitorului. ● Continuă cu mult succes la aceeași facultate cursurile facultative de istorie a artei (lector univ. dr. Deliu Petroiu) și muzică (dirijor Nicolae Boboc) și, în curînd, va fi inițiată o suită de expuneri de literatură comparată (Eminescu — Blaga) susținute de profesorul Gheorghe Toporan. Pe cînd Alvin Toffler la catedra amfiteatrului A 101?!... ● Una dintre cele mai interesante realizări ale Secției de Prototipuri și Microproducție a Facultăților de Mecanică și Electrotehnică este așa-zisa (în limbaj, desigur, neacademic), „instalație pentru curentarea vacilor” destinată să protejeze împrejmirile pășunilor de prostia perseverență a pomenitelor patrupede. Se afirmă chiar că produsele de acest gen purtînd marca S.P.M.M.E. ar fi întrecut în eficiență instalațiile similare produse de cunoscuta întreprindere de Aparate Electrice de Măsură (I.A.E.M.), lucru care se reflectă — iertat fie-ne dacă greșim — în numărul de vaci căzute victimă accidentelor din cîmpul... muncii.

L.T.&K.

R.C. — Stimai colegi iugoslavi, discația care are loc la sediul Conferinței Z.S.M.S. a studenților din Maribor își propune să abordeze domenii variate ale vieții studentești, încercînd să sugereze — fie și succint — specificul ei, de la organizarea concretă la inefabilul oricărei cetăți universitare. Publicarea ei în paginile revistei „Forum studentesc” are semnificația unui dialog mult mai larg și mai penetrant, acela dintre studenții C.U. Timișoara și cei ai Universității Maribor, sau — de ce nu — dintre studenții români și cei iugoslavi.

Pentru început, așadar, vă propun o scurtă prezentare a Universității din Maribor din punct de vedere al organizării și specializării ei.

P.A. — „Schema” Universității din Maribor ar fi următoarea: 1. Școala tehnică superioară (4 ani), avînd specializările: Electro, Calculatoare, Mecanică, Chimie, Construcții, Industrie textilă 2. Academia pedagogică (2 ani) care pregătește învățători pentru clasele I—IV la toate obiectele, iar pentru clasele V—VIII la fiecare obiect în parte 3. Organizarea muncii (4 ani) cu secțiile: personal, tehnologie, producție. Se va înființa în curînd secția medicină.

R.C. — Absolvenții fiind...

P.A. — Ingineri sau subingineri (studii 2 ani) de organizare, 4. Școala superioară economică și comercială (4 ani). Secții: comerț intern, comerț exterior, economie, organizare economică (informatică). 5. Drept (2 ani). Pregătește juristi. 6. Școala superioară agronomică, cu secțiile agronomie, zootehnie, turism sătesc, mecanică agricolă.

R.C. — Care ar fi deci numărul total al studenților Universității?

P.A. — Peste 5.000.

R.C. — Dintre care unii (cei mai buni) sînt cuprinși chiar în sistemul de conducere a învățămîntului superior din Maribor. Care sînt preocupările tale, Peter, în calitate de prorector?

P.A. — Un răspuns scurt și în același timp cuprinzător este imposibil.

R.C. — Să încercăm prima variantă: aceea a răspunsului scurt.

P.A. — Mă ocup de tot ceea ce e strict studentesc. Colegii mei profesori rezolvă în special problemele legate de activitatea științifică a cadrelor didactice și de activitățile extrauniversitare. De altfel, rolul studenților în conducerea sistemului de învățămînt este evident dacă facem următoarele precizări: conducerea Universității e formată din trei delegații, cuprinzînd cadre didactice, studenți și absolvenți deja în producție. Fiecare delegație are cinci membri. Pentru a se lua o hotărîre, ea trebuie să fie aprobată de majoritatea delegațiilor. Tot din trei delegații, cu aceeași structură, e formată și structura facultăților (școlilor superioare). De asemenea, unul dintre cei trei prodecani al fiecărei facultăți este student. El se ocupă integral cu problemele studenților din facultatea respectivă. La nivelul anilor de studii există organe executive de autoconducere, formate în exclusivitate din studenți...

A.G. — Să mai facem precizarea că o condiție principală pentru a face parte din oricare din organele amintite de Peter este aceea de a avea un înalt nivel profesional.

R.C. — Înțeleg că preocupările profesionale constituie temelul tuturor activităților desfășurate de studenții din Maribor. Tocmai de aceea, vreau să vă pun o întrebare ce poate părea nepotrivită: în zilele șederii noastre aici, cîțiva studenți dintre cei care au vegheat ca întîlnirea noastră să se desfășoare în cele mai bune condiții, cîțiva dintre cei care ne-au fost aproape tot timpul în preajmă, devenindu-ne buni prieteni, se află — tocmai — în sesiune. Din explicațiile lor rezultă că, totuși, deși nu s-au prezentat la examene, nu sînt restanțieri...

M.K. — Aceasta fiindcă organizarea anului universitar și sistemul de examinare sînt destul de suplă ca să nu constrîngă studenții să știe tot într-o anumită perioadă, dîndu-le posibilitatea de a studia și a lua examenele chiar pe parcursul anului.

R.C. — Mai precis?

M.K. — Mai precis în fiecare lună, la propunerea studenților, poate fi programat cite unul din examenele obli-

gatorii. Pe de altă parte, promovarea a 70 la sută din programul examenelor într-un an este suficientă pentru trecerea în anul următor, bineînțeles urmînd ca și examenele restanță din anul precedent să fie susținute pînă la un anumit termen.

R.C. — Ridicarea continuă a nivelului profesional al studenților a determinat, în România, inițierea unei competiții non-stop: „Fiecare A.S.C. colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”, competiție ce se desfășoară la nivelul facultăților din întreaga țară. De asemenea, există întreceri între grupe și ani de studii...

A.G. — La noi nu există astfel de concursuri. În schimb, anual se decernează celor mai buni studenți insigna de aur a Universității. Fiecare facultate dispune, la rîndul ei, de un sistem de premii pentru studenții cu cele mai bune rezultate.

R.C. — În ceea ce privește cercetările științifice studentești?

MARIBOR 1984 — SOLIA PRIETENIEI

● MASĂ ROTUNDĂ REALIZATĂ CU PRILEJUL DEPLASĂRII RECENTE A DELEGAȚIEI C.U. TIMIȘOARA LA UNIVERSITATEA DIN MARIBOR (R.S.F. IUGOSLAVIA).

Participanți: PETER ANDLOVIC, student, prorector al Universității din Maribor, MATKO VOJKO — președintele Conferinței Z.S.M.S. a studenților din Maribor, MITYA KASTREVIC, student, prodecan al Facultății de automatizări și calculatoare, secretar cu probleme internaționale al Conferinței Z.S.M.S., ALES GERMOVSEK, secretar al Conferinței Z.S.M.S.

A.G. — Tot anual are loc o sesiune de comunicări la nivelul Universității (sesiune la care participă atît studenți, cît și cadre didactice), iar cele mai bune lucrări sînt publicate în Placheta de onoare a Universității.

R.C. — De altfel, despre cercetările științifice ale studenților din Maribor vom mai avea ocazia să aflăm lucruri interesante, avînd în vedere schimburile de materiale — științifice și publicistice — care vor avea loc între Timișoara și Maribor. Ieri seară ansamblul „Doina Timișului” a evoluat cu succes pe scena de aici. Cîteva informații cu privire la Mariborul artei studentești.

P.A. — Deși Universitatea noastră are un pronunțat profil științific, există formații studentești nu o dată laureate la nivel național sau internațional. Amintesc ansamblul folcloric Kud Student (care chiar mine dimineață va pleca într-un turneu R.F.G. — Danemarca) corul Boris Krajer (locul I pe plan național), formația de dans modern sau trupa de teatru, recent înființată.

R.C. — Cum se asigură permanența acestor manifestări?

P.A. — Cred că întrebarea e, cum s-ar spune, cu bătaie dublă. Pe de o parte, mișcarea artistică nu se limitează la cele relatate mai devreme; în cadrul fiecărei facultăți există cercuri, grupuri folclorice etc., care prin competiție, ajung să ne reprezinte în diverse ocazii. Pe de altă parte, formațiile deja consolidate au posibilitatea de a evolua în numeroase festivaluri (nu neapărat studentești), inițiate la nivel național sau internațional.

M.K. — De curînd, corul nostru a obținut locul III la Festivalul de la Polheim (R.F.G.).

R.C. — Da. Despre corul și schiorii din Maribor am aflat încă de la sînire.

V.M. — Într-adevăr, schiul este unul din sporturile cele mai iubite de studenții noștri. Există, în acest sens, și o tradiție bogată. Majoritatea membrilor echipei naționale de schi — coborîre sînt (fost) studenți din Maribor. De altfel, numeroase concursuri organizate la nivelul anilor de studii, facultăților sau Universității — pentru selecția reprezentanților la Universiada anuală a Iugoslaviei — sînt suficient de semnificative.

R.C. — Dar asta se întîmplă numai iarna...

A.G. — Baschetul, fotbalul și handbalul se practică, însă, tot timpul anului, cu bune rezultate.

R.C. — Cu cîteva ore mai devreme am vizitat împreună cu Mitya, stațiunea de schi de pe POHORJE. Am întîlnit acolo mulți studenți în vacanță. Probabil veniți în tabără.

V.M. — Nu. La noi nu există tabere studentești. Iarna, facultățile sau căminele inițiază concursuri de schi. În rest, studenții mai pot participa la taberele organizate în colaborare cu diverse întreprinderi, așa-numitele tabere de muncă.

A.G. — În timpul vacanței, studenții nu au activități diferite de ceilalți tineri.

M.K. — Iar în timpul anului, manifestările studentești au loc fie la Casa tineretului din municipiu, fie în sălile special amenajate (dar mai mici) ale căminelor.

R.C. — Chiar pe masa în jurul căreia sîntem adunați acum, vîd numere ale revistei „Katedra” și broșuri editate — unele — în limbi străine. Toate, cu un pronunțat caracter politic, punînd în discuție (din cite imi relatează Mitya mai devreme) teme acute ale stării de lucruri internaționale.

V.M. — Sînt în curs de tipărire afișe care militează împotriva războiului. Au loc manifestări, se ia atitudine prin presa studentească scrisă sau vorbită. Toate acestea constituie dovada unei permanente efervescențe, a solidarizării Conferinței Z.S.M.S. a tuturor studenților din Maribor, cu lupta tinerilor din întreaga lume împotriva conflictelor existente pe glob, împotriva pericolului unui nou și devastator război mondial.

M.K. — Vorbim oamenilor prin toate mijloacele. Pacea nu poate exista acum decît susținută clipă de clipă, afirmată răspicat, împusă prin voința celor mulți. Nu vrem puteri nucleare nici în Est, nici în Vest. Cit mai rapid — anihilarea tuturor rachetelor de acest gen. Pericolul nuclear nu trebuie să planeze asupra omenirii. Iată poziția noastră, aceeași cu a studenților români și, cred cu aceea a tuturor studenților din lume.

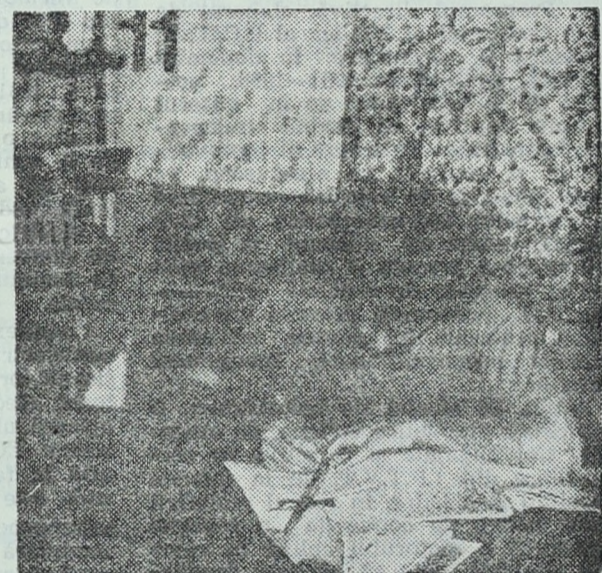
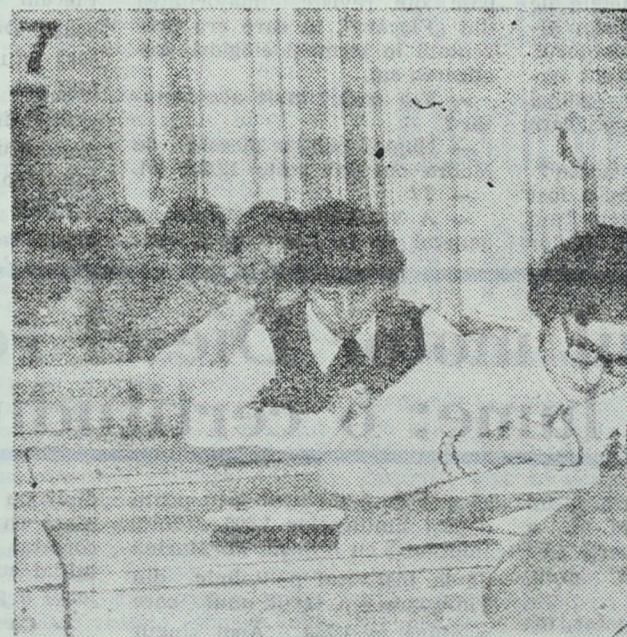
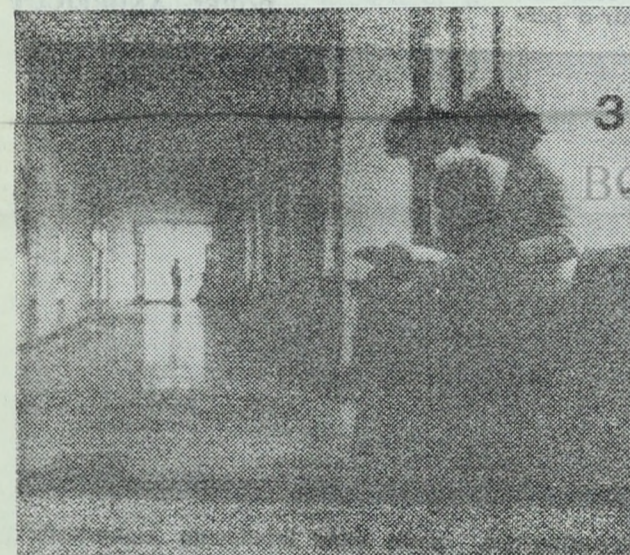
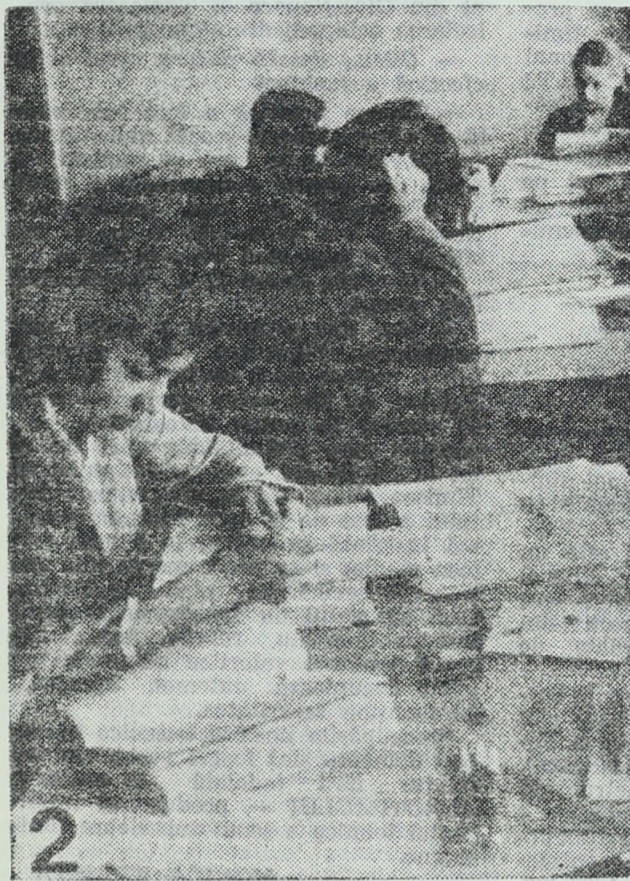
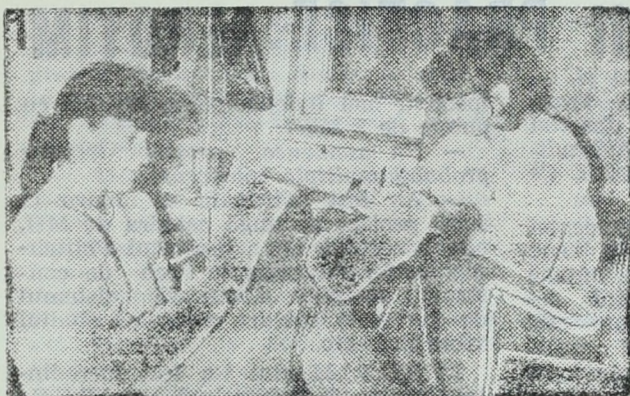
V.M. — Am o propunere pentru finalul articolului tău. Nu știu exact cu ce frază (sau idee) se va termina el, dar aș vrea ca ultimul cuvînt să fie PRIETENIE.

P.S. — Într-adevăr, Vojko a avut cea mai adevărată și mai tulburătoare propunere de final. Mulțumindu-le pentru excepționalele zile petrecute la Maribor și cu dorința de a ne întîlni cît mai curînd în Timișoara, voi lăsa acest ultim cuvînt — singur — să-și zămislească propriile sensuri, fiindcă, abia acum îmi dau seama, el este, din punct de vedere gramatical, o ciudățenie. Nu are nevoie de predicat pentru a forma propoziții.

PRIETENIE

RADU CIOBOTEA

În obiectiv, SESIUNEA

Discret, fotoreporterul nostru a immortalizat pe peliculă crimpele de viață dintr-un „cutremurător” adevăr al studenției — Sesiunea. Fără nume. Oricare dintre noi se poate recunoaște într-una sau mai multe dintre ipostazele prezentate aici. Să-l însoțim în acest univers bintuit de seisme... sufletești, dar în liniște. Să nu-i deranjăm!

În care se arată cum începe totul. (Foto 1). Se apropie. De ce așa de repede? Mai am două zile și jumătate din materie! (Foto 2). Liniștea coridoarelor și neliniștea din noi. (Foto 3). Cam reci scările astea. (Foto 4). Singura în care se spune că și „cinciu” e ceva! (Foto 5). „N-aveți un bilet în plus?” Unul scris pe ambele fețe? (Foto 6). Aliniamentele sesiunii (Foto 7). „Ce mai caută și ăștia aici? (adică noi — n.a.). N-au de învățat? (Foto 8). De o parte (e bine) și de alta (e groaznic) a catedrei. (Foto 9). „Nu trageți! Sint și eu om!” (Foto 10). „Joc” de doi”. (Foto 11). Ultima lectură sau privirea felină în calendarul sesiunii (Foto 12). „Zece, măi, zece! (Mamăăă l...)” (Foto 13).

Foto ADRIAN IOANĂȘ, reporter DANIEL BUMB

Tovarășul prof. dr. ing. Nicolae Budișan de la Catedra de automată și calculatoare din cadrul Facultății de Electrotehnică a avut amabilitatea să ne răspundă la câteva întrebări legate de problemele energetice și de modul în care acestea au fost soluționate practic la Institutul Politehnic din Timișoara.

— Care este tendința pe plan mondial în ceea ce privește resursele energetice?

— Lumea, alarmată de criza energiei și a materialelor prime caută cu înfrigurare soluții capabile să o scoată din impas. Printre acestea, se conturează schimbarea actualului sistem tehnologic mondial, croit și dezvoltat pe ideea himerică a inepuizabilității resurselor energetice și materiale, indiferent de modul în care le consumăm.

Exemplele de utilizare nerațională a resurselor ar putea fi date cu sutele de mii, începând cu banalele pahare de plastic în care s-au încorporat hidrocarburi și alte materii prime care după o singură întrebuintare se aruncă.

Lucruri asemănătoare se pot spune și referitor la situația din energetică: se ard în centrale, în motoare de automobile și în alte motoare, milioane de tone de hidrocarburi prețioase, numai pentru motivul că sînt mai „la îndemînă”, mai ieftine pentru tehnologiile elaborate.

Prea puține au fost preocupările de utilizare în scopuri energetice a resurselor inepuizabile — energia solară propriu-zisă, energia vîntului, a valurilor, a mareelor, a biomasei. În prezent, tehnica dispune de mijloace eficiente de rezolvare a problemelor menționate.

— Ce ne puteți spune despre preocupările din țara noastră în domeniul energiei neconvenționale?

— Programul directivă, elaborat de către Congresul al XII-lea al P.C.R., de cercetare și dezvoltare în domeniul energiei, pe perioada 1981—1990, pornește de la necesitatea ca în viitorul deceniu România să devină independentă din punct de vedere al combustibilului și energiei. În acest scop, pe lângă măsurile de valorificare maximă a resurselor hidroenergetice ale țării a zăcămintelor de cărbuni și sisturi bituminoase precum și realizarea unui amplu program de centrale nucleare-electrice, programul prevede intensificarea preocupărilor pentru utilizarea surselor neconvenționale, menționate anterior.

Astfel, în efortul de valorificare a resurselor energetice eoliene, de exemplu, sînt angajate și colective de cercetare din I.P.T.V.T. de la diferite facultăți și catedre, în scopul realizării unui sistem de conversie a energiei mecanice a motorului eolian în energie electrică, care să permită funcționarea aeromotorului la turație variabilă și în acest fel să asigure funcțio-

narea acestuia la randamente optime.

— Cum se raportează realizările concrete din țara noastră la cele de pe plan mondial?

— Să începem cu cele mai recente realizări pe plan mondial: agregatul aeroelectric danez, de 630 KW, cu diametrul de 40 de metri, de lângă Niebe, cel american de 2,5 MW, realizat de Boeing Construction Company, cu diametrul turbinei de 100 de metri, sau cele suedeze WTS3/WTS4 de 3 MW respectiv 4 MW.

La noi în țară, importante studii au fost efectuate la Laboratorul de cercetare pentru utilizarea energiei vîntului, de la Universitatea din Brașov, unde au fost elaborate și realizate agregate eoliene cu puteri de pînă la 20 KW, și unde sînt în curs de realizare și studii, agregate de 50 KW, 100 KW, 500 KW și 1000 KW.

— În ce mod se concretizează acti-

IN ACTUALITATE LA INSTITUTUL POLITEHNIC

„TRAIAN VUIA“, PROBLEMELE ENERGETICE

vitătea de cercetare în acest domeniu, în institutul nostru.

— I.P.T.V.T., printr-un colectiv multidisciplinar, al cărui coordonator este tov. acad. prof. dr. ing. Ioan Anton, de asemenea este angajat în realizarea unui program de cercetare, propagare aeroelectrice industriale.

Agregatul eolian preconizat are diametrul paletelor de 10 metri și este prevăzut cu un sistem automat de reglare continuă a turației. Într-un studiu recent „Sisteme electrice generatoare cu mai multe turații și cu turație variabilă” semnat de către Andersen T.S. de la Westinghouse Electric Corporation, comunicat la simpozionul organizat de către NASA la Cleveland SUA, 1981, se arată că reglajul automat continuu al turației poate avea ca rezultat o creștere a energiei preluate de la vînt de 20%. Acest reglaj automat mai asigură, într-o măsură importantă, reducerea solicitărilor mecanice și electrice ale elementului sistemului de conversie turbină-generator-rețea, în regimurile tranzitorii provocate de rafale.

Complexitatea conducerii agregatului aeroelectric face oportună utilizarea sistemelor de conducere cu calculatoare electronice. De aceea se preconizează utilizarea în acest scop, a unui sistem ECAROM 8080, sistem care se află în fabricație la IEA București, și care este un sistem de conducere cu microprocesoare, avînd o concepție modulară și cu o mare flexibilitate în configurare.

M. TRAIȘTA

— Tovarășe profesor Gyulay Francis, toate drumurile spre Aerotim trec pe la catedra de Mașini hidraulice de la Facultatea de Mecanică. Ce înseamnă asta?

— Aerotim este numele recentei realizări de prestigiu realizate sub conducerea catedrei noastre și anume un agregat aeroelectric, o turbină eoliană cu ax orizontal. Aerotim este numele ce a întrunit cele mai multe voturi preferențiale la concurență cu denumirile de AAETO, EOL, AETO. Puțină istorie despre ceea ce se prefigurează a fi o mare realizare timișoreană: În 1982 Consiliul Național pentru Știință și Tehnologie (C.N.S.T.) la sugestia Ministerului Energiei Electrice a încheiat cu noi (ținînd cont de bogatele noastre tradiții în domeniul aerodinamic) un contract pe termen lung. În el se stipulează că acest colectiv coordonat de academi-

spectivă mai îndepărtată o turbină cu putere de 2 MW.

— Un asemenea proiect impune probabil multiple colaborări.

— Au fost antrenate în munca la acest proiect pe lângă catedra de MH, alte 9 catedre din Institutul Politehnic; astfel de exemplu cea de construcții metalice efectuează sistemul de conversie, catedra mecanică studiul vibrațiilor etc.

I.P.R.O.T.I.M.-ului i-a fost încredințată partea de arhitectură, iar I.P.E.E.-ul din Cluj-Napoca și Timișoara proiectează echipamentul propriu-zis.

— Citeva detalii despre construcția efectivă a turbinei.

— Partea practică a fost coordonată de către atelierul-școală al institutului (S.P.M.) unde s-au și realizat o parte din piesele componente și unde se efectuează de fapt asamblarea. Nacela a fost construită la Lugoj iar stîlpul la Sînnicolaul Mare și Bocșa.

— Condiția esențială a funcționării este vîntul.

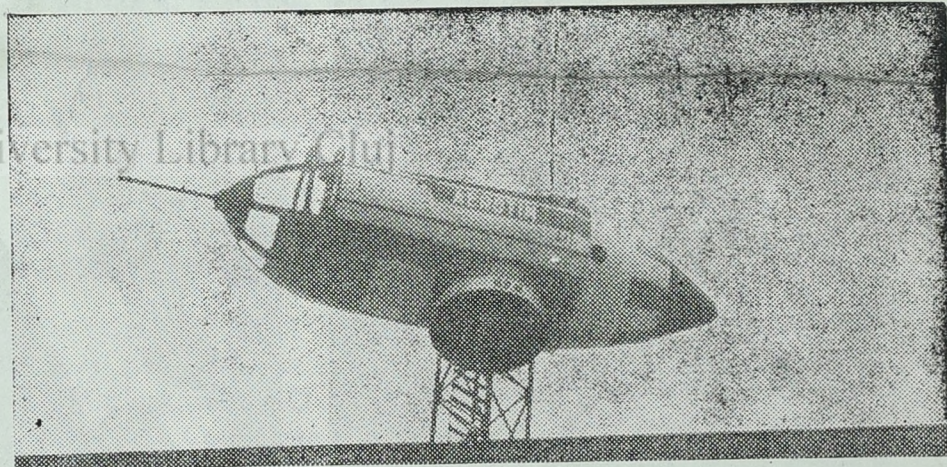
— Da, dar problema e puțin mai complicată. Timișoara se situează într-o regiune cu o medie de 3,5 m/s. Paletele au fost astfel proiectate încît să reziste la puteri catastrofale ale vîntului care probabilistic apar de 10 ori la 100 de ani, cum s-a întîmplat în Timișoara anul trecut, cînd viteza vîntului a fost de 35 m/s. Puterea maximă instalată se obține la 2xVm (viteza medie) și se poate merge (din rațiuni de securitate) pînă la 4xVm. Deci agregatul nu funcționează decît într-un domeniu relativ îngust. În cazul depășirii valorilor nominale paletele decuplează automat, agregatul își menține securitatea.

Preocupările noastre teoretice în acest domeniu sînt foarte vechi, ele au condus fără îndoială la nașterea AEROTIMULUI — produs al inteligenței tehnice a școlii superioare timișorene.

MONICA TRAIȘTA
DOREL ANDREICU

cian Ioan Anton să realizeze mai multe agregate aeroelectrice, eșalonate ca proiectare și realizare pînă în 1985. Astfel, această primă turbină este un model de laborator de 30 kw, după el urmînd imediat încă două modele care vor fi la Cluj-Napoca și respectiv, din nou, la Timișoara, mai apropiate de cele de tip industrial.

În a doua fază vor fi concepute turbinele de 150 kw (realizate în colaborare cu catedra omologă a Facultății de mecanică din Cluj Napoca), cea de 300 kw cu un diametru de 30 m, a cărei studiu de amplasare e deja gata (data intrării ei în funcționare: 1985). După 1985 se preconizează realizarea unei turbine de 1000 kw, cu diametrul de 50 m, și într-o per-

La verticalele creației tehnico-științifice, acolo unde inteligența convertește natura în energie.

— Așadar mai bine de 50 de ani din viața dumneavoastră i-ați dedicat conceperii și realizării acestui motor. Cîți ani aveți, tovarășe inginer Roșiu?

— Luna aceasta am împlinit 72. Motorul la care am lucrat și încă mai lucrez a fost obsesia mea dintotdeauna. A fost visul vieții mele. Am încercat zeci și zeci de soluții. Poate 60. Poate mai multe. Dar fiecare pas pe care îl făceam mă apropia tot mai mult de adevăr.

— Care este acest adevăr?

— Vedeți dumneavoastră, eu am pornit de la ideea că trebuie să existe un motor la care să fie înlăturat acel „punct mort superior” cum se numește el în tehnică, punctul în care energia cinetică a pistonului este zero. Odată înlăturat acest neajuns, randamentul motorului ar spori cu cel puțin 15 la sută.

— Și este mult aceasta?

— Dacă vă spun că randamentul motorului clasic este în jur de 30-35 la sută judecați și dumneavoastră. La început s-a zis că totul este o utopie. Am înaintat peste 300 de scrisori și memorii pe la mai toate forurile competente. În 1972 am construit motorul rotativ cu aprindere prin scînteie. A mai existat o realizare de acest fel, cea cunoscută sub numele de „motorul Gnome-Rhor”. Dar

ceea ce făcusem eu era net superior din toate punctele de vedere. În '74 a urmat un altul și tot așa, anul și motorul. Cel de-al patrulea a făcut explozie la pornire. Dar atunci am înțeles că drumul pe care mergeam este bun.

— Ce ați făcut după aceea?

— În atelierul care mi-a fost pus la dispoziție la „Victoria” am încercat realizarea unui motor

inginerul I.R. îmi arată decupaje din reviste, majoritatea din „Flacăra”, în care era prezentată în termeni elogioși realizarea sa).

— V-a costat mult acest motor?

— Numai pentru piesele de Mobra am dat peste 12.500 lei.

— ?!

— A venit atunci directorul general de la I.M.T. și a vrut

mutat cu atelierul la I.M.T. Plecam dimineața și veneam seara. După trei ani, la 5 mai 1983 totul a fost gata. Motorul însă nu pornea! Au venit specialiștii în motoristică. Singur profesorul Ferencz de la Institutul politehnic din Timișoara a intuit greșeala. Am omis un lucru esențial: legea similitu-

este cotit, ci este un simplu ax, deci ușor de montat, rezistent la torsiune și forfecare. Motorul este silențios, evită poluarea fonică, gazele rezultate transmit energia lor cinetică motorului. Să nu uităm efectul giroscopic.

— Efect giroscopic? Ce-i cu el?

— La motorul rotativ apare acest efect. El face ca mașinile echipate cu acest fel de motor să aibă stabilitate foarte mare în timpul virajelor.

— Am înțeles că dumneavoastră în perioada anilor '50 ați fost cadru didactic la Politehnica timișoreană. Doriți să transmiteți ceva studenților, profesorilor de aici?

— Aș începe prin a mulțumi pe această cale tuturor profesorilor care într-o măsură mai mare sau mai mică m-au ajutat să-mi continui drumul pe care l-am început la vârsta de 20 de ani. Tînăra generație de azi, entuziasată și plină de energie să justifice din plin condițiile create de partidul și statul nostru. Să duceți dragii mei, mai departe tradițiile Școlii politehnice timișorene, școala la care mi-am desăvîrșit și eu studiile și la care am fost cadru didactic cîțiva ani.

ILIE LAUDAT

Primul motor Diesel rotativ din lume: o certitudine!

rotativ cu piese de Mobra. L-am terminat în '78. O.S.I.M.-ul a refuzat să trimită experți să-l vadă. Pornirea a mers greu, dar a mers.

— Cum arăta acest motor, tovarășe inginer?

— Avea un diametru de 80 cm. L-am pornit aici în birou, vedeți, pe masa aceasta. Era compus din șase motoare de Mobra care toate la un loc făceau un zgomot aproape irezistibil. Atingea 1.500 rotații pe minut.

— Opinia publică, presa ce au spus?

— După acest „eveniment” a început campania în presă. (Și

să știe dacă motorul meu poate depăși limita celor 1.500 rot/min. Împreună cu ing. ș.l. M. Marina de la Institutul politehnic din Timișoara am făcut unul care a ajuns la 1.750. Apoi singur l-am îmbunătățit ajungînd cu el la 2.200 rot/min. M-a vizitat atunci poetul A. Păunescu și mi-a zis: „de ce nu faci dumneata unul Diesel. Va fi motorul viitorului”. Și am început lucrul. Trebuie să vă spun că acum treaba a mers mult mai bine. În 1979 am terminat proiectarea. În anul următor lucrăm deja la construcția lui. M-am

dinii nu mai era o ecuație liniară ca la motorul clasic. Am corectat galeriile de admisie, inițial subdimensionate și motorul a pornit.

— Ce avantaje prezintă motorul Diesel rotativ?

— Că randamentul este cu 15-20 la sută mai mare decît la motorul clasic, am mai spus-o și la începutul discuției noastre. Apoi motorul meu realizează o economie de 20 la sută la consumul de carburant.

— Aceasta într-un timp cînd pe plan mondial se luptă și pentru economii de 2-3 la sută!

Exact. Arborele motor nu mai

— **Tovarășe profesor, vă rugăm să spicuiți din fișa dumneavoastră biografică câteva dintre datele pe care le considerați determinante în devenirea dumneavoastră ca eminent dascăl și cercetător**

— M-am născut în orașul Timișoara, la 7 VIII 1920. Am absolvit Liceul C.D. Loga în 1939, clasificat primul la examenul de bacalaureat. După concursul de admitere din septembrie 1939 am urmat cursurile Facultății de medicină veterinară din București, pe care le-am absolvit în 1944.

— **S-au conturat încă din timpul studenției unele pasiuni, prefigurând cercetările de mai târziu?**

— Da, în timpul studenției m-am atras în special morfologia macro- și microscopică, biochimia și fiziologia. Petreceam ore întregi în fața unor preparate obținute prin disecții și diferite procedee de conservare sau cu ochiul lipit de microscopul prin lentițele cărui mi se releva o lume nouă, tentantă. Dar să continuăm. În 1943 am fost numit preparator la Catedra de anatomie condusă de prof. dr. doc. Vasile Ghetie, maestru al anatomiei comparate clasice, exemplu al îmbinării științei cu arta.

În 1946 am fost numit asistent prin concurs, iar în 1948 am fost avansat șef lucrări. În 1949, toamna, am fost transferat, în interes de serviciu și numit conferențiar la Fiziologie, în cadrul Facultății de medicină veterinară din Arad, preînd aceași disciplină și la Facultatea de zootehnie. Din 1956 am fost transferat la Facultatea de zootehnie din Timișoara. În 1965 am fost numit profesor prin concurs la Facultatea de medicină veterinară Timișoara. Din 1966 am primit dreptul de-a conduce doctoratura în specialitatea Fiziologie și pînă în prezent 11 doctoranzi au primit titlul științific de „doctor”.

— **Profesorul, dascălul Valeriu Pinte, ne este foarte cunoscut. Din dragostea dumneavoastră pentru profesiunea aleasă, pentru fiziologie izvorăște și dragostea cu care împărtășiți discipolilor secretele acestei științe. Ne este însă mai puțin cunoscută activita-**

Inițiem, începînd cu acest număr al revistei, o rubrică prin care invităm la dialog, deci la o mai bună cunoaștere, mari dascăli ai cetății noastre universitare, eminenți oameni de știință, neobosiți cercetători, adevărate modele de muncă, viață și aspirații frumoase pentru fiecare dintre noi, cei aflați acum pe drumul devenirii și al consolidării personalității.

Nu sîntem originali, multe reviste au făcut acest lucru și poate chiar mai bine decît o vom face noi dar aceasta nu știrbeste cu nimic bucuria și mîndria de a scrie despre dascăli care ne sînt dragi înainte, în timpul și după studenție, în amintirile tinereții și ale maturității, despre oameni care, prin ceea ce au făcut în viață, innobilează conținutul acestei rubrici.

TOVARĂȘE PROFESOR, VREM SĂ VĂ CUNOAȘTEM MAI BINE

● **În acest număr, de vorbă cu Prof. dr. doc. ȘT. VALERIU PINTEA, șeful Catedrei de anatomie, fiziologie, genetică din cadrul Facultății de zootehnie și medicină veterinară Timișoara, titular al cursului de „Fiziologie” la secția de medicină veterinară**

tea dumneavoastră neobosită pentru descoperirea noului, setea nestăvilă pe care căutați în permanență s-o potoliți cu adevărul științific. Pe ce direcții v-ați axat curiozitatea pe la începutul preocupărilor dumneavoastră de cercetare?

— Cercetarea științifică în perioada 1945—1949 s-a desfășurat în domeniul anatomiei comparate și ulterior am urmărit inervația vegetativă a organelor toracoabdominale. Participarea unei ramuri mediastinale a nervilor vagi la formarea plexului nervos al arterei trombo-esofagiene la cal și identificarea unui ganglion nervos al gușei la găină nedescoperit încă la acea dată.

Din 1949 preocupările mele s-au concentrat asupra motricității compartimentelor gastrice la oaie. Rumegarea

„pe gol” după golirea conținutului ruminal ilustrează participarea „prin program” a sistemului nervos central la determinarea procesului analizat. Din 1962 cercetarea științifică s-a orientat pe studiul sistemului limfoid al păsărilor și în special asupra bursei lui Fabricius și corelației acesteia cu timusul, splina, ovarele și tiroida.

— **Știm că limfocitul, una dintre celulele de apărare ale organismului a făcut obiectul unor intense preocupări din partea dumneavoastră. Ați ajuns la unele concluzii?**

— Concluzia generală este capacitatea remarcabilă de populare limfoidă după ablații de organe limfoide. În 4 teze de doctorat, limfoidul aviar a fost studiat cu multă amănunțime, rezultînd numeroase concluzii dintre care citez efectul rejuvenilizant al im-

plantării bursiene la găini adulte (vădite prin formula leucocitară identică cu a puilor mici), modificarea redusă a susceptibilității la infecții experimentale (după ablații de organe limfoide, datorită repopulării limfoide) și diferențele în utilizarea oxigenului de către organele limfoide la șapte specii de păsări domestice și de vînat.

— **Nevoia dumneavoastră de cunoaștere nu s-a împlinit doar cu atît...**

— Studiul crizei de înțărcare și rolul diverticulu. gastric la purcei, precum și sindromul hipotroptic la miei a constituit obiectul unor cercetări contractuale. Din aceste cercetări a reieșit că în primele săptămîni după naștere secreția gastrică, structura intestinului ca barieră de apărare și funcția de absorbție continuă un proces de dezvoltare postnatală. Lucrările publicate (20), apreciînd sistemul limfoid aviar au fost deosebit de sollicitate de alți cercetători în materie și consemnate în diferite monografii și nomenclatoare în această direcție.

— **Dintre rezultatele cercetărilor dumneavoastră care au ieșit din laborator și au intrat în viața unor ferme, în practica din teren, pe care le socotiți mai valoroase?**

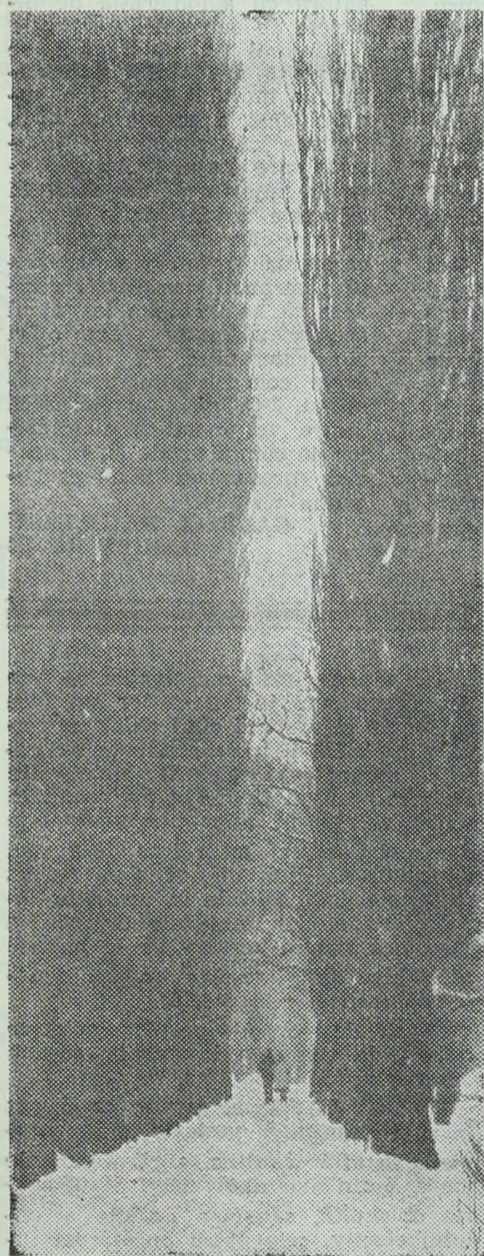
— Ca preluări în practică, administrarea soluției hipertonică de NaCl/os 5% în atonia rumenului, evoluția titrului de anticorpi în funcție de starea limfoidului la păsări, quasiirreversibilitatea stării hipotroptice la miei și reactivitatea redusă a neurolepticelor la purcei hipotroptici le apreciez ca mai importante.

— **Ce loc atribuiți fiziologiei, disciplina pe care o predați viitorilor specialiști în contextul îmbinării pregătirii teoretice cu cercetarea și producția?**

— Fiziologia este unul dintre cele mai captivante domenii în acest sens. Din evoluția fiziologiei în ultimele 15 decenii cel puțin rezultă fără dubii că fiziologia nu este numai baza practicii medicale, ci și a creșterii și exploatații rentabile a animalelor de fermă. De fapt, sensul și scopul cercetărilor noastre.

— **Vă mulțumesc.**

Interviu realizat de
MARIAN DRĂGHICI

Intreprinderea Agricolă de Stat Liebling este una dintre unitățile de referință în agricultura Cimpiei Banatului. Această întreprindere a avut curajul ca pe parcursul a trei ani să încadreze nu mai puțin de 14 tineri specialiști, absolvenți ai facultăților de Agronomie, Zootehnie și Medicină veterinară, Mecanică agricolă, Construcții și... Cibernetică. Acest fapt este urmarea gândirii conducerii unității de a aduce cadre tinere, bine pregătite profesional, care să se perfecționeze pe lingă specialiștii mai vechi, ca răspuns la una din sarcinile prioritare, cea de a crea și forma cadre de specialitate bine pregătite, capabile să facă față în orice post. Conducerea I.A.S. se mîndrește cu faptul că de aici au plecat foarte mulți ingineri pe posturi de conducere în alte unități, cadre tinere formate la Liebling și care fac cîinste întreprinderii în funcțiile de conducere pe care le dețin în prezent.

Actualei serii de stagieri conducerea s-a străduit, cum spunea ing. Nicolae Rămneanțu, directorul întreprinderii, să-i ofere condiții cît mai bune de locuit și de trai, asigurînd noilor cadre apartamente în comună sau la ferme. Totodată aceștia au primit și mobilierul necesar.

De cum au ajuns în întreprindere noii absolvenți au fost repartizați pe ferme, la specialiștii cei mai buni. După o perioadă în care s-au obișnuit cu condițiile în care își vor desfășura activitatea, au fost integrați în procesul de fermă. În această postură, noii stagieri sprijină activ fermierul în procesul productiv al unității. De remarcat că dintre stagiarii sosiți în acest an fetele s-au integrat mult mai ușor decît băieții, deoarece „sînt mai energice, mai silitoare și s-au adaptat mai repede condițiilor de producție”. Conducerea întreprinderii este hotărîtă să manifeste mai multă răbdare în privința băieților, răbdare măsurată în timp, în speranța că și aceștia se vor integra perfect. Dar această răbdare, cum ținea să sublinieze conducătorul unității, nu este infinită, ci are o limită, iar cei care nu vor să se integreze nu au ce căuta în I.A.S. și li se „dă drumul”. Astfel s-a întîmplat cu inginerul agronom, tot stagiar, Aurel Micoroiu, care a fost „eliberat” deoarece se sustrăgea sistematic de la activitățile ce prezentau dificultate sporită.

În perfecționarea noilor veniți în întreprindere, un rol deosebit îl are „Șfatul tinerilor specialiști”. Acest „șfat” este de fapt o ședință de analiză a activității

săptămînale, la care se adaugă discutarea unei teme date cu o săptămîna mai înainte. Stagiarii primește o temă, despre care trebuie să se informeze și în săptămîna următoare dă un fel de extemporal. În acest fel se dezbate didactic aș zice, anumite probleme tehnice, prin care se adîncește specializarea strict productivă. Ca exemplu este dat ing. Gheorghe Dumitrescu. Cu toate că a absolvit Facultatea de zootehnie doar anul trecut, fiind receptiv și silitor, însușindu-și bine tehnologia, a fost numit șef

Cite ceva despre INTEGRAREA ABSOLVENȚILOR ÎN PRODUCȚIE

de fermă la Ferma nr. 5 bovine. În fruntea acestei ferme a reușit să ridice producția de lapte la 9 litri pe cap de vacă furajată, fapt ce situează I.A.S. Liebling pe primul loc în județ la producția de lapte.

Că relatările directorului unității sînt reale m-am lămurit vizitînd fermele. Agronomii se aflau pe cîmp, acolo unde le este locul în aceste zile, pregătind recolta viitoare.

La prima oră, proaspăta ing. constructor Cristina Dinu se pregătea să plece la o fermă unde avea de organizat munca oamenilor pe care îi avea în subordine. S-a prezentat la post acum cîteva luni. Timișoreni sînt și Dorina Roșu, zootehnist și Iancu Bădescu, medic veterinar. Despre D. Roșu și Dana Ciublea, tot zootehnist, ambele proaspete absolvente, conducerea are numai cuvinte de laudă. S-au integrat perfect și își fac meseria aleasă cu pasiune. La adresa lui

I. Bădescu, absolvent al Facultății de medicină veterinară, acum doi ani, o remarcă aparte. Este un meseriaș bun deoarece iubește animalele și profesiunea de medic veterinar. Colegii săi spuneau despre el că dacă s-ar putea ar lua și masa în grajd, Nimeni nu se poate plînge că nu are de lucru. La Ferma nr. 5 bovine D. Roșu, I. Bădescu și Sorin Săbău, un alte zootehnist din promoția 1983 au un calendar bogat: cîntăririi la vițeii, tuberculinări, vaccinări. Tot la vaccinări, dar la oi în tabere din cîmp, erau plăcați George Berzuț, Dana și Dan Ciublea. Ultimii doi sînt frați, au fost colegi de an, iar acum sînt colegi de muncă. Sînt legați de aceste locuri, iubindu-le chiar, deoarece sînt din Jebel, o comună la numai 9 km de Liebling. Dintre stagiarii veniți recent, mai greu s-au adaptat soții Corina și George Berzuț. Aceștia au venit la Liebling tocmai din București. Deziluzia, căci au suferit o deziluzie, nu a venit de la faptul că au părăsit capitala pentru o comună din vestul țării, ci datorită specificului meseriei lor: ciberneticieni. În facultate nu au făcut decît un semestru de economie politică, fiind apoi repartizați ca economiști de fermă.

Pe lingă faptul că aveau în mod firesc alte visuri, nici nu cunoșteau meseria în care au fost puși să lucreze. Totuși, acum...

La plecare, ing. N. Rămneanțu a ținut să adauge: „... în programul de bord, pe prima pagină, trebuie să stea educația, perfecționarea oamenilor, deoarece ea este baza, de aici încep rezultatele. În ședințele de lucru căutăm să prezentăm mecanizatorul și crescătorul de animale în continuă activitate, în competiție cu timpul, deoarece rămîind în urmă ești depășit și te prăbușești. Arta unui conducător este de a pune în valoare și de a ști să valorifice priceperea subalternilor”.

Este îmbucurător faptul că această conducere înțelege să continue munca dascălilor din școală, preocupîndu-se de educarea tinerelor generații de absolvenți, că se străduie să-i ajute și să-i lege, să-i facă să-și iubească locul de muncă. Această unitate este un caz fericit și în acest sens și datorită faptului că noii stagieri au acceptat mîna întinsă colegială și au primit să conlucreze cu conducerea, înțelegînd că totul se face spre împlinirea lor profesională.

M. D.

HOLUL - CARTEA DE VIZITĂ a căminului și a locatarilor săi

La inițiativa Comisiei de presă a Consiliului U.A.S.C. din C.U., am întreprins un raid pe la mai toate căminele din „Complexul” timișorean. Am poposit prin locuri străbătute zilnic de sute de studenți, adesea grăbiți înspre și dinspre sălile de cursuri, laboratoare, alte obligații ale cotidianului universitar. Dar și locuri unde, cel puțin odată pe lună se oprește fiecare, pentru o clipă sau mai multe spre a-și umple sufletul cu fărime de bucurie și lumină sau, pur și simplu, pentru a cunoaște unele adevăruri din peisajul studenției noastre și la care are acces imediat acolo... în holul căminului său.

Am încercat să surprindem cu ochi critic fragmente dintr-o realitate îngrijorătoare la acea oră și, chiar dacă pe alocuri lucrurile s-au mai schimbat în bine între timp, în alte locuri (holuri) nepăsarea gospodarilor a brăzdat și mai adânc, dureros de adânc, fața pe care o dorim mereu proaspătă și veselă a căminului.

Prima destinație — căminul 13. De remarcate niște „reflexe” literare, cu gust de artă pură: „... nu mai ajunge nici iarnă” să îmblânzească întru hibernare / ce bine ar fi / să nu-ngeunchem de două ori / pe același altar.“

Sublimă constatare! Ce păcat că din monotonia afișelor răspindite (într-o dezordine, probabil, studiată matematic!), lipsește acel simbol al nouității cotidiene. Tăieturile din ziare, lipite cu migală ne aduc în suflet imaginea unor colecții descomplete. Cam atât!

La căminul 17 se pune „accent” pe rubrica de Cruce roșie, o sumă de aspecte notorii, ce ar prezenta un oarecare interes (nu garantăm!) doar pentru șoimii patriei de la Școala generală 16. În compensație, pulsează articolul „Guernica”, un posibil memoriu al marelui dispărut, adresat locatarilor pentru salvarea păcii în cămin.

Atmosfera la căminul 14 este mai antrenantă. Cartea de vizită completată printr-un anunț scris în limba greacă. Respectându-l pe Socrate, aș risca să devin poliglot, dar respectând adevărul, mă întreb nedumerit: „Înjumătățit, cine îl va citi?” În hol, constatăm că gazeta „Ariciul” posedă doar cițiva țepi tociti și nesemnificativi, cu tendința de a-și confirma devisa „vorbesc, vorbesc / Nu se mai opresc.“

Ne flatează, în schimb, spiritul gospodăresc și practic al gazdelor, ilustrat prin anunțul „camerele... (patru duzini de cifre înfipite pe două rânduri — n. n.) ... să se

programeze pentru serviciu la poartă” Cu tot cu locatare?

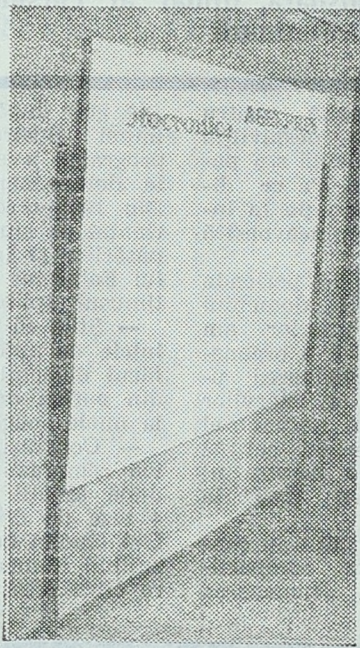
La căminul 11 un „șaseșase” răgușit și sfidător ne-a confirmat o dată în plus, că sporturile de masă sînt practicate cu o conștiință profesionalitate în complex. Un status-quo onorabil — ei cu tablele, noi cu tablele. Consensemăm (spre cinstea autorilor!) o rubrică de „bridge”, „sport-turism” (Ce facem cu actualitatea în sport?), apoi „energeticul” (Ar trebui mai des citită!) și senzaționalul „De la lume adunate și-n complex la la studenți date” (de... doi ani — n. n.). Considerăm că „mastodontul” artistic ar trebui să fie ferit de privirile indiscrete ale managerilor de la „Metropolitan of New-York”, în dorința noastră de a-l revedea aici, peste zecedouăzeci de ani și nu peste ocean.

Mica publicitate de la căminul 10 reflectă doar un aspect al relației cerere-ofertă. În așteptarea cerințelor, oferim anunțul „Vind R 12 stare bună. Preț convenabil.” Afișe vechi, poante de anul trecut (Nu ar trebui reactualizate, măcar printr-o dată mai recentă?) Cîteva „sugestii pentru vacanță... la munte... la mare”, cu semnificație dublă: pitorescul plaiurilor românești și pitorescul... local. O tentativă novatoare implică așezarea în paralel a oglinzii și a unui panou nud. Să fie artă abstractă? Am meditat profund, încercînd justificări, cît de cît acceptabile. Concluzia să o tragă factorii de răspundere. Ca o replică a schiței „Înghițitorul de săbii” a lui Alexandru Sahia, s-a introdus în cămin o adaptare de circumstanță „Înghițitorul de monede” în persoana telefonului interurban defect. Un lucru este cert, telefonul nu se distruge singur. Atunci, unde este vinovatul?

La căminul 9 propaganda vizuală prin exces de... miopie. O „foaie” ambiguă. Se sesizează doar afișul „Sanda — utilă în orice gospodărie”, care prin fotografia mașinii de cusut exclude orice interpretare indecentă. Ne descrețește fruntea rubrica de ac-

tualitate politică, cu articolul „Occidentul îi respinge pe emigranți” și plecăm cu sentimentul unor... emigranți în acest cămin.

„Soarele nu răsare de două ori pe zi” la căminul 12 — completăm noi. Interior estetic. Panouri reprezentative și... o clacare lamentabilă — „Ziua recoltei”. Autorul anonim a făcut-o bine. Comitetul a făcut-o de oaie!

Tropa-tropa spre căminul 24! Propaganda vizuală? Ceva vag, ce ține de proprietățile apei potabile: insipidă, incoloră, inodoră. (O gazetă fără miros liric!)

La căminul 15 agonizează gazeta de perete „Așa da, așa nu”, pe care o considerăm (din motive umanitare!) o prezentă pur simbolică. Ar fi trebuit să ne ocupăm de estetica căminului (Așa da!), dar nu sînt idei (Așa nu!). Din anonimatul senil se elevează numai afluxul de ipostaze ale rubricii „Țări prietene — R.P. Chineză” (Un merit între atîtea minusuri!) plus surogatele cotidiene „Vind raiati, spray (!) și alte nimicuri”. Am descoperit și niște mutații genetice: patru gene, intens rimelate și far-

date, tranzitau nehotărîte prin hol.

Oricum, marea revelație o constituie căminul 16. Se cunoaște că, în general, pentru orice problemă există mai multe soluții. Acest principiu s-a aplicat aici cu succes, urmărind, în sine, două ieșiri: una pe ușă și alta... prin ușă. (Geamul era la reciclare!) Amănuntul a eclipsat pînă și consistența „Gazetei căminului”, ca să nu mai vorbim de acele „Drepturi și îndatoriri” dactilografiate.

Veletății la căminul 1! Afișe atractive, o cromatică de efect, instantanee și reclame. De la particular la general, să consimțim, fair-play, atributele esențiale: interes și simț al răspunderii.

Flash! — la căminul 2. O coloratură personală ce rezidă în panourile „Studenții străini se prezintă” (Bravo!), „Semnal de ultimă oră” și, mai ales, căsuța postală de sugestii și reclamații. Pînă la noi reclamații, primiți o sugestie: „Ați înscut un drum bun, continuați-l, dar fără jumătăți de măsură!”

Spontaneitatea și generozitatea literară a lui HUSSAIN WAHBEH, autorul creației „Timișoara” — cam atât la căminul 3!

Un iluzoriu pelerinaj al studenților la căminul... 19. Ironie caragialiană! „O scrisoare pierdută” se află la discreția intemperțiilor naturii. Totuși, apa cerului nu a reușit să ștergă hieroglifele unei corespondențe nesemnate „Andrei, am plecat la LAB (ORATOR — n. n.). Am pînă la 3.00.” Cine este amicul Andrei? Să fie autorul instanțanelor „Puncte de vedere”? (Adevărate puncte, dar cu ochelari... pentru vedere!) A lucrat la „Amalgam”? Sau poate a contribuit într-un fel la suprapopularea cu anunțuri, bilete și bilețele a ușii de la intrare? (Un blindaj de papirus ce nu ne-a lăsat indiferenți, fapt evocat în caietul de sesizări al căminului). Am căutat răspunsul la „Colțul energetic” (excelent luminat!), ce include și anunțul (Ce stupoare!) „Dezvoltarea industriei metalurgice”.

De la ridicol la... căminul 4 nu este decît un pas. Scene de nudism în afișier (Din ce parte bate vîntul?), un anunț sportiv („Campionat de fotbal”, ce ar putea stîrni pasiuni pretutindeni!), în rest monotonia amurgului cenușiu — „Cina cea de taină” — fără cină, dar cu taină!...

La căminul 21 vom repudia orice prejudecăți — originalitate și muncă. Admirăm gazeta de perete ca fiind deosebit de naturală — frunze, crenguțe, ramuri... poate și flori? Întrebarea de justete se poate formula astfel: — Ce va fi la iarnă? Răspuns muzical „O, brad frumos!” Cîte ramuri să-ți tai?

Răscrucă de vînturi la căminul 5. Interior distins, perdele grele, anunțuri ale programului Casei de cultură a studenților. Insuficient pentru colocviul de azi! Mai perseverenți și dv.!

Mesajul poetic ștantează în căminul 22 imaginea împlinirii depline. Afișier bogat (ce-ar putea lipsi?) comunicări, mica publicitate (la propriu și la figurat), diverse. O remarcă pozitivă „Cupa căminului la șah” (informații, regulament, sistem de desfășurare). Cine este regele organizației locale? Ne-a făcut MAT!

„Vreau să aud despre noi numai cuvinte de laudă”, ne interpelează cu zîmbetul pe buze președintele comitetului căminului 6/C. Primire amicală în holul căminului. Trece în revistă gazeta de perete. Un articol tare: „Anii formării noastre ca buni medici, anii studenției noastre”. Învățăm un termen nou (IGENA) și bănuim că ar fi o variantă locală a cuvîntului de largă uzanță doftoricească „IGIENA”. Oricum, e ceva necurat acolo. Sorbim cu nesaț minuscula poezie de inspirație elenă formată din 12 cuvinte „Limbă mi-au dat elinească / și casă umilă pe țărurile lui HOMER”, fără nici o legătură cu aglomerația de biciclete de sub scări.

Căminul 7/C. O bună carte de vizită a simțului gospodăresc, a bunului simț și a bunului gust, a responsabilității. Cronica „Agerpres” ne însoțește spre etajul I. Apoi, „Țara în imagini” ne însuflă crîmpele de fascinație și dor. Și cum cele două expoziții de caricaturi și fotografii exercită o atracție irezistibilă, decidem să ne încălzim la focul acestor pătimașe exprimări ale frumosului. Vă invităm, dragi colegi căminiști, la căminul 7/C. Să nu lipsească dintre voi membrii comitetelor de cămin vizate și, în special, (i)responsabilii cu propaganda vizuală.

GABRIEL BAIULESCU
DANIEL BUMB

Situat pe o stradă timișoreană mai puțin cunoscută (Memorandului, numărul 1 bis), „Preventoriul studențesc”, cum vrea să atragă privirea o firmă așezată pe modestul gard de la intrare, își desfășoară cu conștiinciozitate activitatea fără să atragă prea mult atenția. Invitația „Poftiți, vă rog!” de pe frontispiciul de la intrare, atestă ospitalitatea și atenția celor de dincolo. Ar anunțe în legătură cu modul de funcționare și organizare a preventoriului aflăm de la tov medic dr. Zoe Chira care a preluat conducerea sa în urmă cu patru ani:

„Acest staționar cu 50 de paturi a fost creat în sprijinul studenților timișoreni care au suferit de tuberculoză pulmonară sau extrapulmonară, fiind acum rezolvați din punct de vedere fiziologic, dar continuînd tratamentul total început, care în acest caz durează 9 luni. Cînd există recomandări speciale, pacienții pot rămîne și după această perioadă în preventoriu, beneficiînd de asistență medicală corespunzătoare, specifică fiecăruia, urmărindu-se în timp și îndeaproape eventualele simptome ce ar putea apărea. În scopul depistării respectivelor studenți, se efectuează pentru fiecare serie, în anul I, un control medical. Pe această ba-

ză, urmărind în același timp și fișele medicale, se stabilesc cazurile în care nu se poate urma la domiciliu și în bune condiții tratamentul impus (cei care locuiesc în cămine etc.) și sînt atrași spre preventoriu. Primim, de asemenea, și pacienți direct de la Spitalul clinic nr 1 Timișoara, pentru finalizarea tratamentului în cadrul pre-

caz de „exmatriculat” deoarece regulamentul prevede în cazuri speciale și asemenea măsuri.”

Clădirea, veche în interior, prezintă o curățenie exemplară, personalul administrativ făcîndu-și pe deplin datoria. Nu se usucă bine linoleumul de pe hol și „tanti Marioara” pornește iar cu teul. Încă miroase puțin a var

„FAMILIA” DE PE STRADA MEMORANDULUI

ventoriului se asigură cazarea și masa gratuită tuturor studenților și condiții pentru pregătirea profesională. Există un regulament de funcționare al acestuia, cu norme și reguli ce sînt aduse la cunoștința fiecărui nou-venit. Fiind un mediu mai restrîns, am reușit să cunoaștem bine fiecare membru al acestei „familii”, să ne apropiem reciproc, astfel încît s-a creat o ambianță sănătoasă. În cei patru ani de activitate desfășurată, am avut un singur

proaspăt, deoarece o echipă de lucrători, contractată de la Spitalul clinic nr. 1 care tutelează preventoriul, a trecut la executarea unor lucrări interioare.

Cele cîteva camere vizitate, frumos parchetate și aranjate în stil studentesc, se deosebesc de cele de la un cămin obișnuit prin variația dimensiunilor, studenții fiind cazați cîte doi, trei sau cinci, în funcție de importanța anului de studiu în care se află.

Aici s-a cuvine să menționăm că este de mirare cum încălzirea lor se face cu lemne și cărbuni cînd chiar pe lângă zidul clădirii trece conducta cu gaze ce alimentează celelalte imobile din zona respectivă. Cerînd o explicație în sensul acesta, am aflat că numeroasele demersuri făcute au rămas fără nici un rezultat. E drept că s-au primit materiale combustibile în cantitate îndestulătoare, dar procesele chimice la care sînt supuse acestea nu se impacă prea bine cu atmosfera impusă de această instituție medicală.

O sală de lectură vine să completeze nevoia de studiu a locatarilor acestui „mini-cămin” studentesc.

Mirosul de clătite, servite ca desert în ziua respectivă, vestește că în apropiere se află cantina, a cărei sală de mese, puțin mai mare decît o sufragerie obișnuită, satisface nevoile actualului efectiv, cele patru bucătărese lucrînd cîte două pe tură, gătind ca pentru propriii copii.

Cunoscînd această instituție de sănătate și recuperare, am plecat cu sufletul înnoțit de o nouă și elocventă mărturie a grijii față de om.

GEORGE ENCULESCU

La balul lăudat...

Adică să nu te duci cu saul. Cine s-a dus, s-a dus, rămân plus reclamă egal mare înghesuiată. Atât de mare încât la intrare s-au consumat (timp și nervi) unele dintre cele mai hazlii momente ale balului. Și asta fără să se fi înregistrat victime sau pagube materiale. Doar câte-va zeci de nasturi rupți... Mai puțin hazliu a fost pentru dascăli, remarcat fiind, de pildă, încăpăținarea (nepăsărită de accente dramatice) cu care tovarășul conferențiar Mihalache Turtoj a încercat să pătrundă în incintă. L-am revăzut, după două ore, puțin răvășit, dar triumfător, în juriul de desemnare a missei... Celelalte momente vesele au fost într-adevăr vesele. Au iradiat poante către cei 25.642 spectatori celebrelor grupuri TE și TE, adică T.T. Păcat că pe unele le-au mai radiat și anul trecut... I-a ajutat și foaia volantă scoasă cu acest prilej, care a relansat antologica deviză: „Ori la bal, ori la spital!”...
La bal a prezentat I.T.M. (de meserie dascăl), de vocație poet, prezentator în timpul liber) din Lugoj, zis Biju (unde am mai auzit eu de numele asta?), care a încurcat și a descurcat tot programul, inclusiv pe cele șase pretenzente la titlul de miss.

În pauzele concursului lumea folosea dansul doar ca pretext pentru lovituri de coate și picioare bine țintite, întru eliminarea celor mai apropiați de „ring”.
Pe EA o cheamă Delia Cumpănaș și era să piardă titlul prin neprezentare (așa cum Biju l-a pierdut prin prezentare), fiind reținută la intrare de o mulțime de admiratori fanatici care doreau morții să intre și ei la bal. Au pătruns cu toții (după 40 de minute rugăbiste), dar numai EA este (a fost și va fi) MISS '83!

La conferința de presă care a urmat decernării titlului și a bobocului (era de gîscă) referent, EA a spus: „Him!” E-lefantul nostru special la fața locului, Daniel Kenst, a adăugat: „Da” Bobocul (era de gîscă v-am spus) a ținut să sublinieze: „Mă mai înghesuși și la anul, și gata.” Alte declarații au apărut în presa locală („Dodecagonul”).
V-am relatat despre Balul bobocilor de la Electro.

VIOREL A.

De la ținuta de bal, la balul de ținută

La Balul bobocilor organizat de anul IV al Facultății de filologie programul artistic a fost susținut de actorii ai Teatrului Național din Timișoara. Radu Ciobotea, prezentatorul balului, a mulțumit actorilor, asigurându-i că mesajul artistic a avut ecoul așteptat în sufletele noastre.

Boboacele și-au etalat cele mai frumoase toalete, „sexul tare și puternic” n-a onorat însă cum se cuvine nici evenimentul în sine, nici cochetele „boboace” participante.

Sînt de acord că nu e plăcut să stai 3-4 ore strangulat cu o cravată la gît, dar nici pentru fete nu e ușor să stea pe tocuri, înfășurate în volănașe și alte accesorii. Totuși, n-am văzut nici o boboacă îmbrăcată în jeans...

RETROSPECTIVĂ SENTIMENTALĂ '83

● REPERE ÎN TIMP PENTRU AMINTIRI DIN STUDENȚIA NOASTRĂ

Pentru început timiditate, rețineră, ezitare din partea bobocilor, însă Daniela Popa (anul IV), le-a convins că nu e nici un compromis să participe la un concurs de miss.

Membrii juriului au fost puși într-o situație dificilă: cum să aleagă regina balului, cînd toate cele 12 concurente se află în grațiile zeiței frumuseții.

Dan Părvulescu, membru al juriului, trebuia „să se lase corupt” de cele 12 fete frumoase. Și, într-adevăr, la proba „coruperii” fetele și-au pus în joc tot charm-ul.

De o deosebită atracție a fost concursul de dans, al cărui câștigătoare a fost studenta Ildiko Sokacs (secția Engleză-germană).

Moment de tensiune! Zarurile au fost aruncate. Juriul a

venția (mulțumim!) secretarului Consiliului A.S.C. al Facultății de mecanică, Groza Ioan pentru a pune lucrurile la punct și ochelarii pe nas celor doi de la intrare.

☆

Nedumerire.

Lăsînd gluma la o parte, mă întreb (și probabil nu sînt singurul) cine a aprobat distribuția unui număr atât de mare de invitații?

☆

Viața la 180 de grade.

„Bine, bine, dar tu vezi lucrurile numai în negru”, mi-ar putea spune cineva.

Nu. Au fost și momente frumoase, au fost și oameni minunați în acel memorabil vacarm. L-am văzut pe tovarășul prodecan Nichici intervenind pentru a pune lu-

Surprize finale

Premiul missei: un boboc în carne, oase și puf.

Marele loz al tombolei organizate cu această ocazie: două excursii pe ruta Timișoara—Atena.

I. I.

Cum vă place?

La Chimie lumea se simte excelent. Președintele Consiliului A.S.C., Traian Cosor, declară jocurile deschise. Decanul facultății, prof. dr. ing. Dumitru Becherescu, confirmă. Le spune bobocilor că trebuie să

În retrospectiva momentelor importante pe care le-a parcurs studenția în acest an universitar un loc de seamă îl ocupă și balurile bobocilor cărora, la timpul lor, revista noastră le-a luat pulsul cu meticolozitatea unui medic... stagiar. Dar pentru că memoria acelor zile care colorează atât de viu pagini de neuitat din studenția noastră păstrează încă în sferile afectivității imagini și aprecieri dintre cele mai plăcute despre bobocie într-un moment de referință al său, readucem în paginile noastre câteva crîmpeie de viață care, deși acoperite puțin de praful uitării își păstrează încă strălucirea prin racordul la sufletul nostru creînd astfel un arc peste timp.

desemnat ca regină a balului pe studenta Gina Pantîș (secția Franceză-română). Premiul II a fost acordat Gabrielei Pita (Engleză-franceză), iar premiul III Camelliei Ghimîș (Franceză-română). A mai fost atribuit un premiu de popularitate studentei Claudia Bala (Română-engleză). În aplauzele invitatelor Radu Ciobotea a oferit cîte un trandafir tuturor concurenților și le-a invitat să colaboreze la „Forum...”. Degeaba!

GERLINDE POLEN

Simple adnotări

Primul pas...

Dintr-o dorință nu doar reportericească am luat drumul Termalului, spațiu ales în ultimul moment ca loc de desfășurare al Balului bobocilor de la Facultatea de mecanică.

☆

...care putea fi și ultimul
La intrare doi cerberi cu multe kilograme la activ, studenți în anul V, într-o anacronică combinație blugi-reîngotă, au rămas insensibili la vederea actului oficial prin care ni se admitea intrarea în sală. A fost necesară inter-

crurile la punct acolo unde organizarea schiopăta, l-am văzut pe vicepreședintele Consiliului A.S.C., Dașcău Viorel, pendulînd (cu folos) între podium și garderobă, între intrare și pupitrul tehnic.

☆

Umorul în... delegație

De la Rîmnicu Vilcea, unde este inginer stagiar, a sosit special pentru acest bal Adrian Bărăgănescu, fostul membru al grupului satiric „Puls”. Și bine a făcut! Umorul său binecunoscut a entuziasmat mulțimea.

☆

Muzica.

Inegală și pe alocuri chiar discordantă coloana sonoră oferită de Victor Buga, disc-jockey-ul de la Termal.

☆

Concursul miss.

Am asistat la un concurs care, în sfîrșit, a reușit să rupă șabloanele arhicunoscute. Cam neinspirată proba de croitorie. A ținut mult și a plăcut puțin.

☆

Juriul și missele

Un juriu (președinte: prof. dr. ing. Francisc Kovács, decanul facultății) competent, a atribuit titlul de Miss Boboc Mecanică 1983 Victoriei Mărculescu (I. M.H.), a doua a fost aleasă Sorina Roman (I. U.T.S.), preferata asistentei, iar locul trei a revenit Gheorghinei Fatol (I. M.F.).

învețe, să învețe și iar să învețe. După aceea trebuie să intre în sesiune.

Comuniune fericită a intereselor reciproce! Studenții înconjoară profesorul (de pildă prof. dr. ing. Vasile Cocheci) și-i sorb reacția din priviri. Este dînsul mulțumit? „Sau va trebui să insistăm cu protocolul?”

Dascăli, viitori absolvenți, boboci: o trinitate de aleasă armonie. Dascălii mai au de învățat de la studenți. De aceea lor li se dedică prima parte a balului: cursul de epigrame. Nimeni nu se plictisește. Fiecare urmărește rezistența vecinului la morală. Asistentul Birzescu dovedește o rezistență puțin obișnuită. Atitudinea sa este stenică, reconfortantă pentru întreaga asistență. Secretarul Beceanu își propune să devină suplinitor. Al decanului.

În același spirit de bună înțelegere are loc predarea cheii Mihai Medeleanu (anul V) l-o predă lui Traian Cosor (anul IV). Are loc un scurt schimb de experiență între cei doi. „Merci”. „Cu plăcere”.

Începe concursul miss. Asistentul Birzescu (nu-l jigniți, nu e inginer!) e și el pe scenă. Ajutorul său e de neprețuit. O voce din sală constată: „Asta nu ne lasă în pace!”. Și e bine așa. Concurențele trebuie scoase din impasuri.

Prima probă: legarea unei cravate. Unele concurente confundă cravata cu ștreangul.

A doua probă: recunoașterea unor titluri de carte după niște desene pe carton („Colț Alb” etc.). Aici intervine benefic tradiția!

A treia probă: mimarea unei situații. Prezentatorul, inspirat, pune punctul pe i, rostind replica seriei: „Fetelor, nu trebuie să mimați atât de concis și lung ca Liviu Hopîrtean” (laureat F.A.C.S.). Ultima probă: dans. Acu! e acu! Care pe care! Asistentul Ferencz se pricepe la dans, asistentul Birzescu la jocul de doi cu figuri liber impuse. Din înfruntarea celor două stiluri iese învingătoare frumusețea, în înfrunțarea Ancăi Oiță Gavrilov (anul I T.S.C.O., seral).

Anca e modestă („nu mă consider o frumusețe”), logică (a urmat liceul la Loga), conservatoare („luarea premiului nu-mi va schimba modul de a fi, nu-mi va schimba cercul de prieteni”, poetă („nu a fost un vis/să devin miss”), multilaterală („încerc să imbin toate laturile studenției”) și diplomată („în privința tovarășului B. nu mă pronunț”)...

Așa da!

H. Z.

Ceva deosebit... dar ce?

Prin mulțimea adunată „ca la circ” în fața Casei Tinerețului e greu să-ți găsești un drum, chiar dacă reporterul este oltean (vezi *Bancuri cu Olteni*, orice volum...) și are în buzunar delegația de la „Forum studentesc”. Am ajuns la timp. Cineva din categoria „șefilor” tocmai deplînge soarta bobocilor cu puful aproape căzut.

Aglomeratie la garderobă, aglomeratie în hol, la bar „nu mai avem nectar”. Îl înflănesc pe Harry, colegul de la „F.S.”.

— Să știi că de miss mă ocup eu. Tu vezi de restul!
„Nu s-ar putea să invers?”
„Aș vrea să-l întreb, dar o privire „pătrunzătoare” îmi oprește elanul.

Boboacele aranjate, rimelate, emoționate.

Încerc o apropiere de concretul acestui moment. Întreb fetele alese dacă anticipau postura de candidată la concursul de frumusețe. „Nu tocmai. Era un vis frumos și... nesperat.” Grăbită, Ligia omite să mă lămurească.

Începe mult așteptatul, electrizantul, palpitantul concurs miss. Concurențele urcă pe podium. Se testează aptitudinile muzicale, literare, cultura generală! Bobocii (pardon, boboacele!) mai greșesc, mai zîmbeac, juriul (oare în care parte a sălii este?), se arată mulțumit și totul este O.K.

Mă străduiesc să caut ceva deosebit. Ceva deosebit, dar ce? A, da! Fondul muzical este nou, nu-i de anul trecut. La fel și lumea de pe podium. Cea din hol, de pe scări și din jurul balustradei este în mare aceeași. Și programul seriei coincide mai mult sau mai puțin întâmplător cu cel al balului bobocilor generației '82.

Titlul de miss Medicină '83 îi este atribuit Ioanei Capșa. Următoarele două locuri de pe „podium” sînt ocupate de Liana Lazăr și Lavinia Guler.

Pupături, „îmbrățișeli”, toate în nota festivă generată de asemenea momente. Concurenților le sînt oferite mai-muțoi din plastic. Organizatorii declară nule cele 12 alai-delonuri dispărute subit de la garderobă.

Lumea ia drumul casei, încercînd un remember 1982.

ILIE LAUDAT

Laura Rauca (Miss Medicină Veterinară), Delia Cumpănaș (Miss Electro) și Anca Oiță Gavrilov (Miss Chimie) sau trei ipostaze ale frumuseții...

„Da, desigur, s-au luat măsuri!”

Știați că pe perioada sesiunii și chiar înainte ca aceasta să înceapă, Complexul studentesc, spațiul care concentrează cel mai mare număr de studenți, deci spațiul a marilor griji, al marilor ambiții și speranțe din această perioadă, frământat de... gânduri și probleme a fost și sediul unor importante prefaceri, în folosul dumneavoastră, al dorinței firești de studiu și spre asigurarea și menținerea unui climat favorabil de muncă și viață în condițiile acestui anotimp al studenției.

Ce s-a întâmplat de fapt, în complex aflăm de la Dumitru Țucu, vicepreședinte al Consiliului U.A.S.C. din C.U.

— S-au luat unele măsuri, atât din partea conducerii institutelor și facultăților, a serviciilor sociale cât, mai ales, din partea noastră, a factorilor responsabili cu activitatea social-educativă în rândul studenților, care din timp...

— Ce fel de măsuri?

— ...care din timp ne-am îngrijit să asigurăm o atmosferă propice studiului, în condiții dintre cele mai bune.

— De pildă?

— De pildă, ne-am preocupat de actualizarea propagandei vizuale în holurile căminelor.

— În ce fel?

— Au apărut afișe pe care scrie „Vine sesiunea!”, „Vă dorim multă baftă!”, „Păstrați liniștea!” etc., mobilizatoare, stimulative, cu o cromatică veselă, tonifiantă pentru starea de spirit a studenților, eficiente. Tot în contextul acestor prefaceri, am luat măsuri de scurtare considerabilă a duratei serviciului la poartă de la 8 ore...

— La cite?

— La 4 sau 6 ore. În schimb, programul de funcționare al bibliotecilor a fost prelungit. Și programul de funcționare al sălilor de lectură din cămine care funcționează non-stop, pînă la ore tîrzii.

— Dar la cantine?

— La cantine? Bineînțeles, s-au luat măsuri de trimitere a unor adrese prin care s-a solicitat meniu îmbunătățit pe această perioadă, știți, necesarul de calorii...

— Știm! Dar ce măsuri s-au luat pentru asigurarea liniștii, respectarea disciplinei de conviețuire în cămin, temperarea unor manifestări mai exuberante, generate de anumite stări de spirit?

— S-au luat măsuri suplimentare și s-a făcut apel către studenți să utilizeze cu maximă responsabilitate curentul electric și apa.

Pentru problemele curente privind remedierea operativă a unor eventuale defecțiuni la instalațiile de apă și energie electrică, s-au luat de asemenea măsuri de mobilizare preventivă a instalatorilor și tehnicienilor către spațiile cu instalații defecte.

— Alte măsuri în afara celor menționate?

— Ajunge, restul ține de dorința și puterea de muncă a studenților, de modul cum știu să folosească fiecare bucățică de timp devenită foarte prețioasă acum, în sesiune. Uite de pildă, tu mi-ai furat pentru acest interviu 145 minute, iar eu am în curînd examen.

— Baftă!

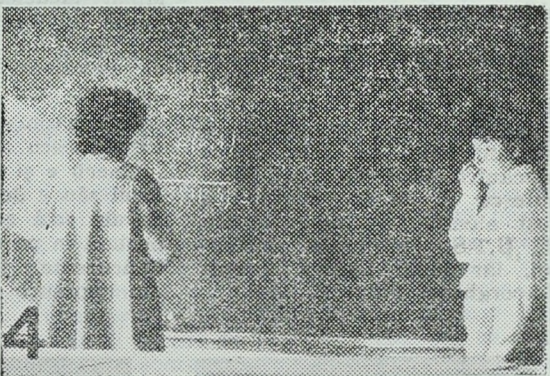
Reporter:
N. S. RIOS

În plină campanie... de examene

Ora 11,00. La „Mașini și instalații zootehnice” se dau consultații. Mai în glumă, mai în serios, precum un bunic sfătos, tov. conf. Cezar Iliescu a determinat o grupă întreagă să se pregătească temeinic și nu doar pentru viitorul examen, ci și pentru producție (Foto 1).

Ora 12,30. Urc fraudulos cu liftul (accesul rezervat cadrelor didactice) 5 etaje, în clădirea Zootehniei. Pe trepte, emoția la ea acasă. Emoție de boboc. Îl deranjez pe — Mircea Tuță, I, A. Cum e? „Sînt grozav de incitat. Pînă acum am luat un 6 la „mate”. Păcat că nu am picat mai pe subiect, luam mai mult. Poate acum!”, „Dar tu?” — Mă adresez lui Emeric Maghi. „N-am trecut la „mate” pentru că n-am învățat destul. Este rău că nu am bază. Va trebui să-mi reconsider atitudinea față de această materie. Azi, însă, vreau notă mare” (Foto 2).

Se deschide ușa laboratorului de „Produce-rea și conservarea furajelor”. Următorul! Intru și expun motivele vizitei. Tov. șef de lucrări Nicolae Arvat și dr. ing. Valentin Goia apreciază ca „destul de bun” bilanțul zilei și „cei de afară sînt studenți buni, îl vor crește”. „Pentru ei este primul examen din această sesiune. Credeți că prima notă are vreo semnificație pentru studenți? Dar pentru dascăl?” „Da, primul examen parcurs cu succes poate fi un imbold pentru ambiții frumoase. Vom cîntări bine cunoștințele studenților pentru ca nota să fie oglinda fidelă a nivelului de pregătire și înțelegere a materiei. Prin tradiție deschidem car-

SESIUNEA TEMPERATURA S

netul de note la prima pagină pentru a nu fi influențați de celelalte note”. „Mulțumesc, permiteți o poză” (Foto 3). Pe coridor mă întîlnesc cu tov. dr. ing. Lungulescu care îmi spune: „În timpul examenului caut să mă transpun în situația studentului, sînt prietenos, binevoitor pentru a alunga emoțiile. În virtutea rînduiei-lor las să vorbească înții studentul, apoi purtăm o discuție în urma căreia mă edific în mare parte asupra cunoștințelor dobîndite, atât în activitatea practică, cât și la orele de curs”.

Ora 14,00. Facultatea de agronomie. Sala 5. „Nu deranjați! Examen” De matematici și statistică biologică. Pe hol doar Ildiko Toth, absorbită de formule. O deranjez. „Ai emoții?” „Sînt ultima, de fiecare dată. Așa-i de rău și așa de mult mă consum. La Histologie nu am fost chiar la înălțime. Păcat, puteam mai mult. Așa-mi trebuie! Acum cred că va fi mai bine!”. Dialogul este întrerupt din cauza unor voci revoltate ce vin dinspre capătul coridorului. Fuga acolo. Aflu: „un reșou în cameră, amendă de cite 100 de lei. Viorica Nuc, Dana Gașpar și Nicoleta „studente sensibile (la frig) căutăm gazdă” S-a făcut ora 15. Mai trei zile și am și eu examen. Conștiința mă ceartă. Îi arăt legitimația și mă mai pășuiește. O nouă ușă. Examenul de matematică e pe sfîrșite. Intru. Scrumiera improvizată pe biroul tov. prof. Ioan Anghel este plină. Cu nostalgie îmi reamintesc crîmpeie din „definiția promovării” e-nunțată la prima oră de curs „Condiția necesară — dar nu și suficientă pentru ca un student să promoveze — este să se prezinte la examen. Iar nota 5 este limita raportului dintre bunăvoința profesorului și cunoștințele studentului cînd acestea din urmă tind spre zero”.

— Sînteți „dur”, tovarășe profesor? Așa se spune!

— Nu sînt nici indulgent, nici exigent. Nu-mi plac extremele. Și nici nu-i voie să fim altfel decît oameni. Noi, matematicienii nu participăm deloc emoțional la examene, ci doar rațional. Chiar de-aș avea un imbold ca să fiu indulgent nu pot și nici nu vreau să pot. Noi aplicăm aici gîndirea abstractă, discursivă, cu noțiuni de logică și judecată.

— Sînteți mulțumit de grupa de azi?

— Nu, astăzi mediocritatea a fost aici la înălțime!

Între timp, la tablă o studentă este în dilemă (Foto 4).

Examinatorul — Ce s-a întîmplat? Continuă să scrii!

Studenta în dilemă — Nu știu ce formulă să aplic!

Indignat, dar cu zîmbet, profesorul — Formula numărul 3!

Studenta — ...cum începe?

Și totuși exercițiul n-a fost ușor. În sfîrșit, a apărut și rezultatul. Cinci!

Nici cealaltă jumătate a tablei nu purta măr-turia unor căutări împlinite ale rezultatului.

Studenta — Știți, am picat și Histologia, dacă pic și la asta...

Examinatorul — Șterge tabla! Îți mai dau o șansă. Scrie...

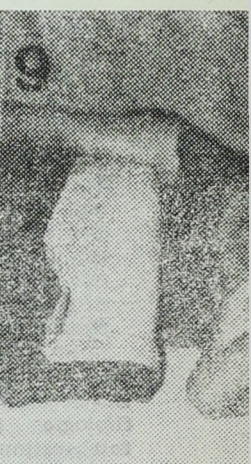
Ora 16,00. Pe scări, fericit, Nicolae Isai, IV, Agronomie. „Vin de la un examen frumos. I-am făcut praf. Opt, cam puțin. Nu-i nimic, piinea de mîine nu stă în gîtul meu”. Ora 16,20 la Bibliotecă, într-un moment de răgaz cu tov. Magdalena Benkő (foto 5): „Pentru noi sesiunea îmbracă aspecte diferite. Împrumut de carte masiv, grija ca toți să fie mulțumiți de serviciile noastre, ca nu cumva vreun student să spună că a picat din vina bibliotecarului. Nu prea avem curaj să-i întrebăm de note. Nu odată s-a întîmplat să vedem pe cineva necăjit, nevoie mare că a luat doar 9 sau invers, cînd bucuria e mare iar nota e doar 5.

Ora 17,00. Este tîrziu și-i timpul să plec acasă. La învățat!

ADRIAN IOANĂȘ

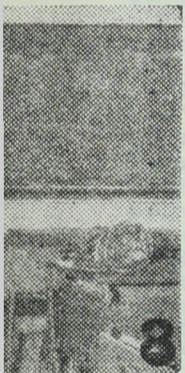
Coridorul emoțiilor

Filologie — ora 10,45. Examen de lingvistică, anul I. Pînă acum, note mari: 8, 9 și 10. Mă întîmpină o fetiță mignonă, cu chef de vorbă „Îți scrii testamentul?”, „Nu, eu scriu...” — îi explic. „Atunci scrie: înainte de examen știu tot și sînt relaxată. Mă gîndesc. „Ce-o fi, o fi!”. „Dar tu, chiar scrii?”. Fii bun și nu-mi fă publicitate: și așa...”. Cum te cheamă? „Gabrie-

NEA — RILOR DE SPIRIT

la Piața, boboacă". „Ai un nume de rezonanță pentru cunoscătorii de film, ești cumva rudă cu...?" „Da, sînt nepoată! Dar asta nu m-a ajutat la examen". Coridorul este animat de o forfotă specifică. Se citește în șoaptă și în zadar. Se comentează, se studiază (între ele). Un coridor al emoțiilor și speranțelor (Foto 6). Cîteva uși mai încolo o întîlnesc pe Gerlinde Polen, colegă de redacție, dar nu cu carnetul de reporter, ci cu carnetul de note. — „Am luat 9 la Psihologie. E bine nu? Cresc media redacției". Spune-mi cîteva cuvinte despre sesiunea unui reporter-student! „Pentru noi, sesiunea are o importanță mai mare. Nu poți scrie despre ea decît dacă o onorezi cum se cuvine. Și apoi, ai sau nu ai sesiune, „Forumul" trebuie scris. Este deosebit de plăcut și util schimbul de experiență pe care ți-l oferă documentarea, înfîlnirea cu studenți de la alte facultăți, preocupări de lucruri uneori străine pentru noi, dar frumoși acum prin aceleași simțăminte și dorințe". Intrăm în sală. De o parte a catedrei prof. Ion Drăgan și lector Francisc Itu, de cealaltă, Melita Pier, Filo, III. Nu deranjăm, fotografiem și plecăm mulțumiți. Melita știe! (Foto 7). Gerlinde și-a luat în serios rolul de reporter. Deschidem o ușă pe care scrie „Examen — fizica solidului". În fața tablei plină cu formule, Camelia Mara (Foto 8). O așteptăm la ieșire. „Am luat 10. Mi-e cald. Dați-mi o țigară!". Snagov? „Bună". Trage un fum și continuă: „Sînt de două ore și jumătate în sală. Sînt terminată, dar mulțumită".

Pe chipul vizibil marcat de oboseală apare inconfundabilă o rază de soare — metamorfoză a bucuriei meritate.

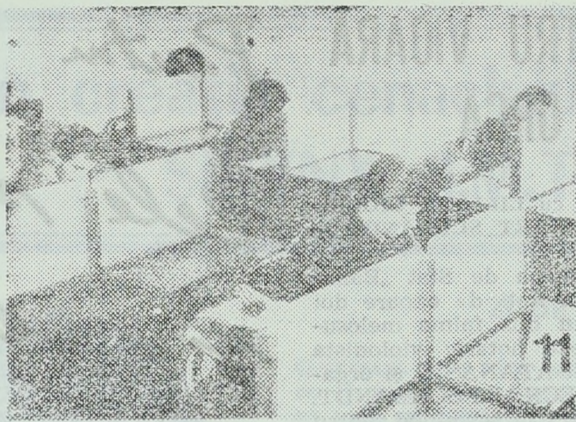
A. I.

O întrebare pentru un 10

E dimineață, nici foarte devreme, nici prea târziu. După plecarea precipitată a celor ce au examene la prima oră, s-a așternut din nou liniștea deplină în căminul 2 I.M.T. din Piața 23 August. Da, mediciniștii sînt în sesiune și implicit au emoții, ale căror cote variază în funcție de număratoarea inversă. Însoțit de fotoreporterul nostru, Adrian Ioanăș, student și el, dar la Institutul Agronomic, am dat o scurtă raită prin perimetrul Mediciniei, în speranța realizării unui articol care să vă transmită cît de cît pulsul sesiunii viitorilor medici. Deci, însoțiți-ne!

Așa cum ne înțeleserăm cu o seară înainte, la ora 9,30 am bătut nu prea discret la ușa lui Șaib Taif (anul III, Stomatologie — cam. 339). Știam că învățase toată noaptea și că examenul de chirurgie nu-i permite prea mult somn. „Mai lasă-mă un sfert de oră" — îmi spune și se-ntoarce cu fața la perete (Foto 9). Pentru moment nu insist și așteptăm un prim interlocutor, care se ivește în scurt timp din camera vecină. Așadar, ce înseamnă sesiunea pentru tine? „În primul rînd, obligația de a prinde o formă de viață. Asta e adevărata baftă. Fără ea randamentul în sesiune îți poate crea probleme..." (Atef Mahmoud — VI, M.G.). Între timp, lumea se dezmoștește, se-nchid și se deschid uși, cei de la cam. 164 își repară clanța, iar din 134 iese secretarul comitetului de cămin, Cristian Baiulescu: „Am dormit groaznic! Nu mai visez decît elemente neuranatomice. De n-ar mai fi sesiuni!". Aflu că e obședat de examenul de anatomie cu conf. dr. Nicolae Diaconescu. Înainte de a părăsi căminul, îl trezesc pe Șaib și-l las cu gîndurile sale îndreptate spre ziua de 31 ianuarie...

Conform diagramei de examene afișate de către Decanat, la et. III. al institutului are loc examenul de histologie al anului II, M.G., grupa 5. (Foto 10). Înainte de-a pătrunde în spațiul sacru, stau de vorbă cu Viorica Lăscău, tehniciană în cadrul laboratorului de histologie: „V-ați orientat foarte bine, căci generalişti sînt bine pregătiți. După atîtea lucrări am început să-i cunoaștem și noi, chiar dacă nu avem tangență direct. Nu cred să existe probleme". În cabinet, numai băieți cu halate impecabile.

Prof. dr. Maria Drăgan și asistent Iacovliev Miladin, adică examinatorii, tocmai îl ascultă pe Gheorghe Iovănescu. Expunere calmă, bine gîndită și... „Ia să vedem o întrebare suplimentară!" (Apoi către mine: „Asta e pentru nota 10"). Cîteva minute de structură a sistemului haversian și prima notă din această dimineață: 10. „Eu nu accept absolutul Sînt elemente și bune și rele. Pentru noi, cadrele didactice, sesiunea înseamnă o permanentă preocupare de bună instruire a studenților și, de ce nu, emoții pentru ei". (Foto 10).

De serviciu la bibliotecă, tov. Emilia Druzenco, serviabilă, înțelegătoare și zîmbitoare, ca de obicei: „Ce înseamnă sesiunea pentru noi? Program prelungit, zilnic între orele 8,30—21, iar duminica de la 8 la 13 și mult-mulț împrumut de carte, care în sesiune se triplează. Cele mai multe solicitări le avem pentru sala de lectură. Sîntem în deficit, printre altele, cu Atlas-ese de dermatologie, Rapoartele medico-legale, Semiologia aparatului renal etc. Sesiunea mai înseamnă pentru noi și multă emoție. Ne bucurăm cînd aflăm de notele mari ale studenților și ni se rupe sufletul cînd, la orele 21, sîntem obligate să evacuăm sala de lectură". (Foto 11).

Chiar dacă atmosfera stresantă a sesiunii scade pofta de mîncare, la ora 12,30 se deschide cantina. Deocamdată e doar ora 11 și personalul e „pe roate". În sesiune nu mai sînt grupe de autogospodărire, sarcina de a ajuta personalul intrînd în atribuțiunile elevilor de la Liceul de alimentație publică. În bucătărie miroase frumos și e cald. Pe plita încinsă se prăjesc șnițelele, iar din cazan răzbate miros de șuncă afumată. În cofetărie, Ioan Bot este „profesor". (Foto 12). Asistat de Dana, introduce în cuptor tăvile cu aluatul ce se va transforma în delicioasele prăjituri cu brînză. „Consider că în sesiune, fiecare prăjitură este o atenție pe care o fac studenților cu note mari. Trăiesc din plin sesiunea, alături de ei. Pentru toți studenții, baftă!". Grăbit, Iulian Gherban — magazioner — aruncă din fugă: „Sesiunea? Eu n-am nimic cu asta!".

Ne grăbim să plecăm și noi, căci a început SESIUNEA și sîntem și noi STUDENȚII!

DAN PĂRVULESCU

Flash-uri

— Vineri, 2 februarie, ora 9,00, sala 306, Rectorat I.P.T.

— La ce intri?

— La apă!

— Ai făcut ceva rău, sau te pregătești să faci?

— Mă pregătesc să fac bine. E vorba de examenul la disciplina „Ape", cu tov. ș.l. ing. Adriana Martin.

— Apă de ploaie?

— Nu tocmai. Toate apele. Proprietăți fizice, epurare etc.

— Te cam trec apele.

— Mda... De-aș trece și eu. Se spune că nu prea dă note mici, așa politehniste, ci numai de la 8 în sus. Dacă știi de 8, dacă nu, pic! Și ce-mi place mie apa... Vara, la Costinești!

— Te vād cu niște cursuri „volante". Nu te-ai prea omorît... Nu e greu să înveți după cursurile altuia!

— Primele 2—3 cursuri a fost mai greu, pînă m-am obișnuit. Acum mă descurc mai greu cu propriul scris. Cursurile sînt ale colegei Camelia Stănculescu. Ea are pe 8. Pot să-i mulțumesc pentru mai mulți?

— Da.

— Mulțumim, Camelia! Cursurile tale au fost bune, „apă distilată". Dacă trec și de asta, două zile nu mai vreau să aud de apă... în vin!

— Cum te cheamă?

— Aici? „Următorul!". În rest, Alina Oros, anul IV, T.C.A.

★

— Dalila Voieu, doctoriță la puterea minus 6. Adică peste 6 ani. Cum ți s-a părut primul examen din studentia ta?

— Biofizică. N-a fost greu pentru mine, a fost mai greu pentru tov. prof. dr. Simon Zeno.

— Cum s-a terminat, dacă mi-e permis să întreb?

— Cu 7.

— Următorul?

— Anatomie. Cu conf. dr. Virgil Niculescu. Nu mi-e frică, trebuie să-l iau.

— L-au luat și altele?

— Da, s-au descurcat bine, unele de nota 10. Dacă s-au gîndit că nu atît examenul contează, ci cu ce te alegi după. Mie îmi place anatomia;

o studiez de mult timp și pentru mai tîrziu.

— Pe cadavre, pe oase?

— Pe oricine. Și, deși învăț de două săptămîni, s-ar putea să pic.

— Ce-o să zică mama?

— O să plîngă puțin; da ce, parcă eu aș fi singura?

★

Ghiocul tradițional a fost înlocuit cu oale, crațe și alte... ingredientel Chestie de noroc! (Foto 13). Examenul lor mă interesează?! Să le spun tot, să le las să mă consulte... Păi, n-am eu destule necazuri!... (Foto 14). Noi nu ne amestecăm unde fierbe oala ta! Am vrea să-i vedem pe toți bucuroși și sătui. Ne supără să-i auzim pe unii spunînd „M-am săturat!" înainte de a apuca să termine de mîncat. (Foto 15).

D. BUMB

Tineretea oraşului (VII)

PROLOG:

Cînd te întorci din locuri (cît de cît) îndepărtate, ești tentat să le zugrăvești într-un mod precis, definitiv sau măcar nostalgic, subiectiv. (Ceea ce de multe ori este același lucru). Cuvintele devin atunci atotștiutoare, acaparante. Cititorul însuși poate spune mulțumit: „Citind, am fost și eu acolo”.

Puțini își mărturisesc ignoranța.

Există în cinematografie un procedeu (unii îi spun trucaj) prin care adevărul și personajele devin perfect vizibile, deși acțiunea se desfășoară conform scenariului, în toată noaptea. Se numește „noaptea americană” (ceea ce nu înseamnă neapărat că în America noaptea o serie de lucruri devin perfect vizibile). Ei bine noaptea cea mai americană cu puțință am trăit-o în nordul Iugoslaviei, sub o ninsoare fascinantă ce acoperea concomitent umbrela imprumutată în grabă sub care îmi adăposteam ființa (în-sinele și mai ales pentru-sinele) și creștetul — acum în întuneric, al Alpilor austriece.

Această coincidență mă tulbură, dîndu-mi, dacă nu dimensiunea ubi-cuității mele, măcar pe aceea a unui cinetism extravagant și iconoclast, fiindcă, iată, primeam imaginea unor locuri necunoscute (mie) deconcertat și flegmatic, desprins de tentația vreunei definiții apriorice.

Cutreieram (așadar) în tihnă și tăcere, îngropat sub ninsoare, un oraș străin (straniu), altul decît cel desoperit ziua în forfota cartierului negustoresc, lăsînd spațiul, doar, să-și povestească nostalgia peregrinării. Spre Drava coboară ulicioare strîmte, Vojasniska Uliča se cheamă una din ele (but who cares), pe rîu plutește o ceață ușoară și mai plutește câteva rațe sălbatice, dar liniștite (poate lișițe), iar podurile, da, podurile au timp acum să-și arcaască vetustețea (aș face o comparație subtilă cu podurile de pe Sena, dar trebuie să vă mărturisesc — e greșeala mea — că n-am văzut Parisul), vorbeam despre poduri, deci, s-ar cuveni să mai adaug ceva, dar vezi, cam asta e cu podurile, ele există pur și simplu (ar-putîndu-și vetustețea, cum spuneam, folosind o metaforă remarcabilă, pe care o voi relua de cite ori voi avea prilejul). Tot de aici reporterul omniscient observă: Turnul Judecătorilor (sec. XVI), Zidul de apărare al orașului medieval, Turnul Apei (nu turnul de apă) unde s-a găsit primul atestat al orașului Maribor (începutul secolului XVI), care înainte de a fi fost oraș a fost sat (fenomen întîlnit și în zilele noastre), monumentul Kuga (dedicat ciomei de acum 4 veacuri), redacția și tipografia ziarului Vecer, catedrala franciscană, Piața Libertății, Castelul, odinioară gotic, astăzi muzeu etnografic (după un scurt stagiul de centru comercial) și alte multe, dar neîncăpătoare într-o rubrică atît de mică. De fapt — deși istoria îmi dă tircoale — cel mai mult și mai mult mă atrage magazinul de colivii de pe Prodajalna 35 — un magazin de colivii e un lucru incitant și suspect (la ce poate folosi economiei Mariborului un magazin de colivii, care ar fi, nu-i așa, utilitatea lui, justificarea lui), privesc prin vitrină cu teamă, înăuntru se află chiar colivii, multe colivii de diverse mărimi, iată, îmi spun, de aici oricînd poți cumpăra o colivie, așa cum cumperi langosji în Timișoara sau revolvere la Chicago, dar vă rog să nu vă gîndiți la simbolul coliviei (ce aiureală, simbolul coliviei), să nu vă gîndiți la o grafică militantă cu colivie sau la mai știu eu ce minunăție, să, nu vă întrebați cu nedumerire „Asta ce face? combată adînc sau... bate cîmpii?” pentru că, abia acum vă dezvălui, v-am păcălit, de fapt n-am scris nici un reportaj (dacă nu credeți încercați să reconstituiți orașul din relatările mele, veți vedea că e imposibil) și degeaba l-aș fi scris, odată ce Mariborul cu podurile, ulicioarele, turnurile și splendidele lui colivii rămîne în mine, e o trăire, o stare de spirit ce se refuză cu încăpăținare oricrei tentative de povestire.

Sau poate mă înșel. Sînteți siguri că n-ați fost, cu mult înainte mea, la Maribor?

RADU CIOBOTA

DUO PENTRU VIOARĂ ȘI ORGĂ

— Dublu interviu cu LILIANA CIULEI-ATANASIU și ECKART SCHLANDT —

Recent, Filarmonica de Stat „Banatul” a avut ca invitați de onoare doi muzicieni care au dus faima melosului românesc peste hotare: violonista LILIANA CIULEI-ATANASIU și organistul brașovean ECKART SCHLANDT.

În concertul nr. 2 în re minor pentru vioară și orchestră de H. Wieniawski (care în urmă cu mai bine de un secol a concertat la Timișoara) Liliana Ciulei-Atanasiu ne-a demonstrat încă o dată înalta ei clasă de artistă.

În urma binemeritatelor aplauze, solista a acordat un interviu în exclusivitate pentru „Forum studentesc”.

Rep.: După o absență de mai bine de trei ani din Timișoara, vă aflați din nou în fața unui public tînăr și entuziast. Ce noutăți ne puteți spune despre viața muzicală care vă înconjoară?

L.C.-A.: Afară este frig. Dar aici, la Timișoara, în sala „Capitol”, mă bucur că am reușit să schimb atmosfera. Vreau să mulțumesc publicului pentru primirea făcută. Vin direct dintr-un turneu prin R. P. Ungaria, unde am susținut trei concerte, iar în următoarele zile sînt invitată la Radioteleviziunea Română pentru înregistrări. În turneul efectuat am fost plăcut surprinsă de foarte buna pregătire a concertelor și a orchestrelor alături de care am evoluat.

Rep.: Care este secretul, dacă-l putem numi așa, al succesului dumneavoastră?

L.C.-A.: Perseverență, renunțări, talent și multe ore de muncă la instrument.

Rep.: Sînteți de curînd căsătorită. Cum se îmbină viața profesională cu viața de familie?

L.C.-A.: De 7 luni sînt mama a doi gemeni. În momentul cînd m-am simțit mamă am avut certitudinea că m-am întregit. Pentru mine armonia dintre copii, soț și profesie este perfectă. Cei doi copii sînt totul pentru mine. Viața a primit o nouă dimensiune. Ei vor fi sprijinul și tot țelul realizărilor mele, ei îmi dau de acum siguranța sufletească care mă ajută mult în muncă. Sînt satisfacții care doar alături de familie ne pot împlini.

Rep.: Care este idealul vieții profesionale a Liliane Ciulei-Atanasiu?

L.C.-A.: Idealul se schimbă în raport cu vîrsta, în raport cu avansarea în cunoaștere a intelectualului, deoarece tot timpul vieții sîntem însetați de nou și frumos, de studiu. Deci, în raport cu acestea, idealul se poate modifica, se cizelează continuu.

Rep.: Miine seară Eckart Schlandt va susține un concert de orgă. Ce ne puteți spune în legătură cu acest eveniment muzical?

L.C.-A.: Îl cunosc bine pe maestrul

De-acum totul se estompează. Nepăsător, autocarul sporește distanța. Gîndul e, însă, undeva în urmă, înimă, încă, alături de ei — gazdele noastre — studenții din Maribor, băieții și fetele ce, preț de câteva zile, ne-au fost prieteni. Și ne-au rămas, în fond.

De-acum, totul e în urmă rămas. Orașul, parcurile, zăpada. Sala cinematografului „Unic”, răsărind de aplauze pentru „Doina Timișului”, pentru talentații noștri interpreți, mesageri ai folclorului românesc. Ne despart de toate acestea zeci de kilometri. Peste câteva ceasuri, o sută, două, trei... Gîndul, doar el ne mai poartă. Pe Tyrseva Ulica cu magazinele ei. Pe culoarele Universității. Prin fața „pensionarilor” Acvarului ori prin fața grupului statuar — surpriză! — identic cu cel din Piața Libertății, de la noi, de acasă, ridicat ca semn de aducere aminte a molimii abătute asupra orașului cu două secole în urmă.

În autocar, nefirească liniște. Mai sîntem încă în finutul zăpezilor, ninsoarea de simbrătă seară, neasemuită ninsoare, ni se mai adună pe pleoape, dar, la urma urmei, ce rost au toate acestea? Încerc să sparg gheața, hai, zic, să vedem, să ne amintim, de fapt ce v-a plăcut la Maribor? Rîsete, animație. Impresiile prind contur.

„Consider că cele văzute ne-au slujit nu doar pe tărîmul artei interpretative ci și pe cel profesional. Fiecare dintre noi, în urma obiectivelor vizate, s-a ales cu cite ceva. Personal, m-a impresionat Centrul de calcul și mă bucur că

Pentru „Forum studentesc”
Cele mai bune urări
și
succes în activitate
Liliana Ciulei-Atanasiu

Schlandt. Sînt profund impresionată de talentul lui și de muzica pe care o promovează. Concertele de vară de la Brașov sînt o incîntare sufletească.

Rep.: În numele studenților timișoreni, vă mulțumim pentru toate clipele de incîntare prilejuite...

☆
Seara următoare s-a desfășurat un concert de orgă care a reușit să redea întreaga dimensiune a muzicii pentru acest instrument. Îmi amintesc citeva rînduri din gîndirea unui cunoscut om al artelor din Timișoara, Eduard Pamfil: „În noaptea aceea întreaga / Bach Johann-Sebastian / S-a încadrat sub bolta de piatră / pentru un an, / și-n galaxii asemeni / dar ele de departe.” („Bach” — „Orizont”, 1981). Am audiat piese de Bach, Lübeck, Messiaen, Berger și Max Reger.

La sfîrșitul concertului, cu sprijinul secretarului muzical al Filarmonicii, Ioan Tomi, am obținut un interviu cu protagonistul acestei neuitate seri Eckart Schlandt.

Rep.: Anul acesta ați concertat de două ori în Timișoara...

E.S.: Am venit pentru prima oară în Timișoara anul acesta în luna aprilie. Cele două concerte m-au satisfăcut pe deplin. Timișoara este o bucurie și o incîntare. Iubesc acest oraș de cultură veche. Mai ales că este orașul cu cele mai multe orgi vechi din toată țara.

Rep.: Cum ați primit vestea invitației?

E.S.: Cu mare bucurie. Întorcîndu-mă dintr-un turneu pe care l-am efectuat în Belgia, R.F.G. și Austria mi s-a propus să concertez la Timișoara.

Rep.: Sala a fost arhiplină, lumea se îndreaptă într-o liniște deplină către ieșire. Concertul s-a terminat. Toți vor păstra în sufletul lor ceva sublim. Ce părere aveți de magnetismul pe care-l exercită orga?

E.S.: Este un fenomen care se întîmplă în toată lumea. Noi, la Brașov,

am avut prilejul să-l vizitez”. (Iustin Bursaq).

„Desigur, schimbul nostru între delegații îl găsesc un nimerit prilej de cunoaștere pentru studenții ambelor părți. Am discutat cu gazdele, m-au interesat problemele lor. Vizitele făcute la facultăți mi-au fost deosebit de utile”. (Radu Rus).

Impresii... din autocar

„A avea prieteni, a reuși să-ți faci prieteni chiar dacă te despart impedimente ca necunoașterea limbii sau kilometri nesfîrșiți, e un sentiment plăcut. Studenții din Maribor ne-au devenit prieteni, îi vom revedea, oricînd, cu plăcere”. (Mariana Zah)

„În ceea ce mă privește pot vorbi doar de coplesitoarea stare a emoțiilor. La Maribor mi-a fost dat să debutez ca solist instrumentist și asta o voi ține minte!”. (Gheorghe Iusco)

avem concerte zilnice în timpul verii și afluența publicului este foarte mare. Și la Brașov și peste tot, orga are o atracție deosebită asupra spectato-tilor.

Rep.: Ieri seară am obținut un interviu cu Liliana Ciulei-Atanasiu, care mi-a mărturisit deosebită stimă pe care o are pentru dumneavoastră. Sentimentele sînt reciproce?

E.S.: Bineînțeles. Chiar astăzi am căutat-o după concertul educativ și m-am bucurat că am putut să-i transmit urările unei personalități muzicale din U.R.S.S., care m-a condus în turneele făcute în această țară. De altfel, de cite ori Liliana trece prin Brașov ne întîlnim și schimbăm impresii despre ultimele noutăți muzicale.

Rep.: Veți reveni în orașul nostru?

E.S.: Da, desigur, voi veni ori de cite ori voi fi chemat.

Rep.: În încheiere, puteți să ne oferiți citeva date tehnice și istorice în legătură cu orgile din România, dată fiind notorietatea dv. în această direcție?

E.S.: Cele mai interesante orgi vechi, mecanice, le avem în Transilvania și anume la Mediaș, Bistrița, Codlea, Rîșnov, Sibiu, Cluj. Orga cea mai interesantă și cea mai frumoasă, după părerea mea, rămîne tot cea din Brașov, unde sînt organist. S-ar putea să fie un patriotism local. Însă o consider fantastică. Am circulat destul de mult prin Europa, dar așa orgă nu am întîlnit. Orgile din Timișoara sînt construite mai recent, pe la sfîrșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea de către firma Wigenstein, cu sediul chiar în orașul dumneavoastră. Pentru aceste orgi se pretează un anumit gen de muzică: postromantică, ba chiar și muzică modernă. Inițiativa de a le repara este lăudabilă.

Rep.: Vă mulțumim și vă așteptăm cît de curînd în Timișoara.

ADRIAN IOANĂȘ

„Port în gînd amintirea unui oraș frumos, favorizat de o ambianță naturală plină de farmec. Și, mai presus de toate, am luat cu mine liniștea imaculată zăpezi ce, întotdeauna, îmi conferă un sentiment de puritate absolută. Uneori, cînd sînt necăjită, aș dori ca și oamenii să fie la fel!”. (Florica Berar)

„Vizita la „Tovarna Avtomoblovo Motorjev” m-a interesat în mod deosebit. Am văzut acolo noi tehnologii de sudură ceea ce, pentru pregătirea mea profesională, e deosebit de folositor. (Ovidiu Kovaci)

Am ieșit din finutul zăpezilor. Mă ninge mărunt dar aduce mai degrabă a lapoviță. Băieții vorbesc de-acum, însufleșiți. În rîndul din spate Zaharie Ciev, Augustin Armeană, Tudorel Lazăr și Ioan Jeleriu se-amuză pe seama emoțiilor pe care Gheorghe Iusco le-a încercat. Vladimir Iovescu îmi mai spune cite ceva despre oportunitatea unor astfel de schimburi, despre prietenie și frumusețea acestui sentiment. Cîțiva dansatori fac haz pe seama dificultăților încercate la executarea „roșii” călușarului pe o scenă proaspăt ceruită. Eugenia Ilincă a și uitat de necazul pricinuit de basmaua desfăcută în timpul dansului pentru care nu găsea răgazul necesar să o lege!

Toate sînt de acum rămase în urmă. Nepăsător, autocarul sporește distanța. La revedere, Maribor! Bun rămas, dragi prieteni!

DANA DINU

Cuvintele-s ca niște ființe dragi
Care nu-și pot rosti întregul simțămînt,
De aceea, pentru mine, acest pămînt
E leagănul doinirilor din fagi,
Ca șoapta murmurată de izvoare
Sub cetina de brazi, străbun colind
De sărbători și griu sfințit pe ogoare,
Cu ciocirlii de raze în lunile de-armind.

Pentru mine ,patria e arcul de Carpați
Cu legendare ape scriind hrisov spre mare
Și veșnicii bărbați, Marii bărbați,
Rămași în noi ca pînea cu sare.
Mai sînt și moșii mei cu ochi de cer,
Inimi de aur . . . , apoi strămoșii adormiți,
Eroii mii căzuți pentru-adevăr,
Lumina pruncilor încă nezămisliți.

Pentru mine, țara sînt frații și prietenii
La care alergam cu baierile deslegate,
Doldora de dureri sau bucurii,
Zidindu-ne vetrele binecuvîntate.
Dar, pentru mine, țara sînt mai ales copiii,
Sămînță a virtuții și-a dragostei fierbinți
Pentru aceste plaiuri, părinți după părinți
Le dau făclia vieții, prinos al României.

ION GHEORGHE POPA

CLIPA

Sînt undeva în orașul acesta
în care se rotesc tramvaie, se schimbă afișe,
aleargă copii cu gura plină de strigăt,
trec oameni cu chip de seară,
uneori vorbind între ei.

Aș fi vrut să le spun cîte ceva,
pentru că odaia e goală,
pe fereastră intră noaptea,
să le fac un semn,
dar gestul se cuibărește ca o pasăre speriată
în umăr.

Prea trist ca să se mai lase rostit.

PRIETENI FĂRĂ CHIP

În gînd mi-au revenit
Zăpezile demult apuse-n noapte . . .
Casa mi-am ars-o
Și m-am rotit cu fața către vînt; din nou,
Ca fiare infometate,
Drumuri au întors ochii spre mine.

Nu poartă nimeni vina neliniștilor mele,
Nu-mi vindecă nimeni boala de ducă.

Azi noapte, în somn,
Prietenii mei fără chip
Mi-au făcut semn.

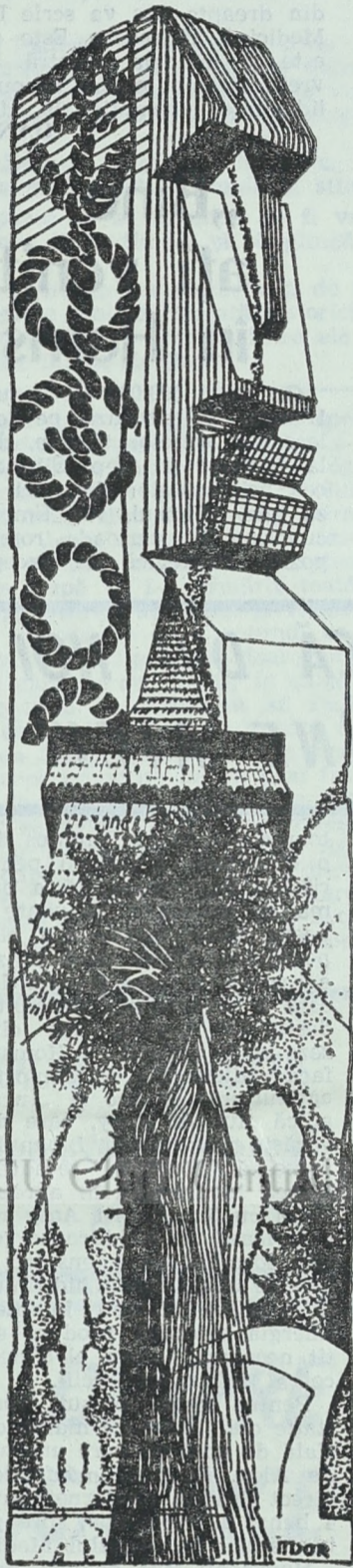
RODICA BUTA

SEZON

Bucură-te că mergi în octombrie,
parcă în amintirea unei dragi revoluții,
pe coline și holde,
la culesul roadelor
și nu mobilizat
la înnoirea, adîncirea haină
a cronicelor plăgi — moștenire —
mustind în veninul unor organice
labirintice contradicții.
Victimele și ceilalți
încercînd mirabila deznodare.

Bucură-te că încă
poți crede în ceea ce spui.
Chiar dacă alții nu cred,
aluatul cuvintelor dospește încet,
nevăzut,
de neocolit,
în conștiințe,
în miini.

Din creația cenaclului literar SIRYNX (I.M.T.)

GENEZA

Din nesfîrșitul mării
am înghițit o gură de apă.
Din nesfîrșitul vîntului
am înghițit o gură de aer.
Din nesfîrșitul soarelui
am înghițit o rază.
Și m-am născut sătul de moarte.
CORNEL POPA

ZI DE IARNĂ

O-ntreagă zi a nins ușor
ca și petale care mor,
aș vrea ca astă seară-n zbor
printre ai lumii fulgi albaștri
— ca fluturi ireali și reci —
să-ngîn cuiva sfioase șoapte
care aceleași sînt din veci
și-n miazăzi și-n miazănoapte.

Dar și-n amurg a fulguit
mărunt și des și obosit
în colțul gol m-am cuibărit
visînd la cel care-i departe,
în față-mi e un drum pustiu
ce totuși e umbrît de fluturi
e-atît de trist acest tîrziu
reamintindu-mi de trecuturi.

DESANCA MAXIMOVICI
(R.S.F.I.)
Traducere în limba română
SVETLANA D. UNCIANSCHI

FĂRÎME

Stînese retrospectivile vremi
cînd ne îngînam pe șoptite
înainte ca palmele, întinzîndu-se, să se stringă,
să se fi asprît de cioburile realului
fragilizat de mîngîietoare căutări
îngenuu începute
sălbaticе apoi.

Puține, dar erodate de primele semne ale unei
noi glaciații,
puține, dar esențiale imagini cioplite,
mai vegetează pentru recapitulări viitoare:
tipare ale etapelor perene.

VOICU A. DAVID

O AMBULANȚĂ FORD

stai liniștită, iubito, am chemat o ambulanță,
am găsit un telefon cu receptorul întreg,
unicul dispecer care nu era-n vacanță
mi-a răspuns somnoros și m-a pus să aleg:

cinci mii elicopterul cu bloc operator,
trei mii un biplan cu computer la bord,
o mie un autocar cu reanimator,
și în sfîrșit cinci sute o ambulanță Ford;

nu-i vina mea, iubito, că nu am bani mai mulți,
sînt însă mult prea tînăr și nu pot să pretînd,
tu stai liniștită, încearcă doar să ascuți
de nu cumva se aude sirena vîind;

am avut noroc, mai aveau doar o mașină,
s-au făcut reduceri în ultima vreme,
e tot mai cumplită criza de benzină,
tu stai liniștită și, te rog, nu te teme;

trebuie să vină din minut în minut,
cred că a trecut deja de barieră,
singele s-a oprit, durerea țî-a trecut,
am spus eu că nu-l atînsă nici o arteră;

ai răbdare, iubito, nu te îngrijora,
mașina asta n-are o viteză record,
tu stai liniștită, în curînd te va lua
pentru doar cinci sute o ambulanță Ford.

GEO NAN

TOTUL

Privește-ți miinile.

De cîte ori te îndoiesti
De tine
Privește-ți miinile.

Ai să găsești în ele
Curajul, încrederea,
Speranța
Și restul de sentimente
De care ai atîta nevoie
Acum.

De cîte ori te simți
Neputincios
Privește-ți miinile.

Ai în ele
Încredere și putere.

În miinile tale
Se-ascunde curajul
De a încerca imposibilul.

De cîte ori crezi că nu poți
Uită-te la miinile tale
Și vei vedea că ele
Emană putere.

De cîte ori vrei să renunți
Caută în miinile tale
Puterea de a merge mai departe.

Dacă privești atent
Vei vedea
Că miinile tale îți oferă TOTUL.
CODRUȚA OBRAD

TAINA

cînd va fi să mai recazi
dintr-o iarnă-n primăvară,
înspre-o taină mai amară,
cînd va fi să mai recazi,

că pătrunzi încet de tot
ca-ntr-o mulă îngropare,
înspre tot ce tainic doare,
să pătrunzi încet de tot

să rămii la început
în tărîmul umbrei mute,
ca-ntr-o taină cunoscută
ce aveau un început.

să te furișezi tiptil
spre însemnul trist al lunii
(c-or să povestească unii
cum te-ai furișat tiptil.)

și-o s-auzi cîntec de flaut
pe-mplinitul lemn de soc,
cîntecul fără noroc,
trist, cîntat de vechiul flaut.

și atunci o să recazi
înspre visurile mele,
spre neimplinite stele,
sigur, tu o să recazi.

vei răstălmăci cîtînd
noul cîntec, vechiul joc,
haos lung fără noroc,
vei răstălmăci cîtînd.

și vei da de rîni ce ard:
— rînilor ne ard în ploii —
și cuvintele-ntr-o noi
sînt ca focul revanșard!

și lumina năvălînd
ca-ntr-un ropot crud, barbar,
peste visul tău neclar,
crud lumina năvălînd..

și atunci vei vrea să pleci
nimeni nu te ia în seamă
strața veacului vrea vamă
în zadar vei vrea să pleci!
ANDA MARIA BOLDUREANU

S. F.

MIOARA BUD

CENACLUL

„FANTASCIENZA“

SIBIU

**A înflorit magnolia,
doar pentru o clipă**

Mă întorceam acasă. Mereu, același drum spre casă. Te mai căutam cu privirea, gîndurile mele nu acceptau încă să te știe pierdută. Învălmășeala străzii nu ajungea pînă la mine, cu toate că eram direct implicată în acest continuu drum spre așteptări și incertitudini. Vocea gîndului te striga mereu, iar amintirile se zbăteau dureros în haosul disperării care se mutase de curînd în mine. Tu îmi spuneai că o să te întorci, iar eu te ascultam și nu aveam curajul să mă gîndesc că există și o altă întoarcere . . .

Am vorbit azi cu Vic. Mi-a spus . . . tot.
E groaznic! E groaznic!! De ce tocmai tu?!
De ce?
Știu . . . știu, avaria trebuia reparată și ai riscat tu . . .

Mă întorceam acasă. Mereu, același drum spre casă. Învălmășeala străzii nu ajungea pînă la mine, cu toate că eram direct implicată în acest continuu drum spre așteptări și incertitudini. Am vorbit cu Vic. Azi.

Nu! Nu-i adevărat . . .
Trebuie să mai existe o șansă . . .
E noapte. E o noapte rece. Mie frică. Mi-e iarăși frică. De cîteva săptămîni, adorm foarte greu. Sau nu dorm . . . nu mai știu . . . și frica . . . curge

prin întreaga încăpere și-mi rănește privirea dacă deschid ochii . . .

A înflorit magnolia, doar pentru o clipă. Apoi iarăși mă întorc acasă. Mereu, același drum spre casă. Sînt singură. Foarte singură. Și-mi amintesc serile lungi cînd tu îmi povesteai despre călătoriile tale . . .

„E greu de explicat în cuvinte ceea ce simți atunci cînd ești înconjurat de mii de stele și cînd ești atît de departe de Pămînt. Abia atunci poți înțelege corect verbul a fi . . . poți înțelege necesitatea fiecărei perioade din existența umană. Apoi misiunea . . .” Știu . . . știu avaria trebuia reparată. Și ai riscat tu . . . Eram în pericol viețile pasagerilor . . . dar și viața ta Victor și viața noastră! . . . Mereu același drum spre casă . . .

Cînd m-am trezit, eram la fel de speriată ca și în vis. Mă îngrozea acest vis pe care-l visam de cîteva săptămîni. Norocul meu că nu cred în vise. Știam că Nava A.V.7. și tot echipajul trebuie să sosească la Bază în cinci zile. Peste cîteva ore citeam în presă:

„Agenția de Transport Spațial X.Y.Z. vă informează că pe Nava A.V.7. aflată pe orbită sa produs o avarie. S-au luat măsuri urgente. În cotidianul de mîine revenim cu amănunte.”

Cea mai frumoasă amintire

Erou acestui reportaj sînt acum medici. Ei s-au născut și au crescut departe, la mii de kilometri de aceste locuri care acum le-au devenit foarte dragi. De cîțiva ani, doi sau trei, au desprins ultimele file ale calendarului universitar și au pășit pe drumul profesiei, alegînd pentru specializare țara noastră. România socialistă cu care și-au împletit o parte din destin, din viață. Aici au petrecut anii cei mai frumoși, aici au legat cele mai frumoase prietenii. Aici au hotărît să se desăvîrșească în profesiunea ce și-au ales-o. Nu au fost atrași de miracolul plin de reclame strălucitoare al occidentului căci s-au simțit legați de aceste locuri, de colegii români, cei cu care au împărțit bucuriile și necazurile studenției, de dascălii care le-au pus bisturiul și stetoscopul în mînă pentru ca acum să le vegheze îndemînarea cu care le folosesc în lupta cu boala sau cu moartea.

„La noi în Liban, spunea dr. Selim Mahmud Hallak, un proverb zice că dacă trăiești alături de un om mai mult de 40 de zile devii frate cu el. Noi am trăit aici 9 ani și ne-am înfrățit nu numai cu profesunea, ci și cu colegii români, cu caarele didactice, cu toți cei care ne-au înțeles dorința de a învăța.” Selim a absolvit cursurile Facultății de Medicină din Timișoara în anul 1981, cu media 9,60, pe parcursul studenției a obținut 4 diplome de merit pentru rezultatele profesionale de excepție. Cercetările pe care le-a întreprins în anii studenției și le-a finalizat într-o lucrare de diplomă de valoare deosebită, o parte din studiile experimentale fiind utilizate ca date pentru transplantul renal realizat la Timișoara.

Acum dr. Selim minuieste cu deosebire dexteritate bisturiul. Cînd se va întoarce în Liban, „specialistul urolog” va fi mîndru să spună că a studiat în România. „Sentimentul acesta — spune el — își are suport în priceperea pe care am dobîndit-o aici, în siguranța pe care am cîștigat-o în abordarea oricărui caz urologic, în pasiunea ce mi-au cultivat-o aici dascăli eminenți, în respectul pentru om, pentru necazurile și suferința lui, în dreptul lui la alinarea durerii, la viață, sentimente care aici la Timișoara, în România, stau chiar la baza demersului medical.”

„De altfel, completează dr. Tashin Kilani din Palestina, aici sîntem tratați drept colegi, participăm la raportul de gardă, la vizită, la operații, la investigații, iar o zi pe săptămînă, la activitatea de policlinică. Mai există un mare avantaj: cunoaștem limba, cadrele didactice, spitalul, clinica în care lucrăm încă din timpul studenției. Am început să cunoaștem obiceiurile oamenilor știm cum trebuie abordat bolnavul ca el să coopereze. Consider că rămînînd aici pentru specializare am găsit climatul optim de perfecționare. Mai este un motiv care ne leagă de aceste locuri, de acest popor: atît Selim, cît și eu, ne-am căsătorit cu două colege de facultate românce. Aș dori ca după specializare și după ce voi lucra cîțiva ani în țara mea să revin în România pentru doctorat.”

M-am uitat la mîinile cu degete lungi, mîini ce par făcute să aline durerea sau să elimine rîul.

— E grea chirurgia, dr. Tashin?

— Da, e grea și egoistă, îți cere foarte mult. Trebuie să-ți dăruiești totul. Nu se poate face mai mult decît operația, atunci cînd aceasta se impune. Ești la un moment dat cea mai importantă verigă între viața care ți se abandonează cu încredere și moarte. Acolo sub lampa scialitică se hotărîște de cele mai multe ori destinul omului. Uneori te doare că nu mai poți face nimic dar de cele mai multe ori intervenția se dovedește utilă și bolnavul încetează să mai fie un bolnav. Sau măcar un suferind.

Chirurgia se face cu mina și cu unele instrumente. Personal nu sînt de acord cu utilizarea unei aparaturi sofisticate care te face să-ți pierzi manualitatea. Aici operăm trăind, analizînd, simțînd fiecare gest și așa voi lucra și la mine în țară.

Tot la Clinica urologică a Spitalului județean lucrează și dr. Mahmud Mubayed, palestinian. Numele său figurează deja pe protocolul operator al

Colegii noștri de amfiteatru

mai multor intervenții chirurgicale. Practic, ne bucurăm aici de toate condițiile necesare pregătirii, spunea el. În primul an de specializare am participat la peste 500 de operații, iar acum operez și singur; bineînțeles, sub supravegherea unui coleg cu mai multă experiență.

Dr. Mahmoud este deja „un bun chirurg urolog”, numele său pe foile de observație, pe biletele de ieșire ale bolnavilor pe care i-a operat fiind deja o garanție a reușitei într-un act terapeutic de mari pretenții eum este o intervenție chirurgicală urologică.

— Numai cine a avut o dată măcar o colică renală înțelege ce înseamnă această suferință — spunea dr. M. M. Dar nu durerea e importantă în specialitatea noastră, ci adoptarea unor măsuri urgente care să ducă la păstrarea integrității anatomo-funcționale a rinichiului și căilor de excreție. De multe ori ne confruntăm cu dilema: operăm sau nu operăm? Hotărîtoare în aceste cazuri sînt priceperea clinică și autoritatea diagnostică. Sînt bucuros să afirm că la Timișoara am învățat să pun un diagnostic corect. Și apoi dacă e nevoie, cu aceeași siguranță să

Trei chirurghi urologi vor părăsi în curînd Timișoara spre destinații atît de diferite geografic, dar atît de asemănătoare prin scopul nobil și umanitar al prezenței lor acolo. Pe diplomele lor de medici specialiști, în colțul din dreapta sus va scrie Institutul de Medicină Timișoara. Este mîndria lor, este și mîndria noastră. Este, dacă vreți, mesajul nostru de omenie, de solidaritate internațională, de prietenie.

DANIEL BUMB

„Bine ați venit în Homs!”

Cu cei 300.000 de locuitori ai săi Homsul se situează pe locul trei în ierarhia orașelor siriene, după capitala Damasc și Alep. Situat la răscrucea principalelor drumuri ce brăzdează țara Homsul, sau Emeș cum era cunoscut în perioada romană, are o poziție strategică de excepție. Trecă-

„O PĂRTICĂ DIN NOI VA RĂMÎNE AICI”

indrum bolnavul spre sala de operație. Am avut aici dascăli exemplari, dar în primul rînd pe prof. dr. Branco Ștefanovici, conf. dr. Petru Drăgan.

Consemnăm și opinia unui asemenea cadru medical, cea a șefului Clinicii de chirurgie urologică prof. dr. Branco Ștefanovici: „Ne străduim să le creăm toate condițiile; în afară de problemele de patologie urologică comună le schișăm și aspecte din patologia proprie țărilor și zonelor de unde provin; în mod benevol le predăm cursuri teoretice cu caracter multidisciplinar. În afară de o temeinică pregătire teoretică absolut indispensabilă, le-am permis accesul la sala de operații și chiar la actul chirurgical, în funcție de nivelul de pregătire. Dar i-am învățat întii să opereze cu inteligența și cu pregătirea și mai pe urmă cu bisturiul. Ne bucurăm să constatăm pasiunea lor pentru urologie și dorința de a utiliza din plin toate posibilitățile care li se oferă. Mulți dintre ei lucrează acum în plagă, participă activ la viața clinicii, efectuează gărzi și chiar operează singuri. Sîntem convinși că vor duce în țările lor nu numai competență în profesiunea și specialitatea ce și-au ales-o, ci și cîrmpeie din strădaniile noastre ce dau personalitate și prestigiu acestei clinici.”

Fragment de poem

Aceasta e moartea oferită de sărăcie și dragoste.

Nu mă lăsa să mor singur.
Mi-ai risipit, mi-am împrăștiat visul,
mi-am împietrit frica, mi-am devorat ochii...
Dăruiește-mi aripa liniștei,
dăruiește-mi covorul vieții!

Voi mărturisii acum cum adunam toate vorbele spuse vreodată,

cum furam iubirile din fiecare inimă și mină,
voi recunoaște acum cum am devenit deodată pitic,
cum zburat-au din gura mea cuvintele...
Dăruiește-mi mîinile tale să palmuiesc soarele!
Acesta-i sfîrșitul oferit de lipsuri și iubire.

Nu mă lăsa să plec singur.
O să vă povestesc, dar înainte de zborul povestirii,
despre un vis, cum moare omul și trăiește,
și cum adesea se trezește,
dar fără ochi și fără inimă...

Vă voi destăinui acum, cum arsurile m-au împietrit,
cum tremurat-au mîinile mele,
lasă-mă să mor, trebuie să topesc greșelile mele,
dar nu mă lăsa departe de soare...

O să-mi ridice neînsuflitul corp
spicele griului,
spicele griului,
o să-mi ridice neînsuflitul corp
vîntul iubirii,
dar nu mă lăsa singur...

A îmbătrînit inima mea, oferă-mi viață,
și nu mă lăsa să plec singur...
Dăruiește-mi ochii tăi,
dăruiește-mi inima ta
din care picură Soare!

KALED RIFAI
(Liban)

ofere o audiție a cîntăreței lor preferate, Oum Kalthoum. Ei sînt pentru sirieni ceea ce sînt oltenii pentru români, pe scama lor circunînd o serie de glume ce le denotă temperamentul uneori impulsiv.

Economia orașului este infloritoare. Preponderentă este agricultura și zootehnia, dar nici industria nu e de neglijat. Combinatul petrochimic, fabricile de zahăr, conserve, lactate, azbociment, îngrășăminte chimice — construite în colaborare cu România —, încălțăminte, atelierele de prelucrare a metalelor prețioase și obiecte de artizanat, sînt tot atîtea motive de mîndrie pentru homsieni.

Orașul este și un puternic centru de cultură, fiind leagănul multor personalități siriene în acest domeniu. Noua Universitate asigură minunate condiții de studiu în mai multe ramuri: construcții civile și arhitectură, stomatologie, filologie (arabă, engleză și franceză), matematică, fizică, chimie, biologie și nu în ultimul rînd petrol și gaze, aceasta din urmă fiind singura în Orientul Mijlociu. Vizitatorul își va putea delecta privirea în sălile de spectacole și Casa de cultură a orașului, în vitrinele muzeului de istorie sau în fața vechii moschei „Khaled Ben Al Walid”, care adăpostește statuia și uriașa sabie de 15 kilograme a marelui strateg și luptător pentru libertatea arabilor.

Homsul curățește și o puternică mișcare sportivă. Baza materială nu lipsește. Bazinele de înot, marea sală olimpică de sport și stadionul echipei de fotbal, cu o capacitate de 30.000 de locuri, sînt tot atîtea puncte de atracție pentru timpul liber al locuitorilor orașului. Cea mai populară este echipa de fotbal, cu o medie de vîrstă de sub 20 de ani care recent a fost încununată cu titlul de campioană a Siriei.

Sigur că Homsul are și alte multe puncte de atracție, pe care într-o posibilă vizită le veți putea descoperi singuri. Și de veți străbate la pas Al Kwatli, sau vă veți opri pentru o baclava la „Al Natur”, cu siguranță că privirile zîmbitoare ale locuitorilor vă vor spune: „Homs toraheb bicom!” („Bine ați venit în Homs!”).

SAIB TAIF — Siria
Anul III Stomatologie

De ce România, doctore Nazem ?

Dr. Abou Khalil Nazem este acum medic specialist în boli interne și, de puțin timp, doctor în medicină. Titluri pe care le-a obținut în România. Este din Liban și n-a mai fost acasă de cîțiva ani. Sufletul său singurează de dor pentru părinți, pentru orașul natal, pentru țara sa. De durere pentru ce se întîmplea acolo.

A petrecut în România 11 ani, aici a deprins tainele profesiunii, aici a căutat să-și desăvîrșească pregătirea, aici în Clinica a II-a Medicală unde lucrează acum.

— De ce ai ales România dr. Nazem?

— Pentru că aici, la Timișoara, funcționează o prestigioasă școală medicală de gastroenterologie și nefrologie. Fiecare medic al clinicii în frunte cu prof. dr. Constantin Zosin și cu actualul șef al clinicii conf. dr. Nicolae Barbu reprezintă o autoritate în profesie și eu sînt fericit să fi avut asemenea dascăli. Am avut aici posibilitatea să învăț, să-mi împlinesc pasiunea pentru medicină, să lucrez. Cred că mulți dintre cei pe care i-am vîndecat îmi poartă amintiri dintre cele mai plăcute. Și poate își vor aminti de mine chiar peste mai mulți ani așa cum și eu îmi voi aminti de foarte mulți dintre ei.

Dorința de a mă reîntoarce în țara mea, de a fi util acolo, de a încerca cu priceperea pe care am dobîndit-o aici să alung durerea, suferința este foarte mare. Dar și gîndul despărțirii de România, de prietenii pe care mi i-am făcut aici unde am petrecut o însemnată parte a vieții îmi umple sufletul de tristețe.

Voi părăsi aceste melaguri de care m-am legat sufletește pentru că așa mi-e soarta, dar o părticică din mine rămîne aici și, oricînd voi avea prilejul, voi fi fericit s-o regăsesc.

D. B.

MIHAI OCTAVIAN IOANA

POEM

Sînt atît de singur încît te imaginez
într-o rochie simplă deasupra oceanului
Atît de visătoare încît nici nu mai ai
nevoie să vezi.

Tu vei rămîne dreaptă între multele raze
pînă cînd n-o să mai fie zi
Și te vei lăsa odată cu întinericul pe case.

Oh, satele acelea de pescari
se vor trezi în zori ca după o ploaie de vară
Și vor aduna de sub streșini privirile ochilor
tâi albaștri și mari

Ce daruri! Sînt semnele dinaintea furtunii!
vor spune și vor pleca plini de fericire
în larg
Tîrînd după bărci nisetrii ucîși și morunii.

Pe marginea drumului, în lungul
cîmpiei, răzbăteau strigătele lui Ciocă-
dău Peștele; prelungi, nesfîrșitele in-
cantații sfîșiau amiaza de august tîr-
ziu. Ascultau strigătele care, de fieca-
re dată erau alte, cu bucuria șobo-
lanului, potrivită prafului gros, cenu-
șiu, care împînzea cîmpia. Cavalcada,
mereu împinsă înainte de vocea dogită
a cărăușului, se prăbușea peste ei la
ora cînd cota plictisului atîngea nive-
lul ultim. Cînd nu mai suportau, își
scoteau cu gesturi încete cămășile mu-
iate în sudoare, continuînd să-și facă
vînt cu o mină. Se foloseau de pâlări-
le uriașe, din paie, de care nu se lip-
seau nici în somn. Semnificau solidari-
tatea oamenilor cu bucuria șobola-
nilor. Era momentul cînd unul din ei
spunea: „Auzi Peștele dracului cum chi-
nuie animalul“, vorbea întotdeauna al-
tîl, doar prelua fraza pentru a o ceda
cu o blîndă dezinvoltură celui care a-
vea să o repete a doua zi, cu o ușoa-
ră ironie, sublimă prostituție intelectu-
ală a oamenilor cu pâlărie de paie. Cu-
noșteau odiseea lui Ciocădău ostraciza-
tul. Fiind cel mai vechi cărăuș din
cîmpie, un cerșetor nebul i-a vorbit
despre viața lui, colaj din scîieți mov.
Adevărul aparținînd nebulilor, Ciocă-
dău a împrumutat diferite nuanțe de
mov. Pretutindeni își purta chipul de
culoarea prafului, afîșînd o nepăsare
ancestrală. Cei mai mulți uneau în-
ceputul poveștii lui cu momentul în
care a cumpărat un pește din piața ūr-
gului situat în sudul cîmpiei. Drumul
și l-a continuat cu pește ascuns în
căciulă, condus de acel cal alb, bătrîn,
obișnuit să oprească în fața tuturor
cîrciumilor. Din unul din birturi l-au
aruncat afară, nu-și amintea cum a
ajuns în căruța, înconjurat de duhoa-
rea grea de putreziciune care se răs-
pîndea din căciulă lui veche de oai.
Era Ciocădău Peștele. Cerșetorul ne-
bul se apropia mereu cu gîndul de
faptul că Ciocădău n-a obosit să tră-
iască datorită întîmplării petrecute în
noaptea nașterii lui. Nu s-a născut în
căruța celui care avea să-l dea nu-
mele, ci într-una oarecare, a unui ano-
nim. Fapt fără importanță în lumea
lor. Auzea din cînd în cînd glasul hi-
riit al bătrînei care-i fusese mamă. Își
amintea cum îi vorbea pînă și-a dat
sufletul. Vestea l-a făcut pe Ciocădău
tatăl să scuie într-o parte. Și-a scos
căciula ca pentru a-i privi o clipă fun-
dul spart. N-a trecut pe la cimitir.
Repetă tuturor celor pe care-i înflnea,
că sufletul nu trebuie tulburat în via-
ța de apoi, pe care el și-o închipuia
undevea dincolo de orizont, peste mar-
ginile cunoscute ale cîmpiei. Își înso-
țea teoria cu gesturi elocvente. Într-o
zi Ciocădău Peștele l-a găsit cu burta
spintecată lîngă căruța. Erau vremuri
cînd mai făceau cărăușie împreună.
L-a îngropat pe bătrîn, după ce a ju-
puit ciinele care întindea mațele mor-
tului prin cenușa răsîndită de-a lungul
drumului Plictisit sau poate ne-
răbdător, a așternut o clipă după ce a
acoperit groapa. Înainte de a se pierde
printre ierburile care înveleau coastele
golașe ale cîmpiei. Împins de chemări
nelămurite, aparent fără țintă, și-a con-
tinuat călătoria prin arșiță. Căldura
toropitoare îi pătrundea în ultimele fi-
bre ale ființei, ierburi uscate se fărâ-
mîtau sub picioarele lui deloc șovăi-
toare. Căderea nopții l-a găsit în apro-
pierea unei șatre de țigani. S-a oprit
într-o pădure de salcîmi. Copaci con-
torsionați, cu tulpinele chinuit mode-
late. A scos blana din traistă și a pri-
vit-o cu atenție. A făcut-o aproape cu
evlavie. Blana era identică cu ale ci-
inilor care se întîrteau printre corturile

Sînt singur și mă gîndesc la camera ta,
la luminile pe care le-ai stîns de curînd
încît întinericul
Îți mai păstrează forma sau măcar o fărîmă
din ea.

PORTRET

Mi-a înghețat mina cu un suris
pe colțul gurii ei de unghii tăioase
prelungindu-și mai departe, în vis
contururile tremurătoare și melodioase.

O ridicasem în dreptul inimii ca pe un scut
Și ea m-a ascultat timidă și stîngă
De parcă să se ascundă ar fi vrut
Undeva lîngă tîmplă și să plîngă.

Acum știu ce s-a petrecut și de ce
se oprise mai înfricoșată ca oricînd
și unghiile i se mușcau între ele de degete:
Auzise inima strigînd.

Misterul — între umbră și tăcere sau despre „logica profunzimilor”

„În astă umbră vedeai chipuri și ochi”
V. Hugo, *Legende des Siècles*:
Vision de Dante, VI

Dacă împreună cu Poussin pictura
capătă conștiință de sine în sensul ca-
pacității sale de transformare a invizibi-
lului în substanțialitatea vizibilă, odată
cu Rembrandt ea își relevă și faptul că
este pregătită să înfrunte necunoscutul.
Universul floral al lui Botticelli se
transformă la Rubens într-un veridic
corn al abundenței; primăvara diafană
se îndreaptă spre o toamnă în care
„fructele vor împlini fîgăduiala florilor”.
Lui Rembrandt i-a rămas partea cea
mai grea însă. Pentru că fîgăduiala îm-
plinită — care comportă intruparea în
aer — dă naștere umbrei cu nenumăra-
te fețe. Și toate sînt spre împresurarea
luminii.

Fața tabloului — în ultima instanță —
nu există decît pentru a ne îndruma și
de a ne îngădui trecerea spre fața nevă-
zută. Ipso facto ne punem în acord cu
ceea ce vrea să ne transmită Claude
Laurrain: trebuie să situezi interesul o-
pereii în depărtări, în inefabil, acolo un-
de se refugiază minciuna, vis prins asu-
pra faptului și singura dragoste a oame-
nilor. Tabloul însuși poartă amprente
unei ferestre la granița lumii noastre ce
dă spre întinderile fără contur. Pe ace-
sta Poussin le privea de sus în jos; gra-
ție imposibilității detașării sale de orga-
nic, Rubens ne aduce mult mai aproape
lăsînd lui Rembrandt rolul îndreptării
noastre spre suprafețe estompeate sau
tenebroase protuberante. Preludiul ni-l
face Van Dyck cu amurgurile sale; Rem-
brandt ne călătorește prin noapte, du-
cîndu-ne dincolo de hotarele ei. Prezen-
ța reală a lucrurilor se estompează în
tenebre. Tot universul e contopit de că-
tre artist în creuzetul tehnicii sale, iar
cu substanța obținută se operează și se
exprimă plenar prin doar cîteva intru-
chipări ale materiei. Florile amintitului
Botticelli sau fructele rubensiene au dis-
părut, dînd spațiu brocartelor, stofelor
închise, în stare de a transmite ochiului
o profunzime imprecisă. Alături de ace-
sta ni se mai dezvăluie și forme ale mi-
neralului, ale metalelor: aurul, de pildă,
care în altă parte — și în general — e
menit să împrăstie lumina.

Dar la Rembrandt lumina nu mai e
strălucitoare ci e discretă, timidă, numai
radiație din interiorul lucrurilor. Ea nu
se mai reflectă pe suprafața lor ci emană
din apele lăuntricului lor. Natura vie
e reprezentată de Rembrandt cu predi-
lecție prin figuri vîrstnice, căci împre-
ună cu ele pictorul poate studia lumina
pe care o dorește, aceeași pe care Hugo
o contempla, e drept, mai tîrziu, în ochii
bătrînilor. Cu alte cuvinte, pictura rem-
brandtiană se mișcă dincolo de sfera fi-
zicului care nu face decît să vestească
treapta care urmează, ținînd în fond:
lumea spiritului. Ochii se ogîndesc în
lăuntrul sufletului, nu ne opresc în pri-
mul rînd la formă sau modalitatea re-
prezentării lor. Desigur tocmai această
modalitate ne ajută să trecem dincolo,
însă o face atît de bine, încît nici n-o
mai simțim. (V. Portretul lui Rembrandt
Bătrîn, în fața șevaletului)

„Doctorul Faust” din 1650 ne oferă te-
ma ogînzii, a misterului și luminii pe ca-
re o împarte în jur. Căci aici lumina des-
pică tenebrele reliefind fața personaju-
lui. E singurul tablou unde lumina a-
coperă o suprafață mai mare, dar anti-
nomia creată astfel devine esență a în-
tregii ontologii rembrandtiene ca în cul-
tura indiană, dealtfel. Fie că e vorba
despre ipostaza relativă sau absolută a
ființei.

În Tobit și soția lui, 1650, personajul
masculin îl prefigurează pe Homer (1663)
a cărui privire stînsă răzbate către a-
dîncurile ființei sale. Gîndirea lucidă,
reprezentată într-un alt tablou din 1653
prin Aristotel, se apleacă peste pupilele
poetului grec; căci acesta încheie
în sine lumina.

Cu mijloacele artei sale, într-al său
al XVII-lea secol, Rembrandt încearcă
să împlinească un indemn necesar, for-
mulat abia în secolul al XX-lea și pen-
tru secolul al XX-lea de către Gh. Berg-
son:

„A explora inconștientul, a cerceta sub-
solul spiritului cu metode anume adapta-
te, aceasta va fi misiunea principală a
veacului ce se deschide.”

POMPIIU CRĂCIUNESCU

cf. R.H. — Dialog cu vizibilul, Editura
Meridiane 1981, p. 305.

din pișlă. Fumul era gros, drept, spre
cerul inundat de stele. În noaptea a-
ceea a otrăvit cu ierburi presărate de
bucăți smulse din pulpa piciorului
drept mai mulți ciini. Dimineața șatra
a găsit doi țigani cu grumazurile des-
picate de tăieturi adînci. În noaptea
următoare, după ce i-a urmărit toată
ziua, a mai otrăvit doi ciini. A rămas
nemîșcat în soarele roșu, rotund, care
anunța zorile, privind doar cum
dispăreau căruțele cu coviltir în singe-
riul orizontului. A continuat să facă
cărăușie de unul singur. Își puncta ex-
istența cu îndelungi călătorii pe dru-
murile sterpe acoperite de un praf fin,
drumuri de care era plină cîmpia. La
întoarcere se oprea la coliba cu ferest-
trele bătute în scînduri negeluite. Aș-
tepta o clipă, cu capul plecat, după
care intra în mica încăpere din care
se compunea coliba. Lîngă patul acop-
erit cu paie ațirna, bătută în cuie,

NICOLAE ROMULUS

„Opinia studentescă”
IAȘI

DESPRE CICATRICE

blana ciinelui. Avea o strălucire ciuda-
tă, îți atrăgea privirile de cum intrai.
Sub blana aceea a avut-o pe una din
surorile lui, nu era sigur de acest lu-
cru, lumea i-l repeta, dar ei nu erau
mai mult decît doi străini care s-au
întîlnit.

Într-una din nopți, beat, a încercat
timp de mai multe ore să facă blana
să-i vorbească, cu disperare, durerea
șiroia din ochii lui, incapabil să cu-
prîndă mai mult. Și-a revenit în zori.
Femeia dormea alături, insensibilă. Cu
greu și-a putut aminti de banii primiți
ca arvună, pentru a participa la un
convoi care avea să transporte vin. Fri-
gul mușca din carnea lor. Noaptea de
toamnă se vedea a fi lungă și frigu-
roasă. De mai multe ori a încercat să
rememoreze cele întîmplute în noap-
tea dinaintea plecării. În timpul popa-
sului, cînd ceilalți dormeau în mijlo-
cul cercului format din căruțele înal-
te, cu coviltir, aștepta ca prin fața o-
chilor larg deschiși să-i apară măcar
o frîntură din ceea ce s-a petrecut
între el și femeia pe care a găsit-o dor-
mînd pe patul lui. Spre ziua și-au re-
lucul drumul, urmăriți de umbrele nă-
scute în norii de praf răscolit de roțile
convoifului. A apărut din senin pe
marginea drumului, învelit într-o pin-
ză lungă, neagră, pe alocuri găurită.
Era ghemuit, cu ochii obosiți, insensi-
bil. A oprit. Numai el, Ciocădău Peș-
tele. Omul cu ochii obosiți mesteca tu-
tun. Scuipe gros, maroniu. S-a ridicat
desfășurîndu-se cît era de lung, inter-
minabil în ochii lui Ciocădău care i-a

făcut loc lîngă el, sub coviltir. Ca tre-
zit din vis, a bîcuit caii, îndelung, cu
metodă, grăbit să ajungă din urmă
convoiful din care nu se mai vedea
decît o diră subțire de praf. Bătrînul
continua să mestece tutun. Delimita aer-
ul cu niște mișcări precise, tăioase,
întrerupte doar de flegma groasă, ma-
ronie, care poposea de cele mai multe
ori pe crupa lucioasă a unuia dintre
cai. Fiecare gest era o hotărîre în si-
ne, implacabilă, o ruptură. Căldura
sfîrșitului de toamnă, apăsătoare în
timpul amiezii, le măcina ultimele pu-
teri. Lîngă el, bătrînul își continua jo-
cul pervers prin deplina continuitate,
împărțînd mereu parcele imaginare.
Cîmpia părea neagră, carbonizată, con-
trastînd violent cu negrul pinzei în
care era învelit bătrînul.

— Știi, a spus bătrînul, după ce și-a
trimis cu precizie deosebită scuipatul
drept în virful crucei, acolo unde mă
odihneam era un bordei. De cîte ori
trecam ieșea un călugăr. Nu-mi vorbea.
Se mulțumea să mă cerceteze cu
privirile.

Convoiful era oprit în fața unei clă-
diri din piatră înconjurată de ziduri
puternice. Era un han. Am intrat. Propri-
etarul convoifului bea în fața casei,
cu un bărbat de aceeași vîrstă cu el,
probabil hangiul. Beau și spargeau că-
nile. Cu o liniște și o bucurie deplină.
În lumina flăcărilor trăsăturile celor
doi apăreau cumplite, răvășite de al-
cool. Într-unul din colțurile curții, că-
răușii beau și ei rachiu de chimen și
mastică, îndulețită. Cîntau, însă fără
a sparge cîmile de lut. Cînd se îmbă-
tau, plesneau din biciuștile lungi ca
niște harapnice, ca apoi să cadă în
genunchi, rețezați parcă, se rostogoleau
în praf cu glezele scuturate de un
tremur, care apoi dispărea. Cei ră-
mași în picioare le turnau restul de
băutură pe față, lăsîndu-i cana goală
lîngă cap. Omul cu fața smochinită,
bătrînul, își continua jocul de păpușă
mecanică, consecvent. Singur Ciocădău

Peștele nu bea, se simțea stingher în
curtea înconjurată de ziduri înalte. Un
strigăt de cucuvea, ascuțit, l-a făcut să
tresară. Era Orbul, Singurul Rămas În
Picioare. Nu după mult timp a căzut
și el urmat de boțul de tutun aruncat
de bătrîn într-una din cîmile goale. A-
tunci a început jocul, straniu, de ne-
crezut poate. Bătrînul a început să
spargă cîmile izbîndu-le de zidurile de
piatră. Se năștea un alfabet. Din fe-
lul în care se crăpa lutul, bătrînul
modela un cuvînt. Acesta este discursul
născut din ordinea cioburilor răs_pîn-
dite în praf curții: „Căutarea cicatri-
cii are loc în parcul imens care în-
conjoară cîmpia. Cercetarea metodică
a ierburilor se face cu soldații călări.
Pieptenele străbate ierburile crescute
în devălmășie, ordonînd tulpinile după
înălțime. Pînă la urmă, nu mai rămî-
ne decît praf, uscat și roșu. Ci-
catricea nu mai are unde se ascunde,
spun vocile. Să va naște dacă nu ex-
istă, noi o vom găsi! Execuția trebuie
să se petreacă pînă la căderea serii.
Vocile împing zona operațională din-
colo de marginea orizontului. Cicatri-
cea cu marginile vineții este de negăsit
în ierburile cîmpiei ca și după linia
orizontului în uriașul parc. Tobele bat,
ritmuri seci, un fir de fum urcă în
mijlocul cîmpiei, soldații călări arma-
ză. Dezastrul nu mai poate fi evitat.
Pînă după prînz soldații călări cad
în bătaia gloanțelor, formînd marginile
vineții ale cicatricei...”

— Te botez Basil, i-a spus bătrînul
lui Ciocădău Peștele. Au început să
adune cioburile din lut și să le arun-
ce în căruța lui Basil.

:150

DE SECUNDE
PE
TEREN

■ CONSTANTIN JUDE:

„La victorie cîntă toată lumea; avem nevoie de încurajări și la înfrîngerii!”

La 1 ianuarie 1984, clubul sportiv Universitatea s-a desființat, secțiile sale prioritare trecînd în vecini, la Politehnică. Așa se face că la ora actuală în clubul alb-violet activitatea de performanță se desfășoară în 10 secții: atletism, baschet, canotaj, fotbal, handbal, judo, pentatlon, rugby, scrimă și volei. Fără îndoială, cele mai valoroase, care oferă loturilor naționale și olimpice numeroși jucători, sînt cea de canotaj și handbal.

Pe inginerul Constantin Jude, antrenorul hanbaliștilor timișoreni l-am căutat la club pentru a afla noutăți, acum la încheierea campionatului. Prins de treburi a găsit totuși 5 minute pentru a sta de vorbă.

Rep.: Mulți consideră sub așteptări locul 7 pe care s-a clasat echipa în campionatul național încheiat. Credeți că au dreptate?

C.J.: Personal sînt foarte mulțumit de evoluția echipei în acest campionat și chiar de acest loc 7 pe care îl contestă cei mai mulți. Toată lumea compară acest rezultat cu cel de-acum doi ani, cînd Politehnică a pierdut titlul național la fotografie — cum se spune în atletism — la mare luptă cu Steaua București. Acum, datele problemei sînt cu totul altele. Din echipa de atunci au mai rămas doar Alexandru Fölker și Alexandru Buligan, echipa e foarte tînără, în formare. Media de vîrstă e 20 de ani, „bătrînul” nostru fiind Alexandru Fölker, de 28 de ani. Așa cum probabil știți, secția de handbal (ca și cea de canotaj, de altfel) sînt secții olimpice, avînd ca principal obiectiv creșterea jucătorilor pentru lotul național și olimpic. Este ceea ce am încercat și — zic eu — am reușit în ultimul timp, aici, la Poli. În afară de Fölker și Buligan, componenți ai lotului olimpic, încă 6 jucători sînt nominalizați în loturile reprezentative: Nagy, Gîrgea, Ionescu în cel de tîneret, Smaranda, Dobrescu și Mardare în cel de juniori. Sînt nume de care peste cîțiva ani veți mai auzi, sînt băieți care vor trebui să se bată pentru aurul olimpic și mondial, pentru Super-Cupa mondială. În ei ne vom investi speranțele în viitor, chiar dacă acum nu au cîtuși de puțin experiență competițională.

Rep.: Cum explicați ascensiunea în campionatul intern a unor echipe fără prea mare valoare, cum ar fi Constructorul Arad, Carpați Mirșa și Constructorul Oradea?

C.J.: Aceste trei echipe, care se alătură celor trei consacrate în handbalul românesc — Steaua, Dinamo, Minaur Baia Mare — formînd prima grupă valorică, au ca principal obiectiv situarea în prima jumătate a clasamentului. Ele urmăresc victoria cu orice preț în fața echipelor de pe podium. Joacă, cum se spune, la rezultat. Dovadă că toate cele trei echipe pe care le-ați pomenit au medii de vîrstă ridicate, dispun de jucători aflați în cea de-a doua parte a carierei lor sportive și nu au nici un component în echipa națională. Să vă dau un exemplu: Constructorul Arad joacă de ani de zile cu Ștefan Deacu și Vasile Istode, jucători buni, fără îndoială, care știu să se bată pentru puncte, știu să joace tactic, cu ochii la ceas și să smulgă victoria în fața echipelor mai puțin cotate. Dar repet, noi nu urmărim succesul imediat, ci vrem să formăm jucători competitivi pe plan internațional. Și atunci vor veni și victoriile. Căci o echipă nu se formează în cîteva luni sau într-un an-doi. Trebuie multă muncă și meciuri, cît mai multe meciuri cu adversari valoroși.

— **Rep.:** Și pentru că pomenești de adversari, care vor

fi adversarii Politehnicii din această primăvară, deci ce cuprinde calendarul competițional, acum, la încheierea campionatului?

C.J.: În această primăvară, calendarul competițional va fi foarte încărcat, iar adversarii așa cum ni i-am dorit, puternici. Dar iată pe scurt, principalele competiții în care vom fi angrenați: Cupa României, la care nu vor participa jucătorii din echipa națională, va programa primul tur la sfîrșitul lunii februarie. Noi vom juca la Tîrgu Jiu, alături de Steaua, Reionul Săvinești și „U” Craiova (deci, pe teren neutru). Din 18 martie se va desfășura la Timișoara, Cupa Primăverii, la care alături de Poli vor participa: selecționata Novi Sad, Dinamo Pancevo și S.C. Békéscsaba. Cupa Politehnică va aduce la Timișoara, între 11 și 13 mai, trei echipe naționale: cea a României, Bulgariei și Franței. Și Poli va trebui să strîngă rîndurile! În fine, la Trofeul Carpați, programat între 5 și 10 iunie, vor participa loturile reprezentative ale U.R.S.S., R.D.G., R.F.G., S.U.A. și, bineînțeles, România A și România B. Îi vom avea, deci, ca oaspeți, pe campioni mondiali, campionii olimpici și foștii campioni mondiali.

Rep.: Cred că mai vreți să-mi spuneți ceva.

C.J.: Vreau să vă spun că sînt supărat pe studenți, pe studenții din tribună. S-a întîmplat, nu o dată în acest campionat, să fim fluierați, da, fluierați de propriii suporteri. Și cînd ai 17 ani, te conduce Steaua sau Dinamo și te fluieră publicul în Olimpia, îți vine să fugi în vestiar. Poate că pe Fölker nu-l mai afectează așa ceva, dar cei tineri încă nu au format psihicul de concurs. Eu știu că sîngele apă nu se face, dar și eu am fost student și colegele noastre ne încurajau, chiar dacă jucam cu echipa din orașul lor. Solidaritatea studenților trebuie să se manifeste și pe terenul de sport. Noi dacă luăm bătaie acasă de la Steaua sau Minaur Baia Mare ne huiidie toți! La victorie cîntă toată lumea. Avem nevoie de încurajări și la înfrîngerii!

TEODORA IDVOREAN

nă una alta, Valérie Guenver (Miss France) declara că speră să obțină coroana... Care ar fi preferința dumneavoastră?

● LASSE VIREN, dublu medaliat cu aur la probele olimpice de 5.000 m și 10.000 m din cadrul J.O. de la München și Montreal și locul al 5-lea pe 10.000 m la Moscova, a anunțat că nu va participa la Jocurile Olimpice de la Los Angeles.

Viren a luat această decizie după ce a ocupat locul 5 în

tr-un semimaraton. El a acoperit distanța de 21 de kilometri în 1 h 4 min 52 sec, la numai 50 de secunde de Henrik Sandstroem, cel care a reprezentat Finlanda în Maratonul Campionatelor Mondiale desfășurate la Helsinki.

El a declarat: „Nu voi mai concura la Jocurile de la Los Angeles. De-acum voi alerga pentru propria-mi plăcere!”

● TIRURILE LUI ERHARD WUNDERLICH, suspendat la 2,04 m, sînt veritabile coșmaruri pentru toți portarii de handbal ai lumii. Supervedeta germană cere unui club care-l dorește, astronomice sume de 2,5 milioane de mărci. El părăsește celebrul club „VFL Gummersbach” de 9 ori campionă a Germaniei Federale, pentru a juca timp de patru ani la „FC Barcelona”, cîștigătoarea Cupei Spaniei.

Cu trîgătorul de elită al echipei naționale a R.F.G. (de 94 de ori internațional), catalanii speră să devină și ei la fel de celebri ca și micuțul oraș Gummersbach (45.000 locuitori), care domină lumea europeană a handbalului de peste 10 ani. În 1983, cu „VFL Gummersbach”, Erhard Wunderlich a cîștigat totul: campionatul R.F.G., Cupa Germaniei, Cupa campionilor europeni și Cupa Cupelor.

CALEIDOSCOP SPORTIV

● CINE VA FI MISS SPORT? De la stînga la dreapta: Elveția, Franța și Austria. Una dintre ele va fi desemnată ca Miss Sport în capitala Japoniei, Tokyo. Pi-

Anii '69-'70 vor fi capitali în „saga” Pink Floyd. Pe de o parte, cvartetul își va afirma noua orientare și se va elibera de „imperiul Barrett”. Pe de altă parte, în ciuda rigorii care-l va caracteriza, grupul va crea o operă reprezentativă pentru noul moment cultural care apărea în muzica pop.

Albumul „A Saucerful...” este clasat al șaptelea album al anului 1968, iar grupul al optulea la referendumul de popularitate al revistei „Rock & Folk”. Pink Floyd depășește de-acum în audiență și vinzări grupuri confirmate ca Traffic și Small Faces, devenind în Anglia o veritabilă instituție muzicală, dar și sociologică. Un spectacol special la Festival Hall va confirma din nou vocația scenică a grupului. O lungă suită de 40 minute, „The Man” va fi remarcabilă printr-o nouă abordare a concertelor grupului aproape un an, dar nu va figura niciodată „in extenso” în discografia formației. Unul din momentele acestei miniopere îl constituie „pauza de ceai”, timp în care membrii grupului, așezați pe jos pe scenă, își iau efectiv ceaiul.

În timpul a două concerte, la Birmingham și Manchester, se înregistrează un album în public, destinat să apară într-un viitor LP. Odată terminată realizarea acestuia, pe care îl numesc „Ummagumma”, Roger, David, Nick și Rick se apucă de muzică de film. Lung metrajul se intitulează „More” și este opera unui tînăr realizator, Barbet Schroeder. Frumusețea filmului datorată în mare parte calității imaginii a sedus grupul. În șase zile Pink Floyd compune și înregistrează banda sonoră.

„Pink Floyd mi-au făcut o muzică ideală. Le-am arătat filmul și le-am cerut o muzică adecvată, fără a le da nici o sugestie. Au găsit un element uimitor și, mai cu seamă, sunetul spațiului... Pînă cînd am fost nevoiți să reduc volumul muzicii. Calitatea ei omora pur și simplu unele scene!” (Barbet Schroeder).

La începutul lunii octombrie „Ummagumma” apare pe piață și este salutat în presă cu cronici delirante. Acest „dublu” este, vizibil, o etapă în cariera grupului. Primul disc, înregistrat în public, marchează sfîrșitul unei anumite epoci. „Cele patru titluri ale primului disc sînt un ansamblu de piese pe care le-am cîntat mult timp. Ne am decis să le înregistrăm

înainte de a le abandona. Căci ele s-au schimbat simțitor de cînd le-am înregistrat prima dată” (Roger Waters).

Discul de studio, conținînd fețe 3 și 4, lasă impresia că fiecare membru, eliberat de „tirania Barrett” încearcă să se redefiniească, dar că ideile noi n-au circulat încă suficient în formație pentru a facilita creația colectivă. Pieseile revelează în Gilmour un chitarist abil, în largul său atît la chitară rece, cît și electrică, în Mason un maestru al sunetelor și zgomotelor, un Wright inspirat la pian, orgă și mellotron. Maniera clasică se amestecă cu elemente din jazzul cel mai avansat.

PINK FLOYD (VI) MORE

Publicul rezervă o primire entuziastă acestei „compilații”. Trei ani după debutul lor oficial, Pink Floyd confirmă că sînt expresia unei anumite muzici europene, care nu datorează mare lucru rock-and-roll-ului de inspirație americană.

În decembrie, grupul participă la un festival în sudul Belgiei, al cărui „maestru de ceremonii” este Frank Zappa. El se alătură englezilor pe „Interstellar Overdrive”. „Zappa a cîntat într-un moment de improvizație pe un singur acord timp de 20 minute” (D. Gilmour). Două filme turnate în timpul festivalului sînt împiedicate pe temeuri legale să fie comercializate, de către Pink Floyd, decepționați de realizare.

La întoarcerea în Marea Britanie, Roger, Nick, Dave și Richard află că „More” tocmai a ieșit pe ecranele pariziene.

Povestea unui tînăr german, Stefan, care caută

soarele dar găsește doar drogul și o dragoste imposibilă va captiva publicul de toate vîrstele. Albumul „More”, banda sonoră a filmului este și el un formidabil succes. Calitatea principală a acestui disc este că nu pare a fi obiectul unei comeazi. Fiecare piesă este o reușită totală. Curios, piesele instrumentale cunosc pe disc un relief particular, confirmînd forța inspirației unui grup care, în acest an 1969, a evitat capcanele faciului și ale stereotipului. „More” este și primul mare mariaj audio-vizual al muzicii rock cu cinema-ul modernist, filmul lui Schroeder impunînd grupul marelui public european.

Hazardul a vrut ca în momentul în care Pink Floyd își găsește noul suflu să fie editat primul album al solitarului Syd Barrett, „The Madcap Laughs” (Nebunul ride). Faptul de a nu mai avea un grup pe umeri n-a rezolvat problemele lui Syd. Dimpotrivă, el este confruntat singur cu aceleași dificultăți de a comunica, de a se exprima, de a respecta un orar, caracteristice unei paranoic cronice. Syd părăsește studiourile și dispăre încă o dată. Este descoperit după cîteva luni rătăcind printr-o grădină publică. David și Roger află că Norman Smith, producătorul grupului, nu va mai înnoi contractul lui Barrett dacă nu va dispune în două săptămîni de materialul pentru un întreg album.

„Atunci Roger și cu mine l-am prins în mîna, am produs celelalte șase titluri ale discului și le-am interpretat cu el. Le-am înregistrat în trei zile! Dar pentru asta a trebuit să-l bicuim. De fapt doar cei care-l cunoșteau bine pe Syd puteau să lucreze cu el și să-l facă să muncească” (D. Gilmour).

În primele luni ale anului 1970 Pink Floyd concertează în Franța unde este proclamat cel mai bun grup rock al anului. În timpul lunilor aprilie și mai formația dă o nouă bătălie a Americii. Acest turneu fără istorie va avea un deznodămînt neprevăzut la New-Orleans, unde camionul grupului dispăre cu un echipament de 40.000 de dolari. În timpul acestei absențe prelungite „Atom Heart Mother”, noul album al formației, iese pe piața londoneză!

Traducerea și adaptarea de
VASILICA ANCUȚA și SANDU MOCANU
(după Jean-Marie Leduc)

PRIETENUL NOSTRU, MEDICUL

...este de această dată colegul nostru de redacție, în timpul liber medic la Spitalul Județean Timișoara, Daniel Bumb. Din bogata sa experiență... studentească și din cea de proaspăt medic a avut sarcina redacțională să vă ofere câteva sfaturi valabile pentru (orice) sesiune

DACĂ N-AȚI PROCEDAT AȘA NU E DIN VINA MEDICULUI. DACĂ DA, AȘA VĂ TREBUIE!!

Nu studenții care nu au pregătit bine sau de loc materia pentru sesiune au emoții (parcă așa se spune pe la ședințe, prin ziare etc.). Nu, lor nu le prea pasă. Au emoții cei bine pregătiți, cei care vizează performanțe, cei cu vocația notelor mari, cei cu rușine. Remediul? Nu e necesar. Emoția e o stare firească. Are și ea o viață, vai și-amar. Apare pe o anumită treaptă, crește spre așa cu pricina, scade după analiza subiectelor de pe bilet și dispare după uscarea cernelii de pe index, pe o altă treaptă. Vai de cei care nu mai au emoții!

Alcoolul nu ajută (eventual, după!) Nici cafeaua nu ajută, excită doar (nervii), sedativele, tranchilizantele scad performanța capului, îl tulbură. Deci, nu!

Respectarea orelor obligatorii de somn se impune, ale dumneavoastră și ale vecinilor. Somnul este o stare fiziologică de protecție a substanței nervoase, greu încercată în sesiune. Cel mai bun pentru cap e somnul de seară, mai odihnitor decât cel de dimineață și somnul românesc, mai bogat în fosfor (bun pentru creier) și în specific național, decât cel american (deși, expresie a prieteniei și... se scaldă în aceleași ape). Încercați să nu dormiți când învățați și să nu învățați când trebuie să dormiți. Dacă vi se face de culcat, faceți-o, însă nu vă culcați în zori și, în nici un caz „cu gămile”. În concluzie, de-a lungul timpului somnul s-a dovedit foarte necesar și dacă așa a vrut natura, ca o treime din viață s-o dormim, păi s-o facem când și cum trebuie, în folosul ceasurilor de concentrare intelectuală.

Alimentația? Da, e o chestie! N-ați citit mai în față ce a spus colegul nostru Țucu? Nu fiți răi!

O masă bogată în alimente „fură” singele din creier, sărăcindu-l în oxigen și glucoză. Creierul sărac nu mai este eficient, căci nu se mai fixează pe el noțiunile.

În schimb, tubul digestiv trăind o apreciazabilă bunăstare prin suplimentarea meniului la cantine („nu-i crede săracului”), își vede de treabă creind un regim fiziologic greu compatibil cu studiul. Sedentarism plus mîncare = îngrășare. Cei slabi devin „numa' bine”, cei grăsuți devin expresii ale bunăstării de tot felu'.

Osinza e rea pentru organism și creează și o proastă impresie pentru examinatori încă înainte de a deschide gura. Doctorii cu multe examene (de specialist, de intrare în oraș etc.) o pinează pentru o alimentație ritmică, bogată în vitamine, în calorii, cinstită, fără tot felul de adaosuri care să-i completeze gustul, așa, ca pe la cantine. Așa nu înseamnă că trebuie să înghiți orice.

Să nu se abuzeze de cafea naturală. Creează o stare de hiperexcitație, de nervozitate. Cofeina nu s-a dovedit a fi printre cei mai buni prieteni ai omului. Ș-ar putea să vă coste... cam mult!

Alcoolul? Nu, în nici un caz! Nu insistăm (degeaba).

Revista noastră a dedicat alcoolului și tutunului spațiu larg (într-un număr anterior), chiar la această rubrică. Nu înseamnă însă că atât alcoolul, cât și tutunul nu constituie în continuare, prin efectele lor, o grijă permanentă a redacției noastre. Și o îngrijorare.

Se recomandă întreruperea, prin pauze scurte a învățatului. Și nu invers. Astfel, după 1-2 ore de studiu intens se recomandă câte o scurtă pauză. După mai multe ore de studiu, pauza va fi mai lungă, timp în care se va face „altceva” decât citit, discutat despre examen etc. Pentru cei care învață în doi sau în grup recomandăm o sincronizare cronologică a întreruperilor, dar nu știm exact pentru ce. Pentru creier, pentru ochi, pentru o gură (de ceai), pentru... Nu, asta nu! La treabă!

Nu întindeți coarda (dacă nu se întinde singură, vorba cîntecului „coardă mică, coardă rea...”). Dacă simțiți că nu mai puteți nimic în ziua aceea, nu insistați! Apare neliniște, agitație, nervozitate, teamă. S-ar putea să compromiteți performanța pentru ziua următoare. Lăsați cartea și culcați-vă! Dormiți!

Înainte de culcare se recomandă câteva minute de gimnastică sau măcar o plimbare la aer curat. Ocoliți pubelele de gunoi din complex și chiar anumite cămine. Dacă cumva locuiți în aceste cămine nu e nevoie să ocoliți pubelele. Ocoliți pubelele! Gimnastica și plimbarea înainte de culcare produc o detensionare psihică și contracarează efectele sedentarismului. Dacă v-ați hotărât pentru gimnastică nu e recomandabil să lucrați la ineale, la bară fixă ori să săriți peste cal. Recomandăm exercițiile la sol. Optați pentru plimbare? Bine, dar atunci îmbrăcați-vă cu ginși și scurte din import (cămin 5, 6, 7 etc.) dacă așa vă e vrerea, dar să aveți și ceva gros pe dedesubt. Serile sînt răcoase, să nu răciți!

Spun doctori mari că nu e recomandabil ca seara, ultima dinaintea examenului, să agreșionați creierul cu informații de altă natură — film, cărți politiste etc. S-ar putea să vă intereseze prea mult și, în spațiile memoriei noile informații să intre în competiție cu ecuațiile, oasele cu inserții, formulele cu mulți carboni, rasele de găște, părerile lui Eugen Barbu despre unii scriitori ai zilelor noastre, părerile invers.

În fine „nu e recomandabil să se citească înainte de intrarea în sala de examen” — spune un doctor la radio. Cit de înainte? Creierul suprasaturat (și săturat) de atîtea informații nu mai are puterea să înghită „în fugă” aceleași lucruri. Așteaptă și el o eliberare, ca și dumneavoastră, ca și mulți alții.

Ușa se deschide. „Următorul...!” Ca la policlinică. Nu vreau să vă înrîstrez cu aducerii aminte. Voiam să spun că următorul „Sfat al medicului” va lua o notă mai mare.

moduri și mode

MISS MONDE — 83

La 18 noiembrie 1983, miss Anglia, Sarah-Jane Hutt, de profesie manechin, 19 ani, s-a așezat pe tronul Miss Monde-83 la Royal Albert Hall din Londra. Membrii juriului au recunoscut „clasa înaltă”: talia — 1,77 m, măsurile — 89-56-86 și astfel, Sarah-Jane a acumulat pentru un an și titlul de Miss-Europa. Și nu numai atât... Depășindu-și cele 71 de rivale, Miss Monde-83 a primit

un cec de 5.000 lire sterline și un contract de manechin care-i va asigura pe perioada „frumuseții supreme” un venit de 25.000 de lire sterline. Cele două „dauphines” ale lui Sarah-Jane sînt Miss-Columbia, Rocio Florez, 18 ani, studentă la medicină, și Miss-Brazilia, Catia Pedrosa, 20 ani, studentă la psihologie.

Tot cu această ocazie s-au decernat și alte titluri de... consolare: Annie Broderick, Miss Liberia, 24 ani, a devenit Miss-Africa, columbiana Rocio Florez — Miss-America, iar Miss-Australia a fost numită reprezentanta Oceaniei.

DEZMINTIRE

În nr. 1 (73) din ianuarie 1982 al revistei noastre, a apărut sub semnătura lui I. Pițu pulsul „Dacă tăceai...” Deoarece în rîndurile sale s-a strecurat o gravă eroare care ținea de insuficiența documentării, autorul dezmente conținutul articolului, cerîndu-și și pe această cale scuze celui vizat.

poșta redacției

● Dragă Traian Matiu (anul I Medicină vet.), cităm din poezia „Obsedare atomică” pe care ne-ai trimis-o spre publicare:

Nu ne-am teme așa de tare
Dacă aceste nucleare
Ar fi scrise pe hirtie
De desen, caligrafie
Dar acestea, sînt reale
Ne înspăimîntă așa de tare
Că nici noaptea nu dormim
Pentru că ne tot trezim
Cu gîndul la un război
Care în câteva secunde
Ar distruge și ucide
Toată omenirea asta.

Apreciem adeviziunea prin vers(?) la simțămintele omenirii lucide, precum și strădania de a versifica într-o stare de angoasă și nesomn. Mai reveniți (-vă)!

● Cităm dintr-o altă poezie trimisă redacției de Henrique de Olivera:
N-avem loc de-atîtea gloanțe
Care țipă după moarte

Nu avem nici de rachete

Pe pămîntul plin de pete

Căci pămîntul este mare

Toți avem un loc sub soare

Toți ce sînt pe acest pămînt

Plini de dragoste și-avînt.

N-am înțeles, totuși, avem

sau n-avem loc? Dar să vedem

ce mai spune autorul

Stai pămînt nu te-nvirti

Te-nvirtesti degeaba

Că în curînd te vei topi

De nu oprim noi drama.

Lasă-l Henrique să „se-nvirtească” și, mai scrie-ne! În-

cearcă „de dragoste”.

● Da, stimate cititoare din Complex, așa este. După „răpirea” lui Florian Mihalcea un alt redactor al revistei noastre a ales drumul căsnicieii — Daniel Kenst.

Amintim pe această cale studentelor care vizează căsătoria cu colegi de-ai noștri (de redacție) că nu ne fac nici un serviciu prin aceasta. Excepție, doar în cazul redactorului-șef.

Poștaș de serviciu:
DANIEL BUMB

lex

Jaswant Singh Mann a avut, totuși, posibilitatea să-și vadă copilul, căci autoritățile britanice i-au acordat autorizația de a veni în Anglia pentru a se întâlni cu soția și noul-născut. I s-a impus însă să plece în cel mai scurt timp. Aceasta — i s-a explicat — pentru a respecta legea. Ori, potrivit legii, o femeie ce trăiește în Marea Britanie, dar e născută în afara frontierelor sale, nu are dreptul de a-și invita soțul rezident în străinătate să vină și să trăiască

alături de ea. Doamna Mann face parte din această categorie „socială”. Cînd împlinea 9 luni, familia ei a părăsit India, venind în Anglia. Și-a petrecut copilăria și tinerețea la Birmingham, iar în timpul unei călătorii în India s-a căsătorit cu Jaswant Singh Mann. Apoi s-a reîntors în Anglia, cu speranța de a trăi aici împreună cu noua ei familie. Zadarnic! Planurile ei de viitor s-au lovit de opreliști greu de trecut. Așa a început drama unei familii, pe care barierele legislative britanice o multiplică în mii de exemplare...

concursul revistei

Din lipsă de spațiu în numărul anterior al revistei a apărut numai una dintre cele trei probleme conținând pentru etapa a doua a concursului nostru (careul „despre curaj”, cotel cu

15 puncte). Ei i se adaugă acum alte două probleme, precum și propunerile noastre pentru etapa a treia a concursului. Termenul de depunere a răspunsurilor (la redacție sau în cutiile poștale) este 5 martie.

DE SESIUNE
(Monoverb: 3—5)

ET

(5 puncte)

SPORT ȘI LOGICĂ

La finala unui mare concurs athletic participau două echipe. Pentru proba de 100 metri plat fiecare echipă avea cîte trei concurenți. Deoarece finala se desfășura într-un oraș neutru, gazdele au propus ca la finală să mai participe și doi alergători locali, bineînțeles în afară de concurs, pentru ca pista cu 8 culoare a stadionului să fie folosită integral. Punctajul la această probă era: 8 puncte pentru locul I, 7 pentru locul II... și 1 punct pentru locul VIII. La sfîrșitul probei erau înregistrate următoarele rezultate: echipa I — 11 puncte, echipa a II-a — 15 puncte și gazdele 10 puncte. Știind că atleții nici unei echipe nu au sosit consecutiv și nici reprezentanții gazdelor, și că suma locurilor ocupate de reprezentanții echipei a II-a a fost 10, puteți stabili ordinea de sosire a concurenților?

(10 puncte)

CU VORBA MULTĂ

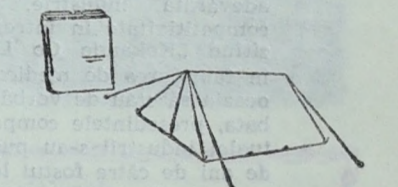
(Anagramă: 7 litere)
(5 puncte)

VIATA STUDENTEASCA

ORIZZONTAL (Viața...): 1) Vigoare (fig.) — Trecute prin viață. 2) Viață. 3) Mecanism — Piesă de Tudor Mușatescu. 4) Spațiu mioritic — Legea vieții pentru viață! 5) Ene! — Trăinicie (pl.) — Cuit! 6) Ce-i scris și-n frunte-i pus! (pl.) — O viață de roman. 7) Clipa de viață — Măsură agrară — Cucerește! 8) Vioiciune — Fiu, la maurii spanioli. 9) Certificat de naștere — De care ești legat prin naștere (pl.). 10) Existența noastră... — ...într-un cadru restrîns.

VERTICAL (...studentească): 1) Avangardă a sesiunii — Ave! 2) Prilej de febre studentești — Nu mai departe. 3)

3. STUDENTEASCA
(Rebo eliptic anagramat:
4 + (5) = 8)
(8 puncte)

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele . . . . .
Facultatea . . . . .
Secția . . . . . Anul . . . . .
Adresa . . . . .

erată

● În Forum studentesc nr. 3 (89) articolul „Pregătiri și pregătiri” vizează căminul 13 și nu 3 cum, dintr-o regretabilă eroare tipografică apare în text. Facem cuvenita rectificare în folosul adevărului și al... comitetului căminului 13.

HOMO SAPIENS REFUZĂ SINUCIDAREA!

Nu demult, rachetele „Trident“, „Pershing 1“, „Minuteman“, 1,2 sau 3, bombardierele „B-29“ sau „F-111“, submarinele nucleare „Poseidon“ sau „Polaris“ etc. erau apreciate drept „culmi ale tehnicii militare“. Azi însă ele sînt considerate învechite, demodate și sînt înlocuite cu rachetele „Trident 2“, „Pershing 2“, „Cruise“ și „MX“, cu bombardierele „B-1“, cu submarinele „Ohio“ etc. Că nici acestea nu vor deține o supremație de durată, este de la sine înțeles...

Încă nu a început producția de serie a bombeii cu neutroni și în studiu este „arma graser“, adică un fel de laser ce emite radiații gamma atât de penetrante, încît pot pulveriza tot ce este celulă vie pînă la mari distanțe. În prezent sînt experimentate sau sînt în curs de examinare mai bine de 90 de sisteme de arme noi. Se planuiesc modalități de a produce deliberat, în scopuri militare (bineînțelese!), cutremure, avalanșe, alunecări de teren, răsturnarea echilibrului ecologic, schimbarea climei, ploii torențiale etc.

Dintotdeauna înarmările, pregătirile militare au fost invariabil însoțite de

campanii de „prelucrare“ a maselor, pentru a justifica creditele militare, politica agresivă, pentru a perverti conștiințele. Dar niciodată nu au manifestat protagoniștii politici de înarmare a asemenea grad de ireponsabilitate ca în prezent, cînd fac apologia războiului nuclear, cînd vor să obișnuiască masele cu gîndul că un „război nuclear limitat“ nu ar fi chiar atît de absurd și monstruos, ci „admisibil“ și chiar „necesar pentru victorie“.

Popoarele care duc pe umerii lor uriașele povări ale cursei înarmărilor și care, prin acumularea de noi arme, mai perfecționate, își văd existența tot mai grav amenințată, le revine, într-un asemenea moment hotărîtor pentru soarta omenirii, a civilizației, misiunea istorică de a bara calea acestei curse nesăbuite spre distrugere. În mod deosebit pentru popoarele Europei, unde se concentrează aproape toate armamentele nucleare, lupta pentru dezarmare, pentru împiedicarea amplasării noilor rachete, pentru retragerea și distrugerea celor existente, constituie o problemă esențială, de viață și de moarte.

REALITATEA DECALAJELOR

Lumea a treia, care înglobează două treimi din populația Terrei, dispune doar de circa 30 la sută din produsul social global, de 33 la sută din producția agricolă mondială, de 9 la sută din cea industrială și de numai 5 la sută din potențialul tehnico-științific actual.

Decalajul dintre țările bogate și cele sărace sub raportul produsului intern brut a crescut de la 25 la 1 în 1960, la 29 la 1 în 1970 și la peste 40 la 1 în prezent.

Potrivit datelor UNCTAD, țările în curs de dezvoltare nu pot consacra mai mult de 0,3 la sută din produsul lor național brut cercetării și dezvoltării, în vreme ce țările capitaliste dezvoltate rezervă acestui scop 2 la sută. În „lumea a treia“ există un cercetător la 10.000 locuitori, față de 43 în țările industrializate.

În „sfertul bogat“ al lumii, fiecare locuitor consumă în cursul existenței sale de 20-40 de ori mai mult decît cel ce s-a născut într-o țară subdezvoltată.

Decalajele le întîlnim și pe plan cultural. Media ziarelor la mia de locuitori este în țările industrializate de 312 exemplare, față de 29 în „lumea a treia“. Din cele 25.510 stații de radio existente, 18.840 se află în țările dezvoltate, care dispun și de 23.840 stații de televiziune, față de numai 1.140 existente în țările în curs de dezvoltare.

Potrivit unui recent document elaborat de UNCTAD, pe plan economic menținerea și creșterea decalajelor dintre state constituie un factor de diminuare a puterii de absorbție a pieței mondiale. Ori, într-o lume a interdependențelor, consecințele acestui fenomen sînt cît se poate de serioase pentru toate statele și îndeosebi pentru „lumea a treia“. Iar previziunile sînt încă și mai sumbre: dacă ieri unul din doi locuitori ai planetei era sărac, iar azi doi din trei, mîine categoria săracilor va cuprinde trei din patru locuitori ai planetei.

MARCELA IVAN

LUMEA ÎN RĂSPĂR (III)

„Bazinul de natație este rezervat jocului fetițelor. Cel pentru sărituri — băieților. Așezați aproape de trambulină, mai mulți soldați italieni din forța multinațională își împart mîncarea cu cîțiva copii și rîd cu poftă“. (France Presse)

Pe terenul de fotbal de la Cité-Sportive, la periferia Beirutului, se joacă Hassan sfătosul, Mussa, cel care vinde brichete de plastic și fetița lui Turki — adică nu, fetița lui Turki tocmai a fost pulverizată de o bombă — fetițele de la „casa de păpuși“ și băieții saltimbanci, copii săraci ai unui oraș muribund, strivit sub încercuirii multinaționale, copii ai căror părinți au fost de mult uciși (nu se mai știe de cine) și care, prea murdari pentru un război atît de curat, privesc cum ostașii forței multinaționale se bărbieresc, se antrenează, și apoi își iau dejunul în mod sportiv, turistic.

Dar mai ales le place să privească, mici, negricioși și sălbatici, cu ochii sclipînd de foame și de obrăznicie, cum ostașii forței multinaționale se spală pe mîni...

De fapt, — după cum anunță multe agenții de presă (și toate de încredere, că de n-ar fi nu s-ar povesti) — pe Mediterana răsăriteană e vreme cam urîtă. Ploi torențiale. Chiar cînd nu plouă torențial pe locuitorii coastei li deranjează un zumzăit continuu. Sînt bombardate cartierele estice ale Beirutului de către milițiile druze. Motivul bombardamentului nu se mai știe exact. Ele au devenit pur și simplu tradiționale. Nici măcar din al cui ordin se bombardează nu se știe. Milițiile, druze cum sînt, dau vina pe comandamentul armatei. La rîndul său, comandamentul armatei consideră că vina o poartă, nu-i așa, milițiile druze. Malentendu clasic. Oricum numai cine nu muncește nu greșește.

Lucrurile sînt însă și mai complicate, pentru că paralel cu toate aceste războaie uni sau multinaționale, mai este Jihadul islamic, războiul sfînt, care se diferențiază clar de cele nefinite prin aceea că are drept stil de muncă — asasinatul. Ultima victimă — Malcolm Kerr, rectorul Universității

americane din Beirut. (Cum nu prea există — în politică — alb și negru, ne-am putea întreba în nesfîrșita noastră naivitate, ce-o fi cîutînd la Beirut o Universitate americană și mai ales dacă, prin schimburi culturale reciproce, ființează o Universitate libaneză la Washington.)

Jocul pe terenul de fotbal își are regulile lui nescrise. În anumite zone, spune Hassan, „sînt bombe și tot felul de drăci care pot să-ți sară în față“. Mulți băieți se joacă în spatele stadionului. Unii sînt cocoțați pe un tun enorm, aproape intact. Alții se ascund în carcasa de două transportoare blindate, găurite de proiectile. Primii își imaginează strigînd și bițînd din mîini, că trag în cei din urmă. Aceștia pregătesc o ambuscadă. La Beirut, copiii se joacă de-a războiul.

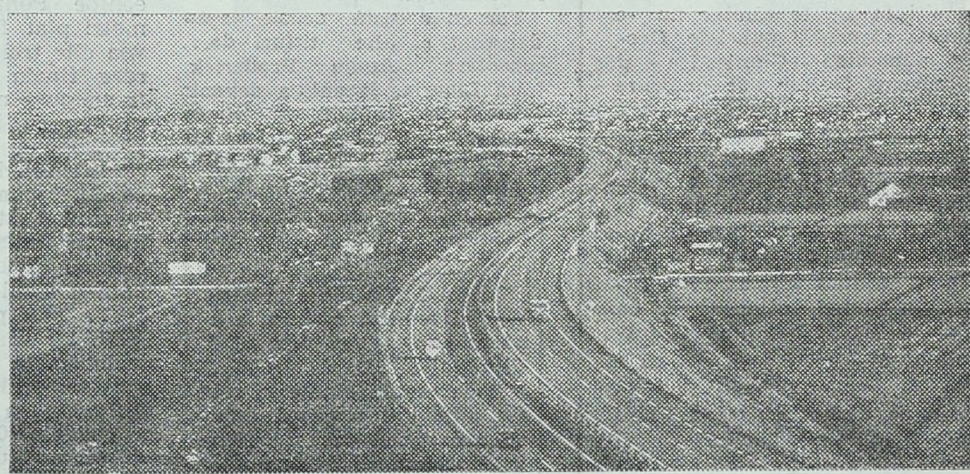
„America și-a revenit și privește cu încredere anii 80“, declară recent Ronald Reagan. Mă rog. America a fost întotdeauna optimistă și mai ales în preajma alegerilor prezidențiale. Că America (între Statele Unite și numele continentului este o legătură profundă, de sînge, am putea spune, — vezi înfrățirea dintre S.U.A. și Guatemala, sau prezența prietenească a soldaților americani în Honduras) că America, spuneam, este într-o neconținută REFACERE, asta e cu totul adevărat. Nu mai departe decît fostul președinte Richard Nixon explica în cotidianul Time: „E de dorit REFACEREA ECHILIBRULUI MILITAR S.U.A.—U.R.S.S.“. Aici e o perfectă comuniune de părerii între cele două state, fiindcă U.R.S.S. nu dorește, la rîndul său, decît refacerea echilibrului militar U.R.S.S.—S.U.A.

În schimb, S.U.A. se retrage din... UNESCO. Just. Doar n-o să-și risipească bunătate de buget pe fleacuri. Copiii săraci să se mai întrețină și singuri pînă pînății se joacă puțin cu noile sisteme pro și contra nucleare.

Se înserează în apropierea „casei păpușilor“, alte fetițe clădesc un castel de nisip.

RADU CIOBOTEA

CALATORIE ÎN ORIENTUL ÎNDEPARTAT (VIII)

TOYAMA — ținutul lalelelor japoneze

Campionatul mondial de fotbal din Spania s-a terminat și în timp ce tifosii italieni își mai sărbătoresc încă idolii, programele televiziunii din întreaga lume dedică spații largi retrospectivelor. Sîntem și noi în fața micului ecran instalat în enorma hală sportivă din Toyama, după ce cu cîteva minute în urmă ne-am încercat îndemînarea pe piste de bowling. În Japonia fotbalul nu prea e la modă. Tinerii din jurul nostru își omoară timpul cu jocurile mecanice sau urmăresc între două sorbituri de „Coca“ baseball american prezentat pe alte canale. Acestui sport îi sînt afectate zilnic de către televiziunea niponă aproximativ trei ore.

Cu cei 300.000 de locuitori, orașul Toyama este reședința prefecturii cu același nume, unde vom rămîne cîteva zile. Hotelul unde sîntem cazați e la doi pași de gara centrală, așa că avem un reper solid la reîntoarcerea din plimbările noastre. Orașul este și un puternic centru universitar, cei 3.000 de studenți ai Universității Toyama pregătindu-se în domeniul științelor umaniste, medicină și farmacie. Ultimele două au creat o adevărată industrie, recunoscută prin competitivitate în întreaga Japonie. Vizitînd „Kokando Co Ltd.“, specializată în fabricarea de medicamente, am avut ocazia să stau de vorbă cu Yoshiyasu O-bata, președintele companiei. Bazele actualei industrii s-au pus în urmă cu 300 de ani de către fostul lord feudal al Toyamei, Tasatoshi Maeda. Adevărata popularitate și dezvoltare a cunoscut-o odată cu începutul erei Meiji, în 1876, iar în prezent cei 3.000 de salariați produc o gamă largă de medicamente destinate atît nevoilor interne, cît și exportului. Spre deosebire de alte sectoare industriale, firma „Kokando“ asigură salarii egale bărbaților și femeilor, iar relațiile dintre consiliul de conducere și

sindicat sînt dintre cele mai bune. Din cei 600 de milioane de yeni cît reprezintă cifra anuală de afaceri, 150 milioane sînt destinați publicității, iar din producția de medicamente, mai solicitate sînt cele pentru afecțiunile digestive. Statisticile incriminează pentru aceste tulburări bucătăria asiatică, bazată pe un mare consum de condimente și alimente conservate prin fum. De altfel, cancerul gastric este o maladie frecvent întîlnită aici.

Vizita în Toyama a însemnat și un excelent prilej de a cunoaște mai de aproape viața japonezului de rînd. Tineretul e contaminat de moda americană

și adoră tot ceea ce vine de peste Pacific fie direct, fie prin intermediul mijloacelor mass-mediei locale, cîutînd să imite. Odată ajuns la vîrsta maturității depline, japonezul se retrage din viața visătoare și se integrează fără prea mari eforturi în colectivitatea sobră și conservatoare a generației sale. Este rîndul său să condamne, să corijeze și să educe în spiritul tradițional japonez.

Din orice parte a orașului se pot observa spre sud Alpii japonezi, a căror creste sînt acoperite mai tot timpul de zăpezi. Deocamdată e sezon de pescuit și malurile rîului Ginzu, ce se îndreaptă pe latura vestică spre litoralul Mării Ja-

poniei, sînt ticsite de amatorii de concursuri. Noi ne îndreptăm cu microbuzul spre o colină din imediată vecinătate a Toyamei, unde vizităm aleea cu 530 de statui ale sectei Zen. Sînt donații din toată zona. Statuile se numesc „lankan“ și înfățișează figurile groțesti ale donatorilor, după viziunea pe care fiecare posesor o are despre aspectul fizic pe care îl va avea post-mortem. De gîtul fiecăruia sînt prinse mascote și eșarfe multicolore. Fiecărui „lankan“ îi corespund două „lantan“ ce-l încadrează și care sînt scrisori spirituale gravate în piatră. Aceste scrisori sînt închinare puterii supreme, Budha. Întreaga noastră plimbare a fost însoțită de țiuiturile insectelor semy, asemănătoare libelulelor, insecte specifice pădurilor de foioase din Asia. De pe colină, orașul apare ca-n palmă. După vizita fugară la muzeele „Kokoshighikan“, și „Toghekan“, specializate în vestigii arheologice și caracteristici arhitecturale ale locuințelor din zonă, și muzeul „Minghe“, prezentînd o gamă largă de obiecte meșteșugărești, am coborît spre litoralul Mării Japoniei. Fără hoteluri elegante, fără piscine cu apă tentantă, fără vegetație, fără... A fost o decepție. Nisipul zgrunțuros, malul destul de abrupt și apa nu dintre cele mai curate ne-au redus substanțial timpul pe care aveam de gînd să-l folosim pentru o baie răcoritoare. Ne-am rezumat la o bere „Sapporo“ servită în baraca-garderobă a unei modeste familii de pescari și am revenit în inima orașului la ora serii și a reclamelor multicolore, strălucind sub ochii furnicarului de oameni ieșiți să întregescă spectacolul.

DAN PĂRVELESCU

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Redactor șef: RADU CIOBOTEA
Redactor șef-adjunct: HARALD ZIMMERMAN
Secretar responsabil de redacție: DANIEL KENSI
Secretar de redacție: DAN PAMPU
Redactori: CIPRIAN ALIC, VASILICĂ ANCUȚA, DANIEL BUMB, TEODORA IDVOREAN, DAN PĂRVELESCU, GERLINDE POLEN, LUCIAN RISTEA
Gratică: TUDOREL ILIE
Fotoreporter: ADRIAN IOANĂȘ

ADRESA REDACȚIEI:

Casa de cultură a studenților, Dr. Tîncușii nr. 6,
camera 102, telefon: 1.49.07, (ședințe: luni și joi
ora 20,30).

TIPARUL: I.P. „BANAT“ TIMIȘOARA